

การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้
และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์
ระดับก่อนประถมศึกษา

ปริญญานิพนธ์
ของ
วิจิตรา อุดมมุขลินท์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2543
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณา ตลอดจนความเอาใจใส่และให้คำปรึกษาตลอดจนข้อเสนอแนะจาก อาจารย์ ดร.พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิราภรณ์ บุญส่ง ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู รองศาสตราจารย์ ดร. ประดิษฐ์ อุปรมัย ซึ่งเป็นคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์ อาจารย์ดารณี คักดีศิริผล อาจารย์นิรมัย อ่อนน้อมดี อาจารย์สุจิตรา สุขเกษม และอาจารย์อำไพพิศ บุณนาค ผู้ซึ่งได้ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย และให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สุจิตรา ศรีสุโร และ เจ้าหน้าที่ทุกท่านและ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ติกเด็กเล็ก 1 โรงพยาบาลราชานุกุลที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

บุคคลที่มีความสำคัญยิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงบันดาลใจในการศึกษาวิชาเอกการศึกษาพิเศษ และก่อให้เกิดปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ คือ เด็กหญิงปณณช อุดมมุจลินท์ และ นายสมบุญ อุดมมุจลินท์ ผู้ซึ่งคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา ครูอาจารย์ ผู้ที่มีพระคุณต่อผู้วิจัยทุกท่านตลอดจนถึงเด็กกลุ่มอาการดาวน์ติกทุกคน

วิจิตรา อุดมมุจลินท์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	กรอบแนวความคิด.....	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางสติปัญญา.....	7
	ความหมายของภาวะบกพร่องทางสติปัญญา.....	7
	ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	7
	ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	10
	หลักการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	11
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	13
	งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	13
	งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	13
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์.....	14
	ความหมายของกลุ่มอาการดาวน์.....	15
	ความหมายของโครโมโซม.....	16
	ความผิดปกติของโครโมโซม.....	17
	สาเหตุของความผิดปกติของโครโมโซม.....	18
	ประเภทของกลุ่มอาการดาวน์.....	18
	ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กกลุ่มอาการดาวน์.....	21
	งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์.....	23
	งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์.....	23

บทที่	หน้า
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและการพูด.....	24
ความหมายของภาษาและการพูด.....	24
พัฒนาการทางภาษาพูด.....	24
หลักการสอนพูดสำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน.....	29
งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด.....	30
งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด.....	30
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน.....	31
ความหมายของนิทาน.....	31
ประเภทนิทาน.....	31
นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่าง ๆ.....	38
ประโยชน์ของนิทาน.....	39
การเลือกนิทานและวิธีการเล่านิทาน.....	40
งานวิจัยต่างประเทศเกี่ยวกับนิทาน.....	42
งานวิจัยในประเทศเกี่ยวกับนิทาน.....	42
สมมติฐานการวิจัย.....	43
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	44
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
ประชากร.....	44
กลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ.....	44
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล.....	44
แบบแผนการทดลอง และการดำเนินการทดลอง.....	49
วิธีดำเนินการทดลอง.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	54
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	54
สมมติฐาน.....	54
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	54
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	54
วิธีดำเนินการทดลอง.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	56
อภิปรายผล.....	56
ข้อเสนอแนะในการใช้ผลการวิจัย.....	58
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	59
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก.....	65
ภาคผนวก ก.....	66
ภาคผนวก ข.....	67
ภาคผนวก ค.....	83
ภาคผนวก ง.....	94
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	129

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การแบ่งระดับความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา ICD – 10.....	8
2 แสดงพัฒนาการทางการจัดการจำคำศัพท์.....	28
3 แสดงพัฒนาการด้านการจัดการจำคำศัพท์ในเด็กบกพร่องทางสติปัญญา.....	28
4 คำศัพท์.....	45
5 แสดงข้อมูลนิทาน.....	48
6 แสดงข้อมูลเพลงประกอบการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมเล่านิทาน.....	48
7 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	49
8 จำนวนนักเรียนจำแนกตามความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ก่อนและหลัง การทดลอง.....	52
9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเรียนรู้และเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษา และหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน.....	53

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงโครโมโซมปกติของเพศหญิง.....	16
2 แสดงโครโมโซมปกติของเพศชาย.....	17
3 แสดงโครโมโซมของกลุ่มอาการดาวน์เพศหญิง.....	19
4 แสดงโครโมโซม Translocation ของกลุ่มอาการดาวน์เพศหญิง.....	20
5 แสดงโครโมโซม Translocation Carrier.....	20
6 แสดงโครโมโซม Mosaic.....	21

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์อยู่รวมกันเป็นสังคมใหญ่ จำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบกฎเกณฑ์ ของสังคมและวัฒนธรรมนั้น ๆ การเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะเรียนรู้ได้ทั้งจากการอบรม เลี้ยงดูและประพฤติปฏิบัติตามประเพณีที่บรรพบุรุษสืบทอดมา นอกจากนี้มนุษย์ยังต้องเรียนรู้ที่จะประยุกต์วิทยาการใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงเสมอให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการสื่อสาร (Communication) ซึ่งมีทั้งการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด (Non - Verbal communication) เช่น การสื่อสารทางสายตา สีหน้า ภาษากาย และภาษามือ เป็นต้น และยังมี การสื่อสารโดยใช้ภาษาพูด (Verbal Communication)

การพูด เป็นการสื่อสารที่ตรง และสามารถบอกถึงความต้องการได้มากที่สุด การพูดเป็นพฤติกรรมที่สำคัญมากพฤติกรรมหนึ่งในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ เพราะช่วยให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างถูกต้องและรวดเร็ว (สุนันทา โสรัจจ์ และคณะ. 2533 : 15) ในเด็กเล็กแม้ว่าจะยังสื่อสารด้วยการพูดไม่ได้ แต่เด็กส่วนใหญ่จะพยายามเปล่งเสียงประกอบสีหน้าท่าทาง เพื่อบ่งบอกถึงความต้องการพื้นฐานของตน การพูด เป็นพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก วัยเด็กตอนต้นสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ สมองมนุษย์เท่านั้นที่มีบริเวณสำหรับเรียนภาษาและในขณะเดียวกันการเรียนรู้ภาษาเป็นไปเพื่อพัฒนาสมองให้กลายเป็นวงจรที่มีรูจบ (ประมวญ ดิคคินสัน. 2540 : 5)

โดยปกติเด็กเริ่มมีพัฒนาการทางภาษาตั้งแต่แรกเกิด เช่น เริ่มอ้อแอ้แบบทารก (Babbling) และเปล่งเสียงเลียนคำที่มีความหมายได้เมื่ออายุ 1½ - 2 ปี โดยทั่วไปเด็กวัย 2 ปี จะพัฒนาคำศัพท์ได้มากกว่า 50 คำ อายุ 3 ปี จะสามารถสร้างประโยค และโต้ตอบได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมทางร่างกาย ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กมีพัฒนาการช้า หรือเร็วต่างกัน

การพูดของเด็กนับว่าเป็นช่วงที่มีความสำคัญช่วงหนึ่ง เพราะจะมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของวัยต่อไป เนื่องจากการพูดเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของการสื่อสารในสังคม การที่เด็กพูดได้ จะต้องประกอบด้วย ความเข้าใจ การออกเสียง การจดจำคำศัพท์ และการสร้างประโยค (พัชรี สวนแก้ว. 2536 : 9) แต่ขณะเดียวกัน มีเด็กหลายประเภทที่ไม่สามารถพัฒนาได้ตามวัยอันสมควร ซึ่งทางการแพทย์ และการศึกษาจัดว่าเป็นกลุ่มเด็กพูดช้า (Delayed Speech Children) เนื่องจากเด็กมีความผิดปกติ หรือความบกพร่องในด้านต่าง ๆ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Hearing Impaired Children) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (Children with Mental Retardation) เด็กกลุ่มอาการดาวน์ (Children with Down Syndrome) เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรม และการสื่อสาร เช่น เด็กออทิสติก

(Autistic Children) รวมทั้งเด็กสมองพิการ และเด็กที่มีความบกพร่องของอวัยวะในการพูด เป็นต้น

เด็กกลุ่มอาการดาวน์ (Children with Down Syndrome) เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มหนึ่งซึ่งเกิดจากความผิดปกติของโครโมโซม เด็กเหล่านี้มีรูปร่างลักษณะเฉพาะ ได้แก่ มีศีรษะค่อนข้างเล็ก หน้าแบน สันจมูกแบน ตาค่อนข้างเล็กเฉียงขึ้น หูเล็ก ช่องปากเล็ก เพดานปากสูง คอสั้น แขนขาสั้น มือแบนกว้าง นิ้วสั้น ฝ่าเท้ากว้าง มีความบกพร่องในระบบต่าง ๆ ร่วมด้วย เช่น ระบบกล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม ระบบหัวใจและหลอดเลือด บางรายมีหัวใจพิการแต่กำเนิด ลำไส้อุดตัน การทำงานของต่อมไร้ท่อผิดปกติ เด็กกลุ่มนี้มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา (โรงพยาบาลราชานุกูล. ม.ป.ป.)

จากภาวะบกพร่องด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ดังกล่าวมาแล้ว ย่อมส่งผลถึงพัฒนาการด้านภาษา โดยเฉพาะการพูดซึ่งส่วนใหญ่มักมีพัฒนาการทางการพูดช้า พูดไม่ชัด ไม่สามารถพูดประโยคยาว ๆ ได้ อีกทั้งไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว การส่งเสริมพัฒนาการแต่แรกเริ่ม (Early Development Intervention) หรือการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่เด็กอายุยังน้อย จะช่วยให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์มีการรับรู้ มีความเข้าใจ และมีความสามารถในการเปล่งเสียงพูดเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งพัฒนาการของเด็กกลุ่มอาการดาวน์แต่ละคนจะแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นกับศักยภาพของเด็ก และสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม การสอนเด็กกลุ่มอาการดาวน์จำเป็นต้องใช้หลักการสอนเช่นเดียวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญากลุ่มอื่น ๆ ซึ่งเด็กเหล่านี้มีพัฒนาการช้าในการทำความเข้าใจต่อแนวคิด (Idea) ข้อเท็จจริง (Fact) หรือทักษะ (Skill) พวกเขาต้องการสอนแบบย้ำคิดย้ำทำ โดยใช้การสอนเชิงรูปธรรมเขาจึงจะสามารถเรียนรู้ที่จะนำเนื้อหาและทักษะที่ได้รับมาใช้ในการเข้าเรียนร่วมได้ (Broman. 1982 : 72)

การฝึกพูดในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ต้องเน้นเกี่ยวกับการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาให้มากที่สุด การฝึกพูดสามารถทำได้พร้อม ๆ กับการกระตุ้นพัฒนาการด้านอื่น ๆ การฝึกพูดในช่วงเริ่มแรกเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ได้ยิน และสิ่งที่เด็กเห็น บุคคลสำคัญในการฝึกเด็กชั้นแรก คือ พ่อ แม่ และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็ก เพราะการกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวนั้นต้องทำตั้งแต่เมื่อเด็กยังเล็กและต่อเนื่องเสมอมา (รจนา ทรรทรานนท์. ม.ป.ป.: 19)

สำหรับการเรียนการสอนเด็กกลุ่มอาการดาวน์นั้น มีหลักการเช่นเดียวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา คือ ต้องปรับเนื้อหาให้สั้น กระชับ เข้าใจง่าย โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกม เพลง นิทาน เป็นสื่อประกอบการสอนของเด็กระดับปฐมวัยโดยเฉพาะการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานั้นการใช้กิจกรรมเพื่อประกอบการสอนมีความสำคัญมากกว่าการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว

นิทานเป็นสื่อประเภทหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนซึ่งผู้เล่านำคำมาเรียงเป็นเรื่องราวที่สนใจ ซึ่งนอกจากจะสอดแทรกคติสอนใจ และส่งเสริมให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ และความคิดเพลิดเพลินในเนื้อหาของนิทาน แล้วยังสามารถสอนคำศัพท์ได้ นอกจากนี้นิทานยังสามารถช่วยให้เด็กและผู้ฟังได้รู้จักภาษาที่ถูกต้องในการออกเสียง (เกริก ยุ้นพันธุ์. 2539 : 56) เด็กแต่ละวัยจะมีความสนใจในลักษณะของการเล่านิทานที่แตกต่างกัน เด็กเล็กจะชอบเรื่องที่เป็นคำคล้องจอง วรรณคดีไม่เกินสี่พยางค์ เพราะจำได้ง่ายและเสียงไพเราะ แต่เด็กที่โตขึ้นมาไม่ชอบคำคล้องจองแบบเด็กเล็ก แต่จะสนใจเรื่องที่เขียนเป็นร้อยแก้วมากกว่า (วิริยะ สิริสิงห. 2537 : 37) เด็กวัย 2 - 5 ขวบ หรือเด็กวัยเริ่มเรียนอนุบาลปีที่ 1 - 2 เด็กวัยนี้ยังไม่สามารถอ่านหนังสือได้ แต่สามารถดูภาพ และฟังเรื่องราวได้ มีความสนใจในตัวเอง และเด็กในวัยเดียวกันชอบฟังคำพูดที่คล้องจอง เด็กวัยนี้อาจพูดเป็นคำ ๆ และเริ่มจำคำใหม่ ๆ ชอบดูสีโดยเฉพาะสีสด ๆ ชอบสัตว์เลี้ยง ชอบดูรูปหรือฟังเรื่องที่อยู่ใกล้เคียงกับสิ่งแวดล้อมของตน หนังสือสำหรับเด็กวัยนี้จึงต้องมีภาพวาดประกอบมาก ชอบฟังบทกล่อมเด็ก คำกลอน ดอกสร้อยสุภาสิต นิทาน นิทานคำกลอน ปริศนาคำกลอน โดยเฉพาะถ้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์ที่พูดได้คิดและทำเหมือนมนุษย์ (จินตนา ไบกาชویی. 2534 : 37)

ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า นิทานเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นสื่อที่น่าสนใจที่ครู หรือบิดา มารดา สามารถนำมาใช้ เพื่อพัฒนาการด้านภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กจะสามารถเรียนรู้ทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากกิจกรรมการเล่านิทาน

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ก่อนประถมศึกษา ที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ก่อนประถมศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่คาดว่าจะมีต่อการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใช้เป็นกิจกรรมเสริมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ หรือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพื่อเตรียมความพร้อมในการฝึกความเข้าใจภาษา และเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งนำไปสู่การสื่อความหมาย และมีความพร้อมในการเรียนรู้ร่วมต่อไป อีกทั้งเป็นแนวทางการแก่ครู อาจารย์ บิดา มารดา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่ม

อาการดาวน์ในการใช้กิจกรรมการเล่านิทานช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาแก่เด็กเพื่อให้เด็กเรียนรู้ และเข้าใจคำศัพท์ก่อนที่จะเข้าศึกษาในระบบโรงเรียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล ถนนดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ ที่มารับบริการส่งเสริมพัฒนาการ พ.ศ. 2541 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์
- 2.2 การสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

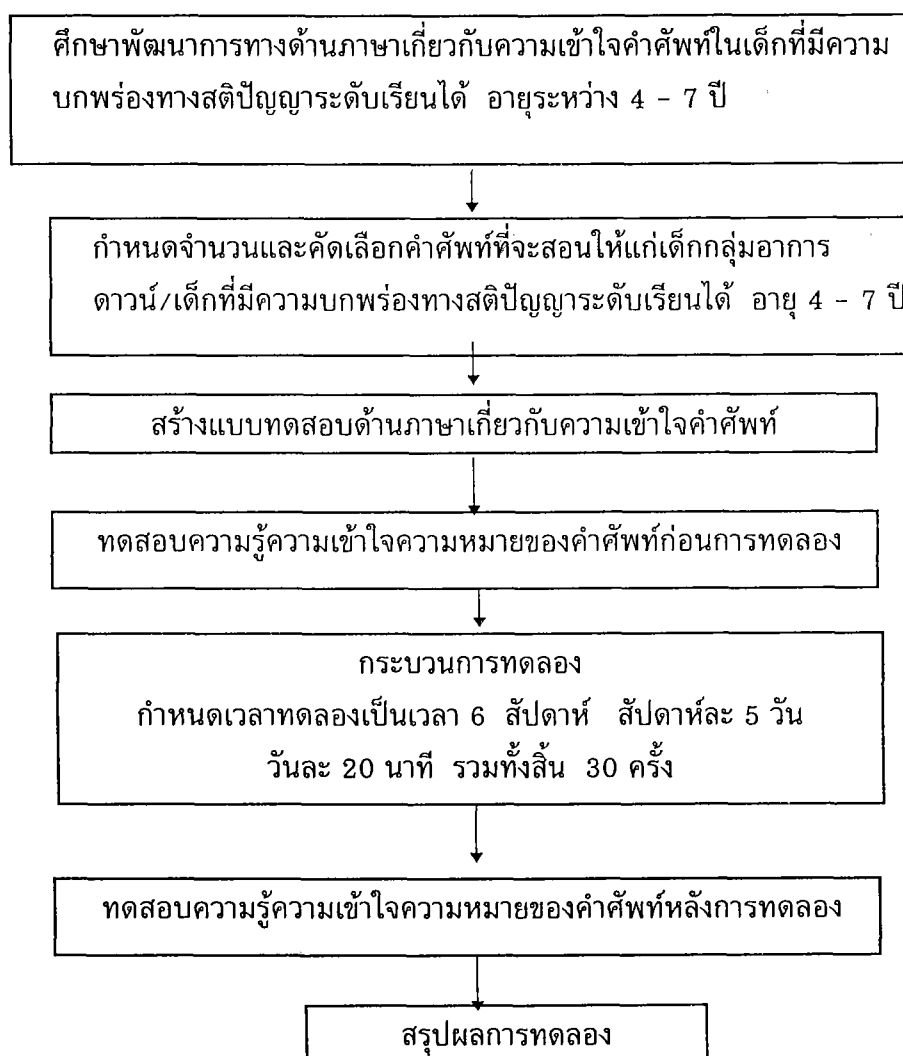
1. กิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง สื่อประสมที่ใช้สอนคำศัพท์โดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพจำนวน 5 เรื่องเป็นสื่อหลักในการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมขึ้นได้แก่

- 1.1 แผนการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมนิทาน
- 1.2 หนังสือนิทานประกอบภาพ 5 เรื่อง
- 1.2 บทเพลง และ บทกลอนประกอบนิทาน
- 1.3 รูปภาพคำศัพท์
- 1.4 เครื่องเคาะจังหวะ ได้แก่ กลอง กรับ ฉิ่ง

2. ความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ที่อยู่ในนิทาน ซึ่งเป็น คำศัพท์ที่ผู้วิจัยต้องการให้

เข้าใจ จำได้ ชี้ได้ หรือบอกได้ และเป็นการเรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย โดยทดสอบจากแบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับจากแบบประเมินทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการด้านภาษา สำหรับเด็กร่างกายพิการเนื่องจากสมองและเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญา ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำถาม 30 คำ

กรอบแนวความคิด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.1 ความหมายของภาวะบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.3 ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.4 หลักการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome)
 - 2.1 ความหมายของกลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome)
 - 2.2 ความหมายของโครโมโซม
 - 2.3 ความผิดปกติของโครโมโซม
 - 2.4 สาเหตุของความผิดปกติของโครโมโซม
 - 2.5 ประเภทของกลุ่มอาการดาวน์
 - 2.6 ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กกลุ่มอาการดาวน์
 - 2.7 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์
 - 2.8 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและการพูด
 - 3.1 ความหมายของภาษาและการพูด
 - 3.2 พัฒนาการทางภาษาพูด
 - 3.3 หลักการสอนพูดสำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์
 - 3.4 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด
 - 3.5 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน
 - 4.1 ความหมายของนิทาน
 - 4.2 ประเภทนิทาน
 - 4.3 นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่าง ๆ
 - 4.4 การเลือกนิทานและวิธีการเล่านิทาน
 - 4.5 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับนิทาน
 - 4.6 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับนิทาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องทางสติปัญญา

1. ความหมายของภาวะบกพร่องทางสติปัญญา

ภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หรือภาวะปัญญาอ่อน (Mental Retardation) ตามคำนิยามล่าสุดของ American Association of Mental Retardation (AAMR) ซึ่งใช้กันอยู่อย่างกว้างขวางทั้งวงการแพทย์ และการศึกษาให้เกิดทัศนคติที่ดีและเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

ภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่มีความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยร่วมกับภาวะที่มีความจำกัดทางทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะจาก 10 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย การควบคุมตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน ทักษะทางสังคม การใช้สาธารณสมบัติ การควบคุมตนเอง สุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลาว่างและการทำงาน ทั้งนี้ต้องมีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนอายุ 16 ปี (พัชรวิวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. 2539 : 1 - 2)

ภาวะบกพร่องทางสติปัญญาทางการแพทย์นอกจากหมายถึง ภาวะที่มีความจำกัดอย่างชัดเจนของการปฏิบัติตน (Functioning) ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ คือ มีความสามารถทางสติปัญญาต่ำกว่าปกติ ร่วมกับความจำกัดของทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะจาก 10 ทักษะดังกล่าวแล้ว ยังรวมถึงองค์ประกอบสำคัญอีก 3 ประการ ได้แก่

1. ความสามารถ (Capabilities)
2. การปฏิบัติตน (Functioning)
3. สภาพแวดล้อม (Environment)

ดังนั้นภาวะบกพร่องทางสติปัญญาจะปรากฏเมื่อความจำกัดทางสติปัญญาและการปรับตัวมีผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับความต้องการในชีวิตประจำวัน ตามสภาพแวดล้อมของสังคมปกติ ซึ่งควรได้รับการช่วยเหลือฟื้นฟูส่งเสริมพัฒนาการเพื่อให้ดำรงได้ (ชวลา เขียรธนู และกัลยา สุตะบุตร. 2539 : 1 - 2)

โดยสรุปภาวะบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง ภาวะที่มีข้อจำกัดในพัฒนาการของสมองซึ่งส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการพัฒนาด้านอื่น ๆ เช่น ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ภาษา รวมทั้งมีความจำกัดด้านการปรับตัว ซึ่งภาวะบกพร่องทางสติปัญญาต้องเกิดก่อนอายุ 18 ปี

2. ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

American Association of Mental Retardation (AAMR) แบ่งความรุนแรงของภาวะบกพร่องทางสติปัญญา โดยแบ่งตามระดับความรุนแรงตามลักษณะความมากน้อยในความต้องการช่วยเหลือ

และรูปแบบของการให้ความช่วยเหลือ โดยพิจารณาจากจุดด้อยของ บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ประเมินได้ โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่

1. ต้องการได้รับการช่วยเหลือเป็นครั้งคราว (Intermittent)
2. ต้องการความช่วยเหลือตามระยะเวลาที่กำหนด (Limit)
3. ต้องการความช่วยเหลือติดต่อกันตลอดไป (Extensive)

4. ต้องการความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน อย่างทั่วถึงและต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด (Pervasive) (พัชรวิวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. 2539 : 2)

ประเภทของความบกพร่องทางสติปัญญาตาม ICD - 10 Edition 4 Revised โดยองค์การอนามัยโลก (World Health Organization) ได้แบ่งระดับความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา ดังตาราง 1

ตาราง 1 การแบ่งระดับความรุนแรงของความบกพร่องทางสติปัญญา ICD - 10

ระดับความรุนแรง	I.Q.	ลักษณะเฉพาะ
น้อย (Mild)	50 - 69	มีพัฒนาการด้านภาษาช้ากว่าเด็กในวัยเดียวกัน แต่พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ ช่วยเหลือตนเองได้ เช่น การรับประทานอาหาร การอาบน้ำ การแต่งตัว รวมถึงทักษะที่ใช้ในชีวิตทั่ว ๆ ไป เรียนในระดับประถมศึกษาได้ และเรียนวิชาที่ง่าย ๆ ได้ ประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ปัญหาพฤติกรรม อารมณ์และสังคม ต้องการการแก้ไขและการสนับสนุนช่วยเหลือจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับบุคคลที่มีสติปัญญาปกติทั่วไป
ปานกลาง (Moderate)	35 - 49	มีพัฒนาการด้านภาษาค่อนข้างจำกัด ระดับการพัฒนาการของแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกัน บางคนสามารถร่วมสนทนาและเข้าใจคำสั่งง่าย ๆ ได้ บางคนทำได้แต่เพียงภาษาเพื่อสื่อความต้องการขั้นพื้นฐาน การดูแลตนเอง และทักษะด้านการเคลื่อนไหวล่าช้า มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้จำกัด

ระดับความรุนแรง	I.Q.	ลักษณะเฉพาะ
รุนแรง (Severe)	20 - 34	แต่พอจะเรียนทักษะพื้นฐานที่จำกัดในการอ่านเขียนและนับจำนวนได้ สามารถฝึกหัดเกี่ยวกับการทำงานกิจวัตรประจำวัน พัฒนาความสามารถทางสังคมในการสร้างปฏิสัมพันธ์สื่อความหมายกับผู้อื่น เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมง่าย ๆ ได้เท่านั้น ลักษณะคล้ายคลึงกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางมาก แต่มักพบสาเหตุทางพยาธิสภาพ บุคคลส่วนใหญ่จะมีปัญหาของความบกพร่องด้านอื่น ๆ ที่เกิดร่วมอย่างชัดเจน ต้องการดูแลเอาใจใส่จากผู้ใกล้ชิด
รุนแรงมาก (Profound)	น้อยกว่า 20	มีความจำกัดอย่างมากในด้านความเข้าใจหรือทำความเข้าใจหรือคำสั่ง ส่วนใหญ่ไม่เคลื่อนไหว หรือเคลื่อนไหวน้อยมาก ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ การดูแลตนเองในระดับพื้นฐานทำได้เพียงเล็กน้อย หรือทำไม่ได้เลย จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาแนะนำ
อื่น ๆ (Others)	ทำการประเมิน เชาว์ปัญญาตาม วิธีการหรือไม่ สามารถทำได้	มีความบกพร่องทางกายหรือระบบประสาทรับรู้เกิดขึ้นร่วมด้วย เช่น ตาบอด หูหนวก หรือมีความผิดปกติทางพฤติกรรมอย่างรุนแรงหรือพิการทางร่างกาย

(กัลยา สุตตะบุตร. 2535 : 24 - 28)

โดยสรุปเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความแตกต่างกัน นอกจากจะพิจารณาตามระดับสติปัญญาแล้ว ยังควรพิจารณาถึงสภาพร่างกาย และสิ่งแวดล้อมประกอบเพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูได้อย่างเหมาะสม

3. ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ในวัยเด็กเล็ก เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ มีลักษณะและพฤติกรรมต่างจากเด็กปกติทั่วไป คือมีความจำกัดทางด้านความสามารถทางสติปัญญา การเรียนรู้ การพูดและการใช้ภาษา ซึ่งเป็นลักษณะของความต้อ งการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับระดับอายุและระดับความรุนแรงทางภาวะบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งแยกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับน้อย (Mild) ประมาณ 85 - 87% ระดับปานกลาง (Moderate) ประมาณ 6 - 10% ระดับรุนแรง (Severe) ประมาณ 3 - 4% ระดับรุนแรงมาก (Profound) ประมาณ 1%

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ มีลักษณะดังนี้

1. ด้านสติปัญญา เป็นด้านที่แตกต่างจากเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัดที่สุด การวินิจฉัยด้านสติปัญญามักเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เช่น เรียนรู้ช้ากว่าเด็กปกติ หรือมีความสามารถในการเรียนรู้น้อยกว่าเด็กปกติ ซึ่งจะพบลักษณะเหล่านี้เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนและเริ่มเรียนวิชาการ ดังนี้

1.1 อัตราเร็วของการเรียนรู้ (Rate of Learning) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่าเด็กปกติ

1.2 ระดับการเรียนรู้ (Level of Learning) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาการ คือ เรียนได้ในระดับต่ำกว่าเด็กปกติ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาอาจพัฒนาการเรียนรู้ได้ดีในวิชาพลศึกษา เครื่องจักรหรือในด้านศิลปะ เป็นต้น

1.3 อัตราเร็วของการลืม (Rate of Forgetting) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีแนวโน้มที่จะลืมสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วเร็วกว่าเด็กปกติ หากเด็กไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว การฝึกฝนในลักษณะซ้ำ ๆ บ่อย ๆ และให้พักเป็นระยะ ๆ จะช่วยทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถจำข้อมูลที่เรียนไปแล้วได้ดีขึ้น

1.4 การถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีปัญหาความยากลำบากในการถ่ายโยงการเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่ง ทักษะหรือความคิดรวบยอดที่กำลังเรียนอยู่ เด็กสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ขณะเรียนได้ แต่ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เลยในสถานการณ์ที่แตกต่างจากสถานการณ์เดิมเล็กน้อยหรือแตกต่างโดยสิ้นเชิง

1.5 การเรียนรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรม นามธรรม (Concrete Versus Abstract Learning) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถจะเรียนรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรมชัดเจนตรงไปตรงมาได้ดีกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม

1.6 เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะเรียนรู้หรือจำได้โดยไม่ได้ตั้งใจ (Incidental Learning) จะสนใจและเรียนรู้แต่แนวคิดหลัก (Main Idea) แต่ไม่สามารถเก็บข้อมูลส่วนอื่น ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ ในขณะที่เด็กปกติสามารถทำได้

1.7 รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Set) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ต้องใช้เวลานานมากกว่าเด็กปกติในการที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งคือกระบวนการแก้ปัญหาอย่างมีระบบ จะใช้วิธีแก้ไขเป็นขั้นตอนไปจนประสบความสำเร็จ เมื่อประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาบ่อย ๆ แล้วมนุษย์จะพัฒนารูปแบบการแก้ปัญหาของตนเอง ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีปัญหาความยากลำบากมาก แต่ถ้าให้เด็กได้เรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาอย่างมีระบบได้แล้วก็สามารถทำได้เช่นเดียวกับเด็กปกติ

2. ภาษาและการสื่อสาร เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะเรียนรู้ภาษาได้ช้ากว่าเด็กปกติ วิชาการอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยภาษาในการเรียนรู้ เช่น คณิตศาสตร์ สังคม เป็นต้น ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีปัญหาในการเรียนรู้สูงมาก ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญและรับบริการกระตุ้นพัฒนาการโดยเฉพาะทางภาษาจากนักวิชาการ

3. ทักษะทางสังคม เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องต่อสู้แข่งขันในการดำรงชีวิตกับผู้อื่น ทักษะทางสังคมจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างไปจากที่เคยชิน เด็กจะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะกลัววิตกกังวลหรือพฤติกรรมก่อกวนสังคม ดังนั้นโปรแกรมการเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับทักษะทางสังคมจึงต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบและเป็นระบบ โดยเฉพาะพฤติกรรมปรับตัว (Adaptive Behavior) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดี

4. ทักษะกลไกกล้ามเนื้อ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับน้อย จะมีความแตกต่างของพัฒนาการด้านร่างกาย และความสามารถทางทักษะกลไกกล้ามเนื้อเมื่อเทียบกับเด็กปกติมีน้อยมาก ดังนั้นพัฒนาการด้านนี้หากมีลักษณะล่าช้า หรือมีความบกพร่องจะส่งผลให้พัฒนาการโดยรวมของเด็กมีความล่าช้าไปด้วย แต่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และการวินิจฉัยเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้ขึ้นอยู่กับความผิดปกติหรือความล่าช้าทางพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นเกณฑ์

(พัชรวิวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. 2540 : 5 - 8)

หลักการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำเป็นต้องมีวิธีสอนที่แตกต่างไปจากการสอนปกติ เพื่อสนองความต้องการพิเศษของเด็กเหล่านี้ ซึ่งมีหลักการสอนดังนี้

1. ครูต้องคำนึงถึงความพร้อมในการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพราะเด็กมีความพร้อมช้ากว่าเด็กปกติ ก่อนทำการสอนสิ่งใดครูจะต้องเตรียมความพร้อมก่อนนาน ๆ เมื่อเด็กมีความพร้อมแล้วครูจึงทำการสอนวิชานั้น ๆ

2. สอนตามความสามารถและความต้องการของเด็กแต่ละคนโดยจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพและลักษณะของเด็กคนนั้น
3. สอนตามระดับสติปัญญา เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเด็กทั่วไปที่มีอายุเท่ากัน
4. ยอมรับความสามารถและพยายามส่งเสริมความสามารถของเด็ก อย่าตามใจ หรือคอยช่วยเหลือมากเกินไป หรือลงโทษทั้งทางกาย และวาจามากเกินไป
5. พยายามฝึกให้เด็กช่วยตัวเองให้มากที่สุด จะเป็นการช่วยให้เด็กพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ทำให้เด็กรู้สึกภูมิใจในคุณค่าของตนเอง และแบ่งเบาภาระจากผู้เลี้ยงดู
6. สอนตามการวิเคราะห์งาน (Task Analysis) โดยการแบ่งงานเป็นขั้นตอนย่อย ๆ หลาย ๆ ชั้นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เพื่อไม่让孩子สับสน ให้เด็กประสบความสำเร็จในงาน ซึ่งเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองแก่เด็ก
7. ใช้หลักการแบบ 3 R's คือ
 - 7.1 Repetition คือ การสอนซ้ำและใช้เวลาสอนมากกว่าเด็กปกติ ใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธีในเนื้อหาเดิม
 - 7.2 Relaxation คือ การสอนแบบไม่ตึงเครียด ไม่สอนเนื้อหาวิชาเดียวกันเกิน 15 นาที ควรเปลี่ยนกิจกรรมการสอนวิชาการเป็นการเล่น ร้องเพลง ดนตรี เล่นกีฬา หรือให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง
 - 7.3 Routine คือ การสอนให้เป็นกิจวัตรประจำวัน เป็นกิจกรรมที่จะต้องทำเป็นประจำสม่ำเสมอในแต่ละวัน
8. สอนโดยการแบ่งหมู่ตามตารางสอน สามารถทำได้ดีในกรณีที่เด็กมีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน
9. เมื่อเด็กฝึกทำกิจกรรมต่าง ๆ ต้องพยายามแทรกการฝึกหลายด้าน
10. ต้องช่วยให้เด็กพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กทุกคนจะเรียนได้ดีถ้าเขามีความรู้สึกระบายความสำเร็จ
11. สอนทีละขั้นจากสิ่งใกล้ตัวไปหาสิ่งไกลตัว หรือจากง่ายไปหายาก เพื่อไม่ให้สับสน งานบางอย่างที่เด็กปกติในวัยเดียวกันเห็นว่าง่าย แต่เด็กเหล่านี้อาจสับสน ไม่เข้าใจ
12. สอนโดยลงมือปฏิบัติจริง
13. สอนสิ่งที่มีความหมายสำหรับเด็ก และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กเข้าใจยาก ครูต้องพยายามอธิบายโดยใช้คำง่าย ๆ และยกตัวอย่างประกอบ

14. ต้องพยายามจัดการสอนให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อฝึกให้เด็กคิด

15. สอนโดยใช้ของจริงหรืออุปกรณ์ประกอบทุกครั้ง ต้องให้เวลาเด็กมากพอสมควรในการเปลี่ยนกิจกรรมอย่างหนึ่งไปสู่อีกอย่างหนึ่ง

16. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องอาศัยแรงจูงใจและการเสริมแรง

17. มีการประเมินผลความก้าวหน้าของเด็กในทุกด้านอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับเปลี่ยนวิธีการสอนใหม่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

18. ครูต้องเชื่อว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความสามารถและศักยภาพในตนเอง สามารถพัฒนาตนให้ เป็น บุคคลที่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณค่าและมีประสิทธิภาพได้ทุกคน

19. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานอกจากการสอนด้านวิชาการแล้ว ต้องคำนึงถึงการส่งเสริมพฤติกรรมปรับตัว ปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านอารมณ์ ภาษา และพัฒนาบุคลิกภาพไปพร้อม ๆ กัน เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็น ปัจจัยที่ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

20. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องพยายามให้ได้กลดการพึ่งพาบุคคลอื่นลง (Step to Independence) สอนทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและแสวงหาการจ้างงานในอนาคต (พัชรวิวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. 2539 : 15 - 16)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานั้น ควรจัดเพื่อสนองความต้องการด้านการฝึกทักษะพื้นฐานโดยเฉพาะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะทางสังคม และทักษะที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างกลมกลืนและไม่เป็นภาระต่อสังคมต่อไป

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

1. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การวิจัยสำหรับเด็กบกพร่องทางสติปัญญาได้มีการจัดการศึกษาวิจัยโดยใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปฐมวัยอายุระหว่าง 4 - 7 ปี ระดับเยาวชนปัญญา 35 - 68 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับกิจกรรมดนตรี กลุ่มควบคุมไม่ได้รับกิจกรรมดนตรี ผลสรุปว่านักเรียนที่มีความ

บกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัยหลังจากได้รับกิจกรรมดนตรี มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัยมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่แตกต่างกับเด็กกลุ่มที่ไม่ได้รับกิจกรรมดนตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 โดยนักเรียนที่ได้รับกิจกรรมดนตรีมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมดนตรี (นิรมัย อ่อนน้อมดี. 2538 : บทคัดย่อ)

2. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับการเพิ่มข้อมูล และการรับรู้ เข้าใจในบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยการเพิ่มข้อมูล และการรับรู้และเข้าใจในบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยการเพิ่มข้อมูล 2 ประเภทให้แก่กลุ่มทดลอง โดยใช้การเตือนหรือการบอกด้วยวัตถุ (Object Cue) และการบอกโดยการเคลื่อนไหว (Movement Cue) เพื่อทดสอบความเข้าใจภาษาเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้การบอกหรือการเตือนด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยปรากฏว่า การใช้วิธีเพิ่มข้อมูลด้วยวัตถุ (Object Cue) และการบอกโดยการเคลื่อนไหว (Movement Cue) ช่วยเพิ่มความเข้าใจในภาษาพูดมากขึ้น (Kathryn. 1992 : abstract)

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถเรียนรู้ และมีทักษะต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นได้ ถ้าได้รับการเลี้ยงดู ความเข้าใจ รวมทั้งได้รับการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมกับความต้องการของเด็ก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์

กลุ่มอาการดาวน์ หรือ Down Syndrome ได้มีการค้นพบมาตั้งแต่สมัยโบราณ จากหลักฐานทางมานุษยวิทยา ได้มีการศึกษาจากกะโหลกศีรษะมนุษย์ มาตั้งแต่ทศวรรษที่ 21 มั่วจะไม่มีการบันทึกเป็นหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษร แต่นักมานุษยวิทยาและนักวิทยาศาสตร์ เชื่อว่า การนำบุคลิกภาพของคนกลุ่มอาการดาวน์มาแสดงไว้ในงานปั้นและงานวาด ดังที่ ฮาน เซลเวเกอร์ บันทึกไว้ว่า ภาพวาดของ Andrea Mantegna ชื่อว่า มาดอนน่า และภาพ Lady Cockburn and Her Children ของ Sir Joshua Renolds (1773) ซึ่งประกอบด้วยภาพเด็กที่มีลักษณะเป็นกลุ่มอาการดาวน์ (Pueschel Siegfried. 1990 : 35 - 36) ต่อมามีการพบหลักฐานที่เกี่ยวกับบุคคลกลุ่มอาการดาวน์ ในปี ค.ศ.1848 โดย Edouard Sequin ซึ่งบรรยายถึงคนไข้รายหนึ่งที่มีลักษณะเป็นกลุ่มอาการดาวน์และเรียกว่า “คนโง่เขลา” (Furfuraceous Idiocy) (ผู้วิจัย) ต่อมาใน ค.ศ. 1866 ดันแคน (Duncan) ได้บันทึกถึงคนไข้รายหนึ่งว่าเด็กหญิงซึ่งมีศีรษะกลมเล็ก หน้าตาเหมือนเด็กชาวจีน มีลิ้นยื่นออกมาและสามารถเข้าใจภาษาเพียงเล็กน้อย

น้อย (Pueschel. 1990 : 36 ; citing Duncan. 1866). และในปีเดียวกันนั้น จอห์น แลงดอน ดาวน์ แพทย์ชาวอังกฤษได้ตีพิมพ์หลักฐานการค้นคว้าเกี่ยวกับกลุ่มอาการดาวน์ในงานวิจัยทางวิชาการว่า บุคคลกลุ่มนี้มีลักษณะพิเศษคล้ายพวกมองโกล แต่ผมสีน้ำตาลเส้นตรงและบาง ซึ่งแตกต่างจากพวกมองโกล ที่มีผมสีดำสนิท ใบหน้ากลมแบนและกว้าง ตาเฉียงขึ้น จมูกเล็ก และที่สำคัญเด็กเหล่านี้มีความสามารถในการเรียนแบบ นอกจากนี้ ดาวน์ ได้รับการยกย่องสำหรับการค้นคว้าซึ่ง พบว่า กลุ่มอาการดาวน์นั้นมีลักษณะพิเศษ ซึ่งแตกต่างจากบุคคลบกพร่องทางสติปัญญาโดยเฉพาะอย่างมีความบกพร่องของต่อไทรอยด์ (Pueschel Siegfried. 1990 : 36) จากการศึกษาค้นคว้าของนายแพทย์ดาวน์นั้น เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการแพทย์ จนได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาแห่งกลุ่มอาการดาวน์” ซึ่งก่อนหน้านั้นมีการเรียกอาการผิดปกตินี้ว่า มองโกลิสซึม (Mongolism) เพราะบุคคลเหล่านี้มีรูปร่างหน้าตาคล้ายพวกมองโกล แต่ต่อมาหลังจากการค้นคว้าของดาวน์ แล้ว ได้ขนานนามอาการผิดปกตินี้ว่า Down Syndrome หรือกลุ่มอาการดาวน์ เพื่อเป็นเกียรติแก่นายแพทย์ดาวน์ และเพื่อหลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบอาการผิดปกติกับชนชาติมองโกลด้วย ในปี ค.ศ.1959 เจอร์รอมม์ เลอเจอญ์ (Jerome Lejeune) แพทย์ชาวฝรั่งเศส ได้นิยามว่ากลุ่มอาการดาวน์เป็นอาการที่เกิดจากความผิดปกติของโครโมโซม (National Down Syndrome Society. 1997 : 1) ซึ่งนำมาสรุปเป็นคำจำกัดความอย่างแพร่หลายจนปัจจุบัน

1. ความหมายของกลุ่มอาการดาวน์

บุคคลกลุ่มอาการดาวน์ หรือเด็กกลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome) เป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งมีสาเหตุจากพันธุกรรมหรือเกิดเพราะความผิดปกติของโครโมโซม (โรงพยาบาลราชานุกูล. ม.ป.ป.)

ดาวน์ซินโดรม หรือกลุ่มอาการดาวน์ เป็นอาการที่เกิดจากความผิดปกติทางพันธุกรรม ซึ่งมักจะมีผลต่อพัฒนาการทางร่างกาย และสติปัญญาของเด็กเหล่านั้น แม้ว่าสาเหตุของการเกิดกลุ่มอาการดาวน์มาจากการแบ่งเซลล์ที่ผิดปกติ แต่ยังไม่สามารถระบุสาเหตุได้ชัดเจนว่าเหตุใดจึงเกิดการแบ่งเซลล์ที่ผิดปกติขึ้น (Roizen. n.d. : 7) อาการดาวน์ หรือดาวน์ซินโดรมสามารถเกิดขึ้นได้กับบุคคลในทุกเพศ ทุกวัย เชื้อชาติ และสถานภาพทางเศรษฐกิจ เป็นอาการที่เกิดจากความผิดปกติของโครโมโซมที่พบบ่อยที่สุด อุบัติการณ์ที่พบนี้เกิดขึ้นประมาณ 800 ถึง 1,000 รายต่อจำนวนเด็กแรกเกิด ในสหรัฐอเมริกา พบว่า มีประชากรที่เป็นดาวน์ซินโดรมถึง 250,000 คน บุคคลกลุ่มอาการดาวน์ มีรูปร่างลักษณะที่เป็นพิเศษ และมีข้อจำกัดทางด้านสติปัญญาซึ่งเป็นผลมาจากความผิดปกติของโครโมโซม (National Down Syndrome Society. 1997 : 1)

กลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome) เป็นอาการที่เกิดจากความผิดปกติของโครโมโซม ซึ่งมีผลต่อความผิดปกติร่างกาย เช่น หัวใจรั่ว ต่อมไทรอยด์ผิดปกติ นอกจากนั้นยังมีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาร่วมด้วย จึงก่อให้เกิดพัฒนาการที่ล่าช้าในด้านต่าง ๆ เช่น กล้ามเนื้อมัดใหญ่ กล้ามเนื้อมัดเล็ก และภาษา เป็นต้น

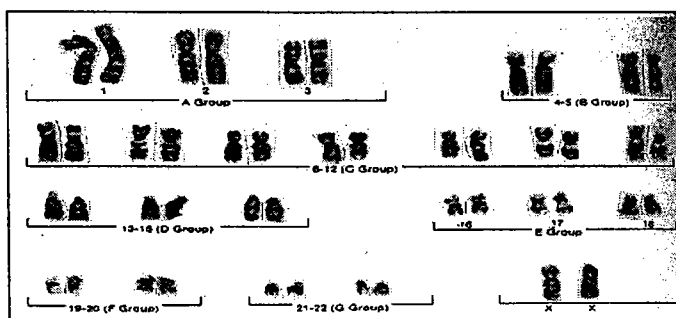
2. ความหมายของโครโมโซม

คำว่า “โครโมโซม” มาจากรากศัพท์คำว่า “Chromos” หมายถึง “สี” (Color) และ “Soma” หมายถึง “ร่างกาย” (Body) ซึ่งรวมความแล้ว “โครโมโซม” หมายถึง หน่วยพันธุกรรมที่เรียงกันเป็นแนวตรง มีขนาดเล็กมาก ต้องมองด้วยกล้องจุลทรรศน์ หน่วยพันธุกรรมเหล่านี้มีลักษณะเหมือนเส้นด้าย

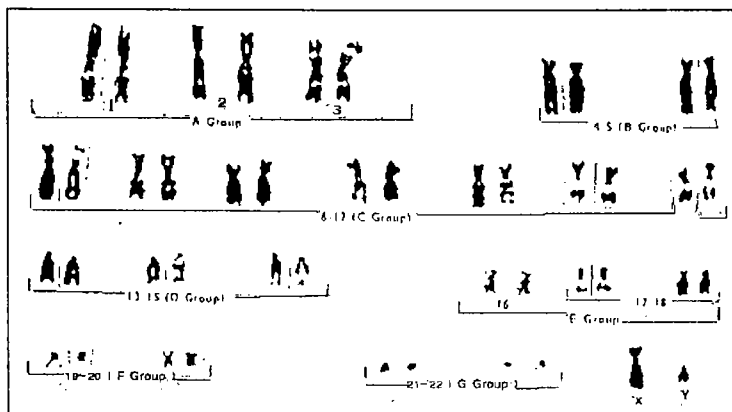
ในร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยเซลล์ จุดศูนย์กลางของเซลล์ เรียกว่า “นิวเคลียส” (Nucleus) ซึ่งเป็นที่เก็บคุณสมบัติทางพันธุกรรม เรียกว่า ยีนส์ (Genes) ซึ่งเป็นตัวนำลักษณะทางพันธุกรรมจากวีรบุรุษไปสู่ลูกหลาน ยีนส์เรียงตัวกันเป็นแนวลักษณะคล้ายเส้นด้าย เรียกว่า “โครโมโซม” (Chromosome) โดยปกตินิวเคลียสของแต่ละเซลล์ประกอบด้วยโครโมโซม 23 คู่ ครึ่งหนึ่งของโครโมโซมเหล่านั้นเป็นแหล่งถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมจากพ่อแม่ไปสู่ลูก จากการตรวจสอบโครโมโซมอาจทำได้โดยการตรวจเลือด หรือเซลล์เนื้อเยื่อ โครโมโซมแต่ละแท่งจะถูกเรียกและเรียงลำดับจากใหญ่สุดไปเล็กสุด การเรียงตัวแบบนี้เรียกว่า “คาริโอไทป์” (Karyotype) (National Down Syndrome Society. 1997 : 1)

โดยปกติมนุษย์มีโครโมโซม 46 แท่ง หรือ 23 คู่ เรียกว่า “ดิพลอยด์” (Diploid) โครโมโซม 1 คู่ เป็นโครโมโซมเพศ (Sex Chromosome) XX คือ โครโมโซมเพศหญิง และ XY คือโครโมโซมเพศชาย ส่วนอีก 22 คู่ เรียกว่า “ออโตโซม” (Autosome) (Sanford. 1990 : 39 - 40 ; citing Kelly. 1986)

ภาพแสดงโครโมโซมปกติ

ภาพประกอบ 1
ภาพแสดง
โครโมโซมปกติ
ของเพศหญิง

ภาพประกอบ 2 ภาพแสดงโครโมโซมปกติของเพศชาย

สรุปว่า โครโมโซมเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของนิวเคลียส ซึ่งเป็นองค์ประกอบของเซลล์ในร่างกาย โครโมโซมจะมีลักษณะคล้ายเส้นด้ายที่เล็กมาก และอยู่กันเป็นคู่ ๆ โดยจะมียีนส์เรียงตัวกันอยู่บนโครโมโซม และจะทำหน้าที่ ถ่ายทอดลักษณะต่าง ๆ จากบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลาน

3. ความผิดปกติของโครโมโซม

ความผิดปกติของโครโมโซมมักจะพบได้ประมาณ 7 : 1,000 ในทารกแรกเกิด ยิ่งไปกว่านั้นความผิดปกติของโครโมโซมยังพบมากในการแท้งซึ่งเกิดขึ้นในช่วง 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์

ความผิดของโครโมโซมแต่ละชนิดมีคุณลักษณะทางกายวิภาค (Phenotype) เป็นเอกลักษณ์ในโครงสร้าง สรีรวิทยา หรือชีววิทยา โครโมโซมที่ผิดปกติซึ่งพบมากที่สุดจะเป็นความผิดปกติของกลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome) หรือความผิดปกติของโครโมโซมคู่ที่ 21 (Trisomy 21)

การเกิดความผิดปกติของโครโมโซมสามารถเกิดได้ในโครโมโซมคู่ใดคู่หนึ่ง ใน 23 คู่ ความผิดปกตินี้จะผิดปกติในจำนวนหรือโครงสร้างก็ได้ ความผิดปกติในจำนวนโครโมโซมจะพบได้เมื่อจำนวนโครโมโซมนั้นมีน้อยหรือมากกว่า 46 แท่ง หรือ 23 คู่ ซึ่งเรียกว่า แอนูพลอยด์ (Aneuploid) ส่วนความผิดปกติในด้านโครงสร้างของโครโมโซม มักจะพบเมื่อโครโมโซมแท่งใดแท่งหนึ่งมีส่วนเกิน ขาด หรือย้ายที่ ซึ่งรวมถึงการแตกหักของแท่งโครโมโซมด้วย (Sanford. 1990 : 40)

สรุปว่า ความผิดปกติของโครโมโซมเป็นอุบัติการณ์ทางพันธุกรรมที่เกิดได้ตั้งแต่ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ ความผิดปกติของโครโมโซมนั้นจะพบว่า มีความผิดปกติในจำนวนและโครงสร้างโครโมโซม ซึ่งมักจะมีผลต่อความเจริญเติบโตทางร่างกาย และพัฒนาการทางสติปัญญาาร่วมด้วย ความผิดปกติของโครโมโซมที่พบได้มากที่สุดคือกลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome)

4. สาเหตุของความผิดปกติของโครโมโซม

ความผิดปกติของโครโมโซมจะมีอัตรา 7 ใน 1,000 ของทารกแรกเกิด ความผิดปกตินี้เกิดจากการที่บุคคลที่โครโมโซมเกินหรือขาดจากโครโมโซมของบุคคลปกติหรือมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของโครโมโซม ครึ่งหนึ่งของการแท้งในระยะ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์หรือการแท้งโดยธรรมชาติ ก็มีสาเหตุมาจากความผิดปกติของโครโมโซม และอาจส่งผลให้ทารกที่เกิดมีความผิดปกติ มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาได้ (The Association for Retard Citizen of the United States. 1996 : 1 - 2)

สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดปกติของโครโมโซม อาจเกิดได้หลายประการ ได้แก่

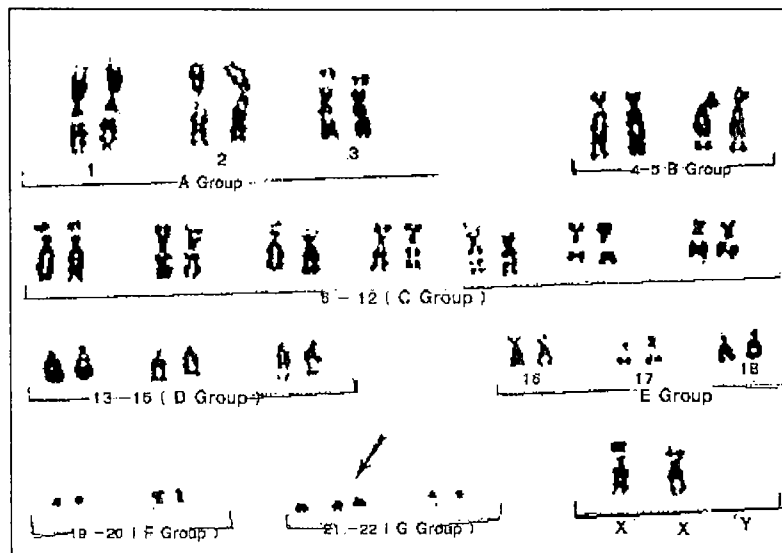
1. มารดามีอายุมาก
2. มีความเปลี่ยนแปลงขณะมีการแบ่งตัว ซึ่งเกิดจากการไม่แยกจากกันของโครโมโซมขณะแบ่งเซลล์ (Non - Disjunction)
3. มีความผิดปกติของการสร้างภูมิคุ้มกันในร่างกาย (Auto - Immune Disease) เช่น โรคเกี่ยวกับต่อมไทรอยด์
4. การได้รับรังสีบางชนิด
5. การได้รับเชื้อไวรัสบางชนิด (Viruses) เช่น หัดเยอรมัน ซึ่งมีส่วนทำให้โครโมโซมแตกหักได้
6. สาร หรือสิ่งทำให้เกิดความบกพร่องของทารกในครรภ์

ความผิดปกติของโครโมโซมเกิดได้จากหลายสาเหตุ นอกเหนือไปจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม บุคคลที่มีความผิดปกติของโครโมโซมแต่ละคนจะมาจากสาเหตุที่หลากหลายและความผิดปกติเหล่านั้นจะส่งผลถึงพัฒนาการทางร่างกายและสติปัญญาของบุคคลนั้น ๆ

5. ประเภทของกลุ่มอาการดาวน์

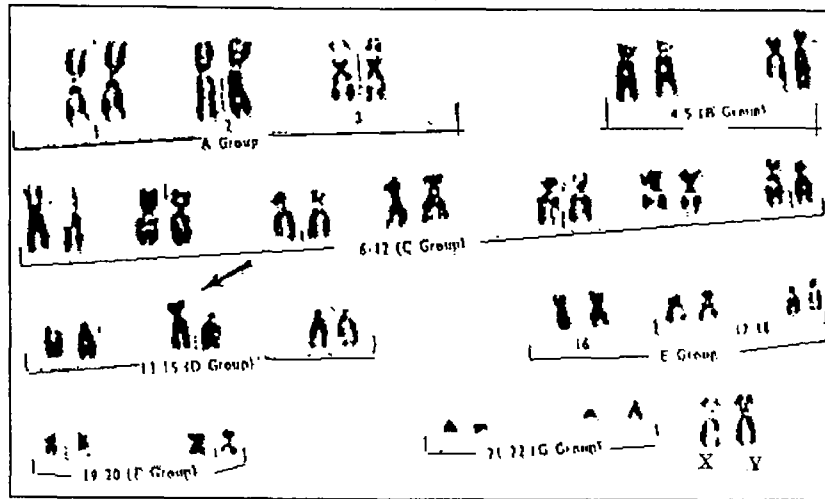
กลุ่มอาการดาวน์ (Down Syndrome) เป็นอุบัติการณ์ทางพันธุกรรมที่เกิดจากความผิดปกติของการแบ่งตัวของเซลล์ ซึ่งทำให้มีโครโมโซมขาด เกิน หรือย้ายที่ โดยปกติมนุษย์มีโครโมโซม 23 คู่ หรือ 46 แท่ง โครโมโซมในจำนวนนี้ 1 คู่ เป็นโครโมโซมเพศ (Sex Chromosome) ส่วนความผิดปกติในกลุ่มอาการดาวน์นั้นเกิดได้ 3 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1. Trisomy 21 หมายถึง โครโมโซมคู่ที่ 21 เกินมา 1 แห่ง คือ แทนที่จะมี 2 แห่ง หรือ 1 คู่ กลับมี 3 แห่ง รวมแล้วเป็น 47 แห่ง การที่โครโมโซมเกินมา 1 แห่งนั้นมีสาเหตุจากการแบ่งตัวที่ผิดพลาด หรือเกิดความผิดปกติของเซลล์ หลังจากที่ไข่และอสุจิผสมกันแล้ว การเกิดความผิดปกติเช่นนี้พบได้ประมาณร้อยละ 95 ของกลุ่มอาการดาวน์

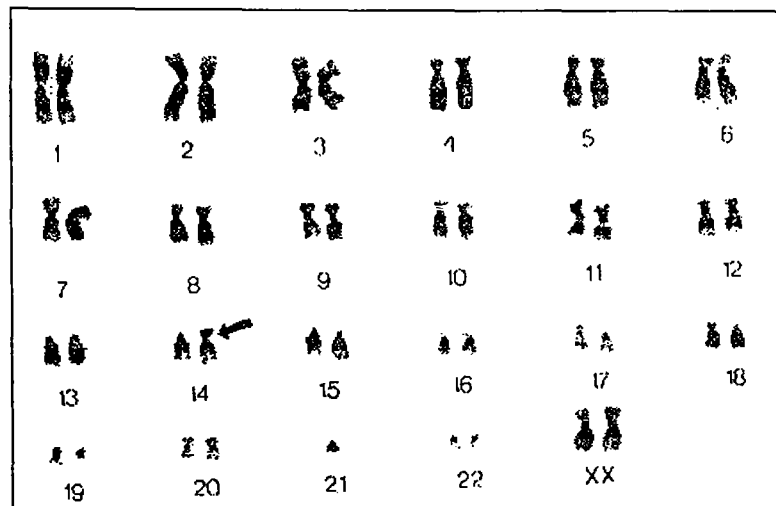
ภาพประกอบ 3 แสดงโครโมโซมของกลุ่มอาการดาวน์เพศหญิง

2. Translocation หมายถึง โครโมโซมอยู่ติดที่ หรือย้ายที่ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ
 2.1 โครโมโซมที่เกินมา 1 แห่ง ของคู่ที่ 21 แยกตัวออกไปเกาะติดกับโครโมโซมคู่อื่น ๆ เท่าที่พบในขณะนี้คือการไปเกาะอยู่กับคู่ที่ 14 หรือ 22 โดยเกาะติดบริเวณ ส่วนบนของคู่ นั้นดังภาพประกอบ 4

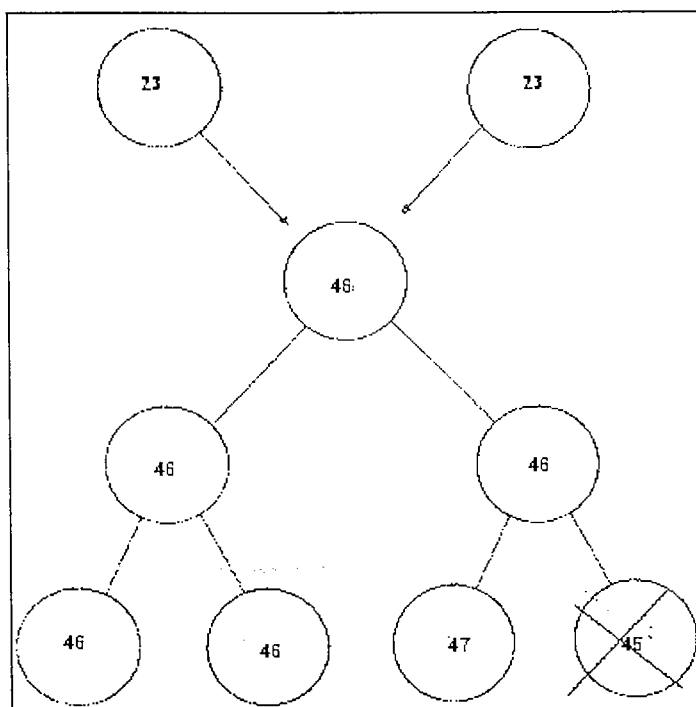
ภาพประกอบ 4 แสดงโครโมโซม Translocation ของกลุ่มอาการดาวน์เพศหญิง

2.2 โครโมโซมแห่งใดแห่งหนึ่งจาก 2 แห่งของคู่ที่ 21 แยกตัวไปเกาะติดกับโครโมโซมคู่อื่น ๆ (Translocation Carrier) ได้แก่ คู่ที่ 14 หรือคู่ที่ 22 ดังนั้นเมื่อมีการนับโครโมโซมของกลุ่มอาการดาวน์ประเภทนี้จะมีโครโมโซม 48 แห่งเช่นกัน กลุ่มนี้จะพบได้ประมาณ 3 - 4 ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 แสดงโครโมโซม Translocation Carrier ครึ่งซึ่งแสดงขาข้างหนึ่งของโครโมโซมคู่ที่ 21 ไปเกาะติดกับโครโมโซมคู่ที่ 14

2.3 Mosaic เกิดจากความผิดพลาดในการแบ่งตัวของเซลล์ คือเมื่อมีการปฏิสนธิและเริ่มมีการแบ่งตัวของเซลล์ เซลล์ที่ 1 หรือ 2 เกิดความผิดพลาดขึ้น คือ เซลล์บางตัวจะมีโครโมโซม 46 แท่ง และบางเซลล์จะมี 47 แท่ง ดังนั้นเมื่อมีการนับโครโมโซมจะพบทั้ง 46 แท่ง และ 47 แท่ง ในคนเดียวกัน กลุ่มนี้มักจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาดีกว่า 2 กลุ่มที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งจะพบเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น (Pueschel. 1990 : 44 - 50)

ภาพประกอบ 6 แสดงโครโมโซม Mosaic

โดยสรุปแล้ว แม้ว่าการเกิดกลุ่มอาการดาวน์จะมาจากสาเหตุความผิดปกติของโครโมโซม ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งตัวที่ผิดพลาดทำให้เกิดการขาด เกิน หรือย้ายที่ของโครโมโซม ความผิดปกตินี้มีผลทำให้บุคคลเหล่านั้นมีความผิดปกติทางร่างกาย และสติปัญญา แต่อย่างไรก็ตามบุคคลกลุ่มอาการดาวน์แต่ละคนมีศักยภาพ สติปัญญา ความสามารถและบุคลิกภาพที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมและการเลี้ยงดูเอาใจใส่ของแต่ละครอบครัว

6. ลักษณะและความต้องการพิเศษของเด็กกลุ่มอาการดาวน์

เด็กกลุ่มอาการดาวน์ จะมี ลักษณะคล้ายกันเกือบทุกเชื้อชาติ และสีผิว ซึ่งจะปรากฏลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไป บุคคลกลุ่มอาการดาวน์ทุกคนจะมีหน้าตาคล้ายคลึงกัน คือ ศีรษะเล็ก หน้าแบน สันจมูกแบน ตาเล็กเฉียงขึ้น หูเล็ก ช่องปากเล็ก เพดานสูง คอสั้น แขนขาสั้น มือแบนกว้าง นิ้วมือนิ้วเท้าสั้น ฝ่าเท้ากว้าง

2. ระบบกล้ามเนื้อและกระดูก กล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม ข้อต่อยึดได้มาก ทำให้มีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวช้า และฝ่าเท้าแบนราบ ในบางรายอาจมีข้อกระดูกเคลื่อน เช่น กระดูกคอ สะโพก จึงจำเป็นต้องมีการออกกำลังกาย เพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ กระดูกเจริญเติบโต ทำให้ตัวเล็กเตี้ย สันจมูกแบน ช่องปากเล็ก หูชั้นกลางอักเสบได้ง่าย มีความผิดปกติของกระดูกชั้นกลางและชั้นในทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยิน

3. ระบบผิวหนัง มีความยืดหยุ่นน้อย มีเลือดมาเลี้ยงน้อยทำให้ผิวหนังแห้งแตกง่าย มีรอยจำเป็นลาย และการรับรู้ทางประสาทสัมผัสมีน้อย

4. ระบบทางเดินอาหาร บางรายมีการอุดตันของลำไส้ เนื่องจากกล้ามเนื้อหูรูดของกระเพาะอาหารไม่แข็งแรง เด็กส่วนมากมีปัญหาเรื่องท้องอืด ท้องผูกได้ง่าย เพราะกล้ามเนื้อหน้าท้องและลำไส้หย่อนตัว

5. ระบบหัวใจและหลอดเลือด บางรายอาจมีโรคหัวใจพิการแต่กำเนิดร่วมด้วย และเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวได้บ้าง

6. ระบบประสาท สมองมีขนาดเล็ก ทำให้มีการรับรู้ ความเข้าใจช้า ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเด็กทั่วไป มักมีปัญหาทางตา เช่น ตาเข สายตาสั้น มีปัญหาการได้ยิน และมีประสาทรับความรู้สึกต่าง ๆ น้อยกว่าปกติ

7. ระบบหายใจ ติดเชื้อได้ง่าย เนื่องจากมีภูมิคุ้มกันต่ำ และการขับเสมหะไม่ดี

8. ระบบสืบพันธุ์ อวัยวะเพศของผู้ชายอาจจะเล็กกว่าปกติ พัฒนาการทางเพศจะช้ากว่าปกติ

9. ระบบต่อมไร้ท่อ ฮอร์โมนเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของร่างกายและสมอง (Growth Hormone, Thyroid Hormone) อาจมีน้อยกว่าปกติ

10. ลักษณะนิสัยและอารมณ์ วัยเด็กจะเชื่องช้า เมื่อโตขึ้นจะร่าเริงแจ่มใส (โรงพยาบาลราชานุกูล. ม.ป.ป.)

แม้ว่าบุคคลกลุ่มอาการดาวน์มีลักษณะต่าง ๆ ที่อ่อนแอ และมีผลต่อพัฒนาการ ตลอดจนการเจริญเติบโตในหลาย ๆ ด้าน การส่งเสริมพัฒนาการแต่แรกเริ่ม (Early Development Intervention) จะช่วยให้บุคคลเหล่านี้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ใกล้เคียงกับเด็กปกติในวัยไล่เลี่ยกัน อีกทั้งยังเป็นการเตรียมพร้อมให้รู้จักการปรับตัวเพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

7. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์

มีการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความผิดปกติทางร่างกายและการเรียนร่วมในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3 - 5 ปี ซึ่งเป็นการศึกษาในโครงการส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัยก่อนเรียน โรงพยาบาลราชานุกูล จำนวน 28 ราย โดยร้อยละ 85.7 ได้รับการตรวจยืนยันทางโครโมโซม พบความผิดปกติของระบบหัวใจ และหลอดเลือด จากการตรวจร่างกาย ร้อยละ 10.7 ตาเข คิดเป็นร้อยละ 17.9 เด็กจำนวน 11 ราย ได้รับการตรวจการได้ยินโดยใช้เครื่องวัดการฟัง (Audiometer) ไม่พบความผิดปกติ เด็กจำนวน 4 ราย จากเด็กที่ได้รับการตรวจหาค่า T (Thyroid) และ T.S.H (Thyroid- Stimulation Hormone) จำนวน 22 ราย (ร้อยละ 18.2) มีภาวะไทรอยด์ฮอร์โมนต่ำ เด็กจำนวน 10 ราย (ร้อยละ 35.7) ไปเรียนร่วมในโรงเรียนอนุบาลกับเด็กปกติ เมื่อเปรียบเทียบความผิดปกติทางร่างกายดังกล่าวในกลุ่มไปเรียนร่วม และไม่ได้เรียนร่วมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ (ประจักษ์จิตร แซ่มสะอาด และคณะ. 2536 : 19)

8. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์

งานวิจัยของมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์ในอังกฤษ เรื่องมุมมองของการเรียนร่วมใน 2 ด้าน ได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ในโรงเรียนเรียนร่วมของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ 15 คน และเด็กปกติจำนวน 15 คน ที่มีระดับอายุ เพศ และสถานะทางสังคมใกล้เคียงกัน พบว่าระดับสติปัญญาไม่มีผลต่อการแสดงปฏิสัมพันธ์ แต่จะมีตัวแปรอย่างอื่น เช่น ระดับสติปัญญาไม่มีผลต่อการแสดงปฏิสัมพันธ์ แต่จะมีตัวแปรอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ และระดับวุฒิภาวะทางสังคม ซึ่งตัวแปรเหล่านี้จะได้รับการแก้ไขให้เหมาะสมขึ้นถ้าเด็กได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ และการศึกษาจากการสัมภาษณ์ถึงความคิดเห็นของมารดาของเด็กกลุ่มอาการดาวน์อายุระหว่าง 5 - 9 ปี จำนวน 60 คน เกี่ยวกับโรงเรียนเรียนร่วม สรุปได้ว่ามารดาส่วนใหญ่แสดงทัศนคติที่ดีในการที่บุตรของตนจะได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับก่อนวัยเรียน และสิ่งนี้คือความปรารถนาอย่างยิ่งต่อการศึกษาของบุตรซึ่งมารดาส่วนใหญ่ เห็นว่าบุตรหลานของตนควรได้เรียนร่วมกับเด็กปกติที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกัน (Sloper. 1989 : 923)

ในปัจจุบันนี้มีการศึกษาวิจัย และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาและให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องการส่งเสริมพัฒนาการ และการเรียนร่วมของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกเริ่มที่จะผลักดันให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์อยู่ร่วมกับคนปกติในสังคมได้อย่างมีความสุข

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและการพูด

1. ความหมายของภาษาและการพูด

ภาษา เป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสารความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ มนุษย์รู้จักเปล่งเสียงออกมาให้มีความหมาย ซึ่งเรียกว่า ภาษาพูด เพื่อใช้ติดต่อและถ่ายทอดความคิด ความรู้ และการให้ความร่วมมือกัน ทำให้สังคมมีความเป็นระเบียบ และง่ายต่อการปกครอง (ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. 2540 : 1)

ภาษา คือ รหัสซึ่งเราเรียนรู้ที่จะใช้เพื่อสื่อสาร ความคิด และแสดงความต้องการของมนุษย์ การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง และการพูดล้วนแต่เป็นรูปแบบของภาษาทั้งสิ้น (American Speech- Language - Hearing Association. 1997) ภาษาและภาษาพูด มีความหมายอย่างเดียวกัน หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดเพื่อการติดต่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่ง ๆ มีสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความคิด และความเข้าใจในลักษณะของการติดต่อนั้น (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม. 2519 : 1)

ภาษา และการพูด หมายถึง สื่อเพื่อใช้ในการติดต่อ หรือถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด หรือความต้องการระหว่างมนุษย์ในสังคมให้มีความเข้าใจและปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมเพื่อมนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. พัฒนาการทางภาษาพูด

2.1 ลักษณะที่สำคัญของพัฒนาการทางภาษาพูด การที่เด็กจะเรียนรู้ด้านภาษานั้น จะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. การเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด

ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่นต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน ทำนองเดียวกันกับผู้ใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องรู้ศัพท์มากพอสมควรจึงจะจับความได้ และอาจเข้าใจภาษาก่อนจะพูดได้ เด็กก็เช่นกัน เด็กอาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจคำ ประโยคที่พูดในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กอาจจะมีการ ตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูด และสำเนียงภาษาที่เขาได้ยินในสภาพการต่าง ๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สัมผัสเสียงที่พูดจากการศึกษาของ บอสซาร์ด พบว่า เด็กและแม่สื่อความหมายกันได้จากภาษาพูดของแม่สีหน้า และท่าทางของแม่ (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2519 ; อ้างอิงมาจาก Bossard. 1954)

การพูดกับเด็กก่อนอายุ 2 ขวบ ต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดเสมอ เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก เช่น การเงี้ยวมือ การส่ายหน้า เป็นต้น หากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม้แต่คำสั่งง่าย ๆ ก็ต้องใช้ท่าทางประกอบ ก่อนเข้าโรงเรียนเด็กจะรู้คำศัพท์มากพอที่จะเข้าใจคำพูดเรื่องราวที่คนเล่าหรืออ่านให้ฟังได้ สามารถแยกความเหมือนและแตกต่าง ในคำง่าย ๆ ได้ การได้ฟังวิทยุ โทรทัศน์จะช่วยให้การพัฒนาภาษาและความเข้าใจคำศัพท์ของเด็ก

2. การเรียนรู้คำศัพท์ การเรียนรู้คำศัพท์พิจารณาได้ 2 ด้าน คือ คำศัพท์ ที่ทั่วไป และคำศัพท์เฉพาะ

คำศัพท์ทั่วไป ทั่วไป ได้แก่ คำที่มีความหมายใช้กันแพร่หลาย และเป็นที่ยอมรับเป็นที่เข้าใจในกลุ่มคนทั่วไป เป็นคำที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ เป็นต้น ศัพท์ประเภทนี้มีประโยชน์และเข้าใจได้ง่าย จึงเป็นคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ได้ก่อนในทุกระดับอายุ แม้ว่าการเรียนรู้จะเป็นการเรียนรู้ความหมายมากกว่าลักษณะทางไวยากรณ์ก็ตาม

คำศัพท์เฉพาะ ได้แก่ คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และใช้ได้บางสถานการณ์เท่านั้น ในวัยเด็กตอนต้น เช่น ระยะที่เด็กมุ่งพัฒนากับการใช้คำศัพท์ทั่วไป จึงไม่ได้มุ่งจะเพิ่มคำศัพท์เฉพาะมากนัก เด็กจะเพิ่มคำศัพท์เฉพาะมากขึ้นจากวัย 3 ขวบเป็นต้นไป คำศัพท์เฉพาะดังกล่าว ได้แก่ คำศัพท์ประเภทลวงตา คือคำที่เด็กต้องใจแต่อาจไม่รู้อาจะมีความหมาย จึงจำมาพูดผิด ๆ ถูก ๆ ด้วยความภูมิใจ ส่วนคำศัพท์ประเภทแสดงมารยาท คำศัพท์ที่เกี่ยวกับสี คำศัพท์เกี่ยวกับตัวเลข คำศัพท์เกี่ยวกับเวลา เกี่ยวกับการเงิน คำศัพท์แสดง และภาษาลับเฉพาะซึ่งเป็นรหัสเฉพาะกลุ่ม

3. การสร้างประโยค เด็กต้องเรียนรู้การสร้างประโยค โดยปกติเด็กมักจะเอาคำมาติดต่อกันโดยใช้กริยาท่าทางประกอบไปด้วย เมื่อโตขึ้นเด็กก็จะค่อย ๆ เรียนรู้การสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาไปตามวัย

4. การออกเสียง เด็กจะพูดเลียนเสียงตามที่ตนได้ยินจากสิ่งแวดล้อมในครั้งแรกอาจยังไม่ชัดเจน แต่ก็ก้าวหน้าขึ้นตามวัยจนสามารถออกเสียงพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ การพูดชัดเจนเพียงใดขึ้นอยู่กับอัตราส่วนในการพัฒนาการของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และการได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากพ่อแม่ผู้ใกล้ชิด (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2519 : 6 - 12)

การที่เด็กจะเรียนรู้ด้านภาษานั้น ต้องอาศัยความเข้าใจคำพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะ เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ทั่วไป ก่อนในวัยเด็กตอนต้น เนื่องจากเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุดและสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน ส่วนคำศัพท์เฉพาะจะใช้ในบางสถานการณ์เท่านั้น ซึ่งเมื่อเด็กอายุ 3 ขวบขึ้นไปและเมื่อเด็กโตจะค่อย ๆ เรียนรู้ การสร้างประโยคและสามารถออกเสียงพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.2 ขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษาพูด กระบวนการพัฒนาภาษาพูดของเด็ก ดำเนินเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ปฏิกริยาสะท้อน (Reflexive Vocalization) ตั้งแต่แรกเกิดถึง 3 เดือน เด็กจะร้องไห้เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกและภายใน เช่น รู้สึกเปียกแฉะจากปัสสาวะ หรือ เวลาหิว เสียงร้องนี้เป็นไปโดยอัตโนมัติ และไม่มี ความหมายในขั้นแรก เสียงร้องของเด็กทั่วไป จะไม่แตกต่างกัน จนกระทั่ง 1 เดือนผ่านไปเสียงร้องจะต่างกันระหว่างชอบ ไม่ชอบ หิว ง่วง เจ็บปวด เป็นต้น

2. ขั้นเล่นเสียง (Babbling Stage) นับต่อจากขั้นที่ 1 จนถึง 8 เดือน อวัยวะ สำหรับใช้พูดเจริญขึ้น และทารกรู้จักใช้อวัยวะเหล่านี้อย่างชำนาญในวัยนี้ เสียงของผู้ใหญ่จะเป็น สิ่งเร้าให้เด็กเล่นเสียงได้ หูของทารกจะรับฟังเสียงของตัวเองและคนอื่นได้ชัดเจนขึ้น แต่ตั้งใจฟัง เสียงและเลียนเสียงของตัวเองมากกว่า จึงมักกล่าวว่าเป็นระยะเล่นเสียง (Vocal Play) ซึ่งในขั้นนี้ เด็กทุกชาติทุกภาษาเหมือนกันหมด ขั้นพัฒนาตอนนี้เรียกว่า ขั้นที่ ทารกรู้ สึกว่าตัวเองมี เสียง (Sound Awareness) รู้ว่าตัวเองทำเสียงอะไรออกไป แม้ไม่มี ความหมายในทางภาษาแต่ เป็นระยะสำคัญ ๆ คือ เป็นพื้นฐานขั้นพัฒนาต่อไป

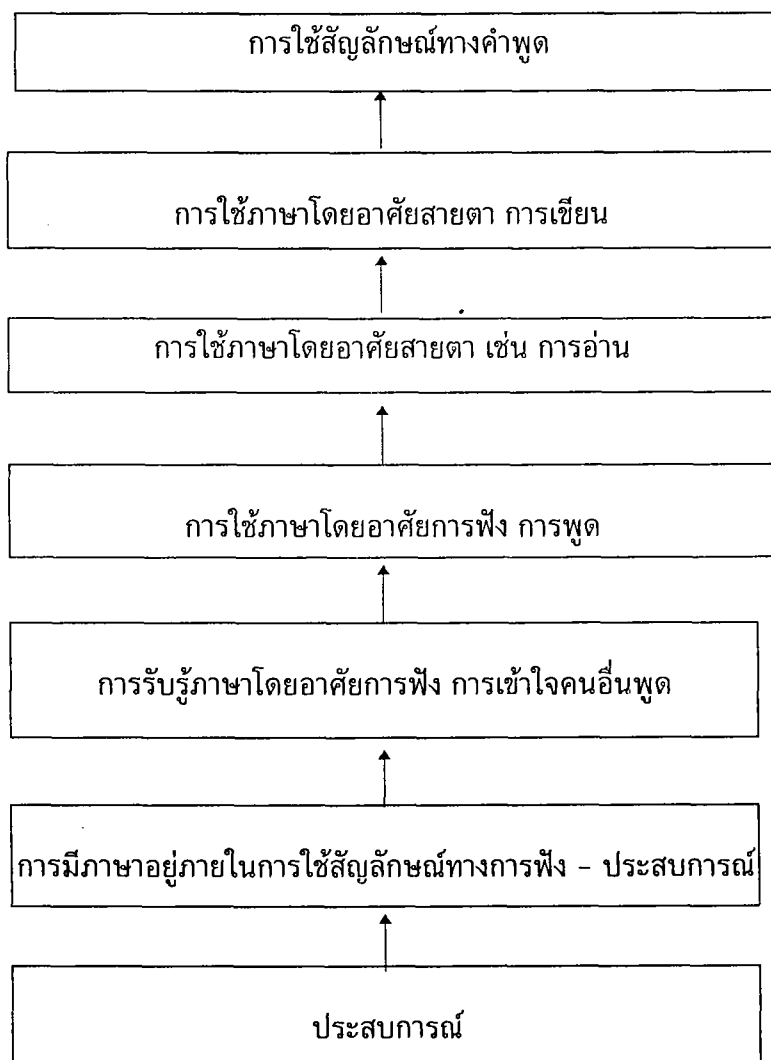
3. ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage) ขั้นนี้เด็กมีอายุเฉลี่ย 9 เดือน มีพัฒนาการ ทางร่างกายมากขึ้น โดยเฉพาะประสาทรับเสียง และอวัยวะในการพูด เด็กสามารถจำเสียงพูดของ ผู้อื่นได้ละเอียดขึ้น แต่เลียนเสียงตัวเองน้อยลง ชอบเลียนเสียงคนอื่นด้วยความสนุกสนานมากกว่า เลียนแบบด้วยการรับรู้ความหมายหรือต้องการสื่อความหมายของตน

4. ขั้นเลียนแบบซ้ำ ๆ (Echolalia) เมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 1 ปี เด็กชอบ เลียนเสียงผู้อื่นมากกว่าเลียนเสียงตนเองที่ไม่มีความหมายอย่างเคยทำในขั้นก่อน ๆ มา บางคำ สามารถพูดได้ชัดเจนแต่ยังไม่มี ความหมายนัก

5. ขั้นพูดได้ (True Speech) อายุประมาณ 10 - 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูด คำแรกได้ เช่น คำว่า หม่า ๆ เวลาหิว เมื่อเด็กพูดได้เป็นคำ ๆ แล้วต่อมาเมื่ออายุมากขึ้น เด็กก็ จะ พูดได้มากขึ้นและจะพูดได้ 2 - 3 คำ เมื่ออายุ 2 ปี การพูดได้ยาวนานขึ้นจนเป็นประโยคได้ดีพอ ๆ กับผู้ใหญ่เมื่ออายุราว 7 - 8 ปี (ละออ ชุตติกร และ จิตติโส อินทโสฬส. 2524 : 14 - 15)

ลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษาพูด ในขวบแรกของชีวิตพื้นฐานขั้นต้นในการ เรียนรู้ภาษาคือ ประสบการณ์ที่มีความหมายต่อเขา การรับรู้ทางภาษาจนสามารถเข้าใจคำพูด เด็ก จะเริ่มเป็นฝ่ายแสดงออกด้วยการใช้คำพูดบ้าง การพูดของเด็กในขั้นแรกเป็นไปในทำนองเดียวกัน กับการรับรู้ คือ พูดคำง่าย ๆ พูดในสิ่งที่เห็นรูปธรรม เช่น การเรียกชื่อสัตว์ สิ่งของ เป็นต้น การเริ่ม ใช้คำนี้

เป็นรากฐานสำคัญของการใช้ภาษาพูดในขั้นต่อไป ขณะเดียวกันการได้ยินเสียงที่ตนเองพูดสะท้อนกลับมาก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ได้กรับรู้และคิดถึงสิ่งที่ตนพูดไปด้วย พัฒนาการทางภาษาจึงมีอยู่ในช่วงการรับรู้ และเมื่อย่างเข้าปีที่สอง การแสดงออกทางภาษาโดยการพูดจึงมีบทบาทปรากฏชัด และอย่างน้อยเมื่ออายุ 5 ขวบไปแล้วจึงจะสามารถอ่านเขียนได้ ตามลำดับเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2519 : 11)

ตาราง 2 แสดงพัฒนาการทางการด้านการจำคำศัพท์

อายุ	จำนวนคำศัพท์ที่จำได้
12 เดือน	2 - 3 คำ
18 เดือน	20 คำ
24 เดือน	50 - 250 คำ
30 เดือน	500 - 1,000 คำ
36 เดือน	2,000 คำ
4 - 6 ปี	3,000 - 15,000 คำ

(ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. 2519 : 117 - 122)

ภาวะบกพร่องทางสติปัญญาก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กพูดช้า เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มีพัฒนาการทุกด้านล่าช้าไม่ว่าจะเป็นการนั่ง ยืน เดิน และพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเริ่มพูดช้า เร็ว เพียงใดขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาของเด็ก ถ้าเด็กมีระดับสติปัญญาต่ำมากเด็กจะไม่สามารถพูดได้เลย (รจนา ทรรทรานนท์. 2533 : 75 - 76)

การพัฒนาการใช้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจะพัฒนาเช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาใช้คำนามมากกว่า มีปัญหาในการเรียนรู้คำที่ยุ่งยากซับซ้อน เช่น คำคุณศัพท์ วิเศษณ์ คำที่เป็นนามธรรม ซึ่งพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็กบกพร่องทางสติปัญญาจะมีความสำคัญกับระดับความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก (เจียมใจ จิระอัมพร. 2540 : 1 - 2)

ตาราง 3 แสดงพัฒนาการด้านการจำคำศัพท์ในเด็กบกพร่องทางสติปัญญา

อายุ (ปี)	ระดับสติปัญญา			
	Mild	Moderate	Severe	Profound
3	เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ	พูดได้ 4 - 6 คำ	พูดได้ 1 - 2 คำ	พูดไม่ได้
6	พูดได้ 300 คำ	เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ	พูดได้ 4 - 6 คำ	พูดได้ 1 - 2 คำ
9	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ	เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ	พูดได้ 1 - 6 คำ
12	สนทนาโต้ตอบ	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ	พูดได้เป็นวลี
15	สนทนาโต้ตอบ	สนทนาโต้ตอบ	พูดเป็นประโยค	พูดได้ 300 คำ

(กาญจนลักษณ์ สัจจลักษณ์. ม.ป.ป. ; อ้างอิงมาจาก Grossman. 1973)

พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสภาพทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และสิ่งแวดล้อม เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแม้ว่าจะมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน และในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเองก็มีความสามารถในการใช้ภาษา เช่น ความเข้าใจ และการโต้ตอบในระดับแตกต่างกันอีกด้วย

3. หลักการสอนพูดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและเด็กกลุ่มอาการดาวน์

เนื่องจากเด็กกลุ่มอาการดาวน์มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาาร่วมด้วย และโดยสภาพที่บกพร่องทางร่างกายนั้น เด็กกลุ่มอาการดาวน์มักมีข้อจำกัดในระบบต่าง ๆ เช่น ประสาทสัมผัส (Sensory) การรับรู้ (Perception) ร่างกาย (Physical) และความเข้าใจ (Cognitive) ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการของทักษะภาษา (Kumin, 1994 : 9) นอกจากนี้เด็กกลุ่มอาการดาวน์มีความผิดปกติของอวัยวะที่ใช้ในการพูด ซึ่งมีผลต่อการออกเสียง ได้แก่ ความผิดปกติในระบบหายใจ รวมทั้งปัญหาติดเชื้อในต่อมทอนซิล และในโพรงกระดูก เพดานมีลักษณะสูง โคง และแหบ บางรายอาจพบอาการปากแหว่ง เพดานโหว่ ให้ออกเสียงขึ้นจมูก ต่อมทอนซิลที่โตทำให้เด็กหายใจทางปากและจากการที่อวัยวะทางการพูดผิดปกตินี้เองทำให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์มีความยากลำบากในการกลืนน้ำลาย และร้อยละ 40 - 60 ของบุคคลกลุ่มอาการดาวน์มักมีปัญหาพูดไม่ชัด ดังนั้นการสอนพูดในเด็กกลุ่มอาการดาวน์สามารถใช้หลักการเดียวกันกับการสอนพูดในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาทั่วไป

การสอนพูดในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และเด็กกลุ่มอาการดาวน์นั้น มีหลักการทั่วไป ดังนี้

1. การสอนพูดควรทำให้เร็วที่สุด
2. เด็กจะต้องมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ ไม่มีพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน เช่น การมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ขาดสมาธิ (Hyperactive Distractively Attention Problem)
3. การสอนพูดจะต้องสอนให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาก่อน จึงจะทำการแก้ปัญหาด้านการพูดภายหลัง
4. ควรสอนช้า ๆ และสอนซ้ำ ๆ แต่อาจเปลี่ยนแปลงรูปแบบและวิธีการจะทำให้เด็กเรียนรู้ง่ายขึ้น
5. การสอนต้องอาศัยทักษะการเรียนรู้ โดยเฉพาะความสามารถในการแยกแยะ และเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ (กาญจน์ลักษณ์ สัจจลักษณ์. ม.ป.ป. ; อ้างอิงมาจาก Sinclair, 1971)

การส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูด เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและเด็กกลุ่มอาการดาวน์ เกิดการเรียนรู้ภาษาจะต้องอาศัยประสบการณ์ซึ่งได้จากสิ่งแวดล้อมโดยที่เด็กได้รับรู้สิ่งต่าง ๆ ทางสายตา การได้ยิน และประสาทสัมผัสอื่น ๆ ดังนั้นสิ่งแวดล้อมที่มีการพูดสื่อภาษาจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ผู้ที่ใกล้ชิดและเกี่ยวข้องกับเด็กสามารถที่จะกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาและการพูด ดังนี้

1. สอนให้เด็กใช้ประสาทสัมผัสทุกส่วนในการรับรู้
2. เลือกสอนคำที่เด็กใช้หรือพบในชีวิตประจำวันมากที่สุดก่อน โดยเฉพาะคำนามซึ่งเด็กสามารถมองเห็นและสัมผัสได้
3. ควรใช้ภาษาเดียวกับเด็กตลอดเวลา
4. พูดกับเด็กและให้เด็กได้มีโอกาสโต้ตอบบ้าง เพื่อให้เด็กรู้สึกว่าการพูดมีส่วนสำคัญในการดำรงชีวิต
5. อาจต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดบ้างในช่วงแรก ๆ
6. ยอมรับคำพูดของเด็กที่คล้ายคลึงกับคำพูดที่ถูกต้อง ไม่จำเป็นต้องให้เด็กพูดให้ชัดเจนก่อน และไม่พยายามแก้ไขให้เด็กพูดให้ชัดเจนที่ที่เด็กเริ่มหัดพูด (กาญจนลักษณ์ สัจจลักษณ์. ม.ป.ป. : 4)

หลักการสอนพูดในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพื่อส่งเสริมให้มีพัฒนาการด้านภาษาและการพูด เกิดการเรียนรู้นั้นจะต้องคำนึงถึงระดับสติปัญญา วิธีการจัดการเรียนการสอนหรือจัดประสบการณ์ และการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมให้เด็ก

5. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด

การทดลองการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์การสอนพูด “กนก - 1” กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท ที่มีระดับการได้ยินระหว่าง 55 - 60 เดซิเบล จำนวน 12 คน ซึ่งปรากฏผลว่านักเรียนที่ได้รับการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำเพิ่มขึ้น (กนกวรรณ ชัยชาญ. 2533)

การสอนการเปล่งเสียงสระโดยใช้ “วีณา 1” ประกอบการสอนการเปล่งเสียงสระเดียวกับนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นเด็กเล็ก พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์การสอนพูด “วีณา 1” ประกอบการสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการเปล่งเสียงสระเดี่ยวภายหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (วีณาวรรณ ปิ่นวัฒนากุล. 2528) การศึกษาเรื่องพัฒนาการทางภาษานั้น พบว่า เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชายในช่วงแรก ๆ ของชีวิตโดยเฉพาะในด้านคำศัพท์ และการออกเสียง ส่วนในเรื่องไวยากรณ์จะไม่มีแตกต่างกันจนกว่าจะเข้าสู่วัยรุ่น และเด็กที่มีฐานะยากจนจะมีพัฒนาการทางถ้อยคำช้ากว่าเด็กปกติแต่พัฒนาการทางด้านไวยากรณ์ไม่แตกต่างกันมาก (Helen. 1981 : 194)

4. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนพูด

ในประเทศญี่ปุ่นมีการศึกษาพัฒนาการทางด้านภาษาและความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ การแสดงออกทางภาษา และการรับรู้ภาษา ตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 3 ปี กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเด็กกลุ่มอาการดาวน์ชาวญี่ปุ่นชาย หญิง อย่างละ 4 คน เปรียบเทียบกับเด็กปกติซึ่งมีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน ขอบเขตของการวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านคำศัพท์ การใช้ภาษาในส่วนต่าง ๆ และพัฒนาการของพฤติกรรมที่ไม่มีภาษา (Nagasaki. 1988)

พัฒนาการทางภาษาของเด็กนั้นมีพัฒนาการที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับสภาพร่างกาย สิ่งแวดล้อมการส่งเสริมพัฒนาการ การเลี้ยงดูที่เหมาะสม รวมถึงการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และการส่งเสริมทักษะทางสังคมมีส่วนสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

1. ความหมายของนิทาน

นิทาน มาจากคำภาษาบาลีว่า “นิทานถก” หมายถึง เรื่องเดิม หรือเรื่องที่ผูกขึ้น และเรื่องที่อ้างอิง ดังนั้น นิทาน จึงหมายถึง เรื่องราวที่เล่ากันมาแต่สมัยโบราณ (ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 11 ; อ้างมาจากวัชร รมยะนันท์. 2522)

นิทาน หมายถึง การผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานแฝงคำสอนจรรยาในการใช้ชีวิต การเล่านิทานเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง (เกริก ยूनพันธ์. 2539 : 8)

นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก ในทางคติชนวิทยา นิทานถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่า ซึ่งนิทานนั้นจะมีทั้งนิทานที่เล่าปากเปล่า จดจำกันมากแบบมุขปาฐะ และนิทานที่มีการเขียนบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร (วิไล มาศจรัส. 2539 : 11)

โดยสรุป นิทาน หมายถึง เรื่องที่แต่งขึ้น หรือเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมา มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงและเป็นการสืบสานประเพณีวัฒนธรรมในสังคมนั้น ๆ ซึ่งผู้เล่ามักจะสอดแทรกจินตนาการคติธรรมไว้ด้วย

2. ประเภทนิทาน

การแบ่งประเภทของนิทานมีหลายรูปแบบ ดังนี้

1. แบ่งตามรูปแบบทฤษฎีวิวัฒนาการของนิทาน (ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 25 ; อ้างอิงมาจาก ศิราพร จิตะฐาน. 2525)

1.1 ทฤษฎีวิวัฒนาการของเทพปกรณัม (The Broken Down Myth Theory) มีความเชื่อว่านิทานท้องถิ่นที่เล่ากันอยู่นี้เป็นวิวัฒนาการจากเทพปกรณัมของอินเดีย เรื่องของเทพเจ้าทั้งหลายมีพระเวทเป็นต้นเค้าของวีรบุรุษในนิยายท้องถิ่นทั่วไป

1.2 ทฤษฎีสूरยปกรณัม (Solar Myth) ของ แมกซ์ มิลเลอร์ (Max Muller) นักวิชาการชาวเยอรมัน มีความเห็นว่านิทานพื้นเมืองทั่วไปมีวิวัฒนาการมาจากสุूरยปกรณัม นั่นคือเชื่อว่าพระอาทิตย์เป็นต้นกำเนิดของนิยายทั่วไป

2. แบ่งตามระดับชั้นและระดับความสามารถของตัวละคร

นอร์ธทอร์ป (Northrop Frye) ได้จำแนกรูปแบบของงานประพันธ์ ดังนี้ (ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 25 ; อ้างอิงมาจาก ศิราพร จิตะฐาน. 2525)

2.1 ตัวละครที่มีภูมิกำเนิดและสภาพแวดล้อมเหนือกว่าคนธรรมดา คือ เป็นเทพเจ้าจัดอยู่ในเทพปกรณัม เช่น เรื่องเทพเจ้าซ็อส เทพธิดาวิโนส หรือกามเทพ

2.2 ตัวละครที่มีภูมิกำเนิดเป็นมนุษย์ แต่มีความสามารถและสภาพแวดล้อมเหนือกว่ามนุษย์ด้วยกัน เช่น เป็นเจ้านายมือกนิหาร เรื่องราวตัวละครประเภทนี้เรียกว่า นิยายวีรบุรุษ ซึ่งมีวีรบุรุษท้องถิ่น อิศวิน หรือนักบุญ

2.3 ตัวละครเอกที่มีระดับเหนือชั้นกว่ามนุษย์ด้วยกัน แต่สภาพแวดล้อมเหมือนคนทั่วไป คือ มีฐานะเป็นเจ้านาย เรื่องราวประเภทนี้เรียกว่า “เทพนิยาย”

2.4 ตัวละครที่มีภูมิกำเนิดมีลักษณะเช่นเดียวกับมนุษย์มีทั้งข้อดี ข้อเสีย ทำผิดพลาดได้ เรื่องราวประเภทนี้เรียกว่า “นวนิยาย”

2.5 ตัวละครมีภูมิกำเนิดระดับชนชั้น เช่นเดียวกับมนุษย์ในสังคม แต่มีความสามารถและปัญญาต่ำกว่ามนุษย์ คนทั่วไปมองพฤติกรรมตัวละครอย่างดูถูก และเห็นว่าไร้สาระ แต่ก็รู้สึกว่าการณ์เช่นนี้อาจเกิดกับคนทั่วไปได้เช่นกันมักจัดเป็น “สุขนาฏกรรม”

3. แบ่งตามยุคสมัย

นอร์ธทอร์ป ไฟร์ ยังเห็นว่าวิวัฒนาการรูปแบบงานประพันธ์ แต่ละประเภทประจำแต่ละยุคสมัย คือ

3.1 สมัยโบราณ อาณาจักรอียิปต์ กรีก งานประพันธ์จะออกมาในรูปเทพปกรณัม

3.2 สมัยกลาง งานประพันธ์เป็นประเภทนิทานวีรบุรุษ

3.3 ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ กรีก โรมัน งานประพันธ์ที่น่าสนใจคือ โศกนาฏกรรม และสุขนาฏกรรม เช่น งานของเชคสเปียร์

4. การแบ่งนิทานตามรูปนิทาน (Form)

4.1 นิทานปรัมปรา หรือเทพนิยาย (Fairy Tale) มักจะกำหนดสถานที่ที่เลื่อนลอยไม่แน่ชัด เช่น กาลครั้งหนึ่งมีเมือง ๆ หนึ่ง ตัวละครมี ฤทธิ์ เดชะมาก ถ้าเป็นชายยากจนก็จะแต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์ เช่น สังข์ทอง ปลาบู่ทอง ซินเดอเรลล่า

4.2 นิทานท้องถิ่น (Legend) หรือเรียกว่า “ตำนาน” มักเป็นเรื่องขนาดสั้นเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดารแต่เชื่อว่าเกิดขึ้นจริง เช่น เรื่อง พระยาทรง พระยาพาน พระร่วง นิทานท้องถิ่น อาจจำแนกย่อยได้ดังนี้

1. นิทานประเภทอธิบาย (Explanatory Tale หรือ Etiological Tale) เช่น ทำไมห้ามนำน้ำส้มสายชูเข้ามาในเมืองลพบุรี อธิบายปรากฏการณ์ เช่น เหตุใดพระราหูกับพระจันทร์จึงเป็นอริต่อกัน เหตุใดกาจึงมีขนสีดำ

2. นิทานเกี่ยวกับสมบัติที่ฝังไว้ และลายแทง

3. นิทานวีรบุรุษ (Hero Tale) กล่าวถึงความสามารถความองอาจกล้าหาญของบุคคล นิทานวีรบุรุษคล้ายคลึงกับนิทานปรัมปรา ซึ่งมีตัวเอกเป็นวีรบุรุษเหมือนกัน แต่นิทานวีรบุรุษมีการกำหนดเวลาที่แน่นอน จึงมีเรื่องพันวิสัยมนุษย์อยู่บ้าง แต่เชื่อมีเค้าเรื่องจริง

4. นิทานคติสอนใจ เป็นเรื่องสั้น ๆ

4.3 เทพปกรณัม (Myth) ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อ เช่น เรื่องพระอินทร์ ท้าวมหาสงครามต์ เมขลา - รามสูร เป็นต้น

4.4 นิทานเรื่องสัตว์ (Animal Tale) เป็นเรื่องของสัตว์แต่มีความประหลาดเช่นเดียวกับคน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. นิทานประเภทสอนคติธรรม (Fable) คล้ายนิทานคติสอนใจ คือ ตัวเองต้องเป็นสัตว์ แต่มีคติ เช่น ราชสีห์กับหนู

2. นิทานประเภทเล่าซ้ำ หรือ เล่าไม่รู้จบ (Formula Tale) เช่น เรื่อง ยายกะตา มีวิธีการเล่าแบบจำเพาะเจาะจง

4.5 นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นเรื่องสั้น ๆ เนื้อหาจุดสำคัญอยู่ที่เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแก้แค้น แก้วล่า การแสดงปฏิภาณไหวพริบ เป็นการแสดงออกด้านอารมณ์ของมนุษย์ที่ต้องการ

หลุดพ้นจากกรอบวัฒนธรรม ประเพณี และกิจวัตร ดังนั้นนิทานประเภทนี้จึงรวมไปถึงนิทานเหลือเชื่อ (Tall Tale) ทั้งผู้ฟัง และผู้เล่าไม่ติดใจในความไม่สมจริงเหล่านั้น

5. การแบ่งนิทานตามชนิดของนิทาน (Type Index) แบ่งเป็น 3 หมวดใหญ่ได้แก่

5.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์ แยกย่อยเป็นสัตว์ป่า สัตว์ปีก เป็นต้น

5.2 นิทานชาวบ้านทั่วไป แยกย่อยเป็นนิทานเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา นิทานศาสนา นิทานเกี่ยวกับยักษ์รাকษส นิทานโรแมนติก ซึ่งมีขอบเขตความสมจริงเสมอ

5.3 นิทานตลกขบขันแยกย่อยเป็นนิทานคนโกง คนฉลาด นิทานนิสัย และข้อบกพร่อง เป็นต้น

6. การแบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ (Area)

การแบ่งนิทานโดยอาศัยเขตแดนทางภูมิศาสตร์ แบ่งได้ดังนี้ (ไพพรรณ อินทนิล. 2534 ; อ้างอิงมาจาก กุหลาบ มลลิกะมาศ : 2517)

6.1 เขตอินเดีย นิทานสำคัญ คือ นิทานชาดก (Jatakas) และนิทานปัญจะตันตระ (The Panchatantra) หรือชื่อที่คนไทยรู้จักกันดี คือ หิโตปเทศ ซึ่งพระยาอนุমানราชธนและคุณพระสารประเสริฐ ได้ร่วมกันแปลเป็นภาษาไทย โดยใช้นามปากกาว่า “เสถียรโกเศศและนาคะประทีป” ทั้งชาดกและปัญจะตันตระต่างก็มุ่งที่จะสอนคติธรรมให้ปฏิบัติตนเป็นคนดี และจากหลักฐานที่พบนิทานชาดกเป็นนิทานที่เก่าแก่ที่สุด

6.2 เขตประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม นิทานสำคัญ คือ “พันหนึ่งทิวา” ชาวอิสลามถือว่า นักเล่านิทานเป็นอาชีพสำคัญอาชีพหนึ่ง นักเล่านิทานมีทั่วไปในหมู่บ้าน ในเมืองตามตลาดที่ซื้อขายและแลกเปลี่ยนสินค้ากัน

6.3 เขตชนชาติยิวในเอเชียไมเนอร์ ชาวยิวในเอเชียไมเนอร์รับขนบธรรมเนียมหลายอย่างสืบทอดมาจากชนชาติยิวโบราณ ตลอดจนเป็นตัวกลางรับถ่ายทอดนิทานจากเอเชียไปยังยุโรป และจากยุโรปมาเอเชีย มีนิทานชาวบ้านจำนวนมากที่เล่ากันแพร่หลายในชุมชนชาวยิวในยุโรป

6.4 เขตประเทศสลาวิก หรือเขตกลางระหว่างตะวันออกและตะวันตก คือดินแดนอันกว้างใหญ่ของรัสเซีย ลักษณะนิทานจึงมีลักษณะภาษา เป็นแบบตะวันออก ในถิ่นที่มีเขตติดต่อกับตะวันออกและแผ่ขยายไปถึงไซบีเรียตอนกลาง ส่วนแถบที่มีเขตติดต่อกับตะวันตกมีอิทธิพลของยุโรปปรากฏชัด เช่น แถบโปแลนด์ เขตโกลโลวะเกีย บัลแกเรีย เป็นต้น

6.5 เขตรัฐต่าง ๆ แถบตะวันออกของทะเลบอลติก การเล่านิทานในเขตนี้ยังเป็นที่ยึดมั่นอยู่ จึงเป็นแหล่งสำคัญของนิทานชาวบ้าน และยังเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนนิทานกับเขตอื่น คือ มีทั้งรับเข้ามาและถ่ายทอดออกไป เรื่องราวในนิทานได้รับอิทธิพลจากประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของตะวันออก และตะวันตก

6.6 เขตแหลมสแกนดิเนเวีย ชนชาติที่อยู่ในแหลมสแกนดิเนเวีย ได้แก่ ชาวสวีเดน ชาวนอร์เวย์ และชาวเดนมาร์ก ได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่เป็นเวลานานก่อนสมัยประวัติศาสตร์ และเป็นชนเผ่าเดียวกันกับชาวเกาเซฟาโร และไอชแลนด์ ชนสองกลุ่มนี้คือ พวกที่อยู่ในแถบแหลมสแกนดิเนเวีย และที่เกาะทั้งสองมีนิทานชาวบ้านที่คล้ายคลึงกันมาก แม้จะมีข้อแตกต่างที่สำคัญ

อยู่หลายประการ ซึ่งสอบได้ว่านิทานของชาวเกาะทั้งสองมีเค้าสืบเนื่องจากแหลมสแกนดิเนเวีย จึงจัดรวมทั้ง 3 แห่งเข้าเป็นแถบเดียวกัน

6.7 เขตชนชาติที่พูดภาษาเยอรมัน ชื่อเสียงของพี่น้องตระกูลกริมม์ทำให้เข้าใจผิดว่า นิทานชาวบ้านทั้งหลายนั้นเป็นของชนชาติเยอรมัน แต่ที่จริงนิทานเยอรมันมีลักษณะประสมรับมาจากชาติอื่นหลายชาติด้วยกัน เนื่องจากเยอรมันมีเขตติดต่อประเทศกลุ่มสลาวิกทางตะวันออก และติดต่อกับประเทศในยุโรปทางทิศตะวันตกและทิศใต้ นิทานชาวบ้านของประเทศแถบทะเลบอลติก โปแลนด์ ยูโกสลาเวีย ฮังการี เบลเยียม และฮอลันดา จึงมีนิทานใกล้เคียงกับนิทานเยอรมัน

6.8 เขตประเทศฝรั่งเศส ชาวฝรั่งเศสสามารถสร้างสรรค์นิทานต่าง ๆ มาก่อน และยังรับนิทานจากที่อื่นมาประสมประสานจนมีลักษณะเฉพาะเป็นแบบฝรั่งเศส นิทานเหล่านี้กระจายไปทั่วยุโรป และในแถบต่าง ๆ ของโลกอีกหลายแห่งที่ชาวฝรั่งเศสไปตั้งถิ่นฐาน เช่น รัฐมิสซูรีรัฐหลุยเซียน่า ประเทศสหรัฐอเมริกา และในทวีปแอฟริกา เป็นต้น

6.9 เขตประเทศสเปนและโปรตุเกส พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศสเปนเคย ถูกพวกแขกมัวร์ครอบครองอยู่เป็นเวลาถึง 700 ปี นิทานชาวบ้านของประเทศนี้มีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากแถบอื่น ๆ อย่างชัดเจน เนื่องจากอิทธิพลวัฒนธรรมของศาสนาอิสลามปรากฏอยู่ และอิทธิพลของศาสนานิกายออร์ทอดอกซ์ และคาทอลิก ปรากฏในนิทานที่เกี่ยวกับเวทมนตร์ และนักบุญ นิทานเหล่านี้ กระจายตามชาวโปรตุเกส และสเปน ที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานที่อื่นและนำวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนติดไป เช่น ในอเมริกาเหนือ และอเมริกาใต้

6.10 เขตประเทศอิตาลี การเก็บรวบรวมนิทานชาวบ้านของยุโรป มีขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอิตาลีตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16 - 17 นักเขียนของอิตาลีเห็นว่ามีนิทานหลายเรื่องที่มีคุณค่าควรแก่การปรับปรุงให้เป็นวรรณคดี ผลงานของนักเขียนเหล่านี้ทำให้เราทราบว่าแม้ในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา ความนิยมในการเล่านิทานชาวบ้านยังมีอยู่ นิทานแถบอิตาลีได้กระจายต่อไปยังซิซิลี ซาร์ดีเนีย เกาะคอร์ซิกา และเกาะมอลตา

6.11 เขตประเทศอังกฤษ นักปราชญ์ทางคติชาวบ้านมักกล่าวเสมอว่า นิทานชาวบ้านของอังกฤษมีน้อย ความนิยมในการเล่าเรื่องมักเป็นไปในรูปกาพย์ กลอน ที่เรียกว่า บัลลาด (Ballad) แต่ยังมีเค้าวรรณกรรมอื่น ๆ ที่แสดงว่าอังกฤษมีนิทานมิใช่น้อย การรวบรวมนิทานชาวบ้าน ตั้งแต่ประมาณ 100 ปีมานี้ ทำให้ทราบว่านิทานอังกฤษมีมากกว่าที่คิด ในกลุ่มประชาชนเชื้อสายอังกฤษในสหรัฐอเมริกาได้นำเอานิทานจากท้องถิ่นเดิมของตนเข้าไปด้วย

6.12 เขตสกอตแลนด์ และไอร์แลนด์ ชาวเดนมาร์ก คือ ชาวยุโรปโบราณ มีถิ่นที่อยู่ในอังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์ นักปราชญ์ทางนิทานชาวบ้าน ชาวอิตาเลียน ชื่อแคมป์เบลล์ (Campbell) ได้รวบรวมนิทานทางแถบนี้ไว้ถึง 4 ฉบับใหญ่ ๆ และยังมีต้นฉบับไม่ได้

พิมพ์เหลืออยู่พอจะพิมพ์ได้อีกหลายฉบับ การเก็บนิทานชาวบ้านเหล่านี้มีผู้เก็บรวบรวมใช้ภาษาถิ่นจึงมี ผู้แปลเป็นภาษาอื่น ๆ อีกหลายภาษา

7. การแบ่งนิทานตามชนิดของการเล่า (Type of Story Telling) แอนเน เพลโลสกี (Anne Pellowski) บรรณารักษ์ ที่ได้ศึกษาเรื่องการเล่านิทานทั่วโลก ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการ ศูนย์ข้อมูล และวัฒนธรรมสำหรับเด็ก (The Information Center and Children Culture) แห่งสหรัฐอเมริกาประจำยูนิเซฟ ได้แบ่งนิทานตามชนิดของการเล่าตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันเป็น 6 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

7.1 การเล่านิทานโดยกวี กวีนักเล่านิทานของประเทศอินเดียจะเล่าอย่างรวดเร็ว อาจจะมีการบรรเลงดนตรีประกอบเรียกว่า “สุตะ” (Suta) ในสมัยพระเจ้าอโศก ((260 - 230 ปีก่อนคริสตกักราช) เรียกว่า “Magadha” ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงมาก มีนักเล่านิทานที่มีความชำนาญสูงมากอีกหลายระดับ กวีนักเล่านิทานชาวอียิปต์ในยุคแรก ๆ นั้นแทบอดทั้งหมด มีภาพที่แสดงให้เห็นเป็นหลักฐานหลายภาพ โดยเฉพาะภาพวาดของ Pa - Aton - em - heb ซึ่งเป็นภาพชาย ตาบอดเล่านิทานโดยตีตีพิณไปด้วย เหตุที่คนตาบอดมาเป็นนักเล่านิทานก็เพราะตาไม่เป็นอุปสรรคต่อการเล่านิทาน เขาสามารถหาความชำนาญได้

7.2 การเล่านิทานในบ้าน นักเล่านิทานและนักมานุษยวิทยาได้ยอมรับความจริงที่ว่า คนจำนวนมากได้รับผลตอบแทนจากพลังของนิทานที่ได้ฟังมาตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ผลที่ได้รับคือชาวอเมริกันพื้นเมืองต่างก็เห็นว่านิทานมีความสำคัญยิ่ง พวกเขามีความเชื่อว่าถ้า ลูก ๆ ได้ฟังนิทานแล้วจะเติบโตเป็นคนดี

การเล่านิทานในบ้านนี้ไม่ว่าจะประเทศใดจะคล้ายกัน คือ ผู้เล่าต้องเล่าได้อย่างดีเยี่ยม หากปฏิบัติจากเด็ก ๆ ผู้ฟังนิทานก็คล้าย ๆ กันคือ เด็ก ๆ ไม่ชอบให้เปลี่ยนคำพูดหรือเหตุการณ์ในเรื่องที่ชอบ การเล่านิทานในบ้านมักมีการเล่านิทานในชนบทมากกว่าในเมืองและในย่านอุตสาหกรรม

7.3 การเล่านิทานศาสนา

นิทานศาสนา หมายถึง นิทานที่ใช้อธิบายธรรมะอย่างเป็นทางการผ่านนิทาน ซึ่งดีกว่าการสอนโดยตรงทำให้ได้สาระ ความสนุกสนาน และสามารถที่จะฟังด้วยความสนใจได้

1. นิทานศาสนาฮินดู ในศาสนาฮินดูพราหมณ์ คือ ตัวแทนในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างคัมภีร์เวดีส (Vedus) และพิธีการในศาสนาในสมัยแรก ๆ พราหมณ์จะเล่านิทานปรัมปราเพื่อจะอธิบายประเพณีที่เกี่ยวกับพิธีกรรมต่าง ๆ ทำให้ผู้ฟังสนใจและเข้าใจความหมายของศาสนายิ่งขึ้น

2. นิทานศาสนาพุทธ ชาดกเป็นส่วนหนึ่งของพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนผู้คนให้เข้าใจซาบซึ้งธรรมะ ทรงใช้นิทานชาดกเป็นสื่อ ต่อมามีการตีพิมพ์นิทานชาดกให้แพร่หลาย

3. นิทานศาสนายิว มีนิทานอยู่มากมายในพระคัมภีร์ จะมีการเล่านิทานในครอบครัว และสังคมมากกว่าในโรงเรียน ชาวยิวถือว่าการเล่านิทานเป็นเรื่องสำคัญมาก นิทานเป็นสื่อแนะนำศาสนาและคำสอนซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด

4. นิทานศาสนาคริสต์ การเล่านิทานของศาสนาคริสต์ ได้รับอิทธิพล มาจากศาสนายิว จะใช้การเล่าเรื่องมากกว่าการบอกกฎข้อบังคับ ซึ่งง่ายต่อการจดจำ ซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่สมัยต้นคริสตศก นิทานนิยายปรัมปราเป็นวรรณกรรมที่สร้างขวัญให้ชาวคริสต์ ปัจจุบันมีโรงเรียนสอนศาสนาคริสต์ในสหรัฐอเมริกา เด็กจะได้ฟังนิทานอ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนาทั้งใหม่และเก่า

5. นิทานศาสนาอิสลาม ตามความเชื่อของศาสนาอิสลาม เชื่อว่าไม่มีนิทาน จนกระทั่งผู้ที่พระอัลล้าห์ ส่งมาเผยแผร์ศาสนา (Prophet) ต่อมาการเล่านิทานก็วิวัฒนาการขึ้นภายใต้ระเบียบกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัด

6. นิทานศาสนาอื่น ๆ พอสรุปได้ว่าส่วนหนึ่งเป็นนิทานความเชื่อเรื่องผี และอีกส่วนหนึ่งเป็นพิธีกรรมที่เคร่งครัด เช่น

ชนเผ่าอาปาเช่ มีประเพณีการทำหน้าด้วยดินแดง (ดินที่มีส่วนผสมของเหล็กกับออกซิเจน) ภายหลังคืนที่ฟังนิทาน สี่ที่ทาหน้าต้องติดอยู่ตลอดวันเพื่อแสดงว่าผู้ทำได้รับความ ศักดิ์สิทธิ์จากนิทานแล้ว

ชนโพลินีเซียน ชาวเกาะจากคาบสมุทรแปซิฟิก นิทานจะเป็นส่วนหนึ่งของศาสนารวมชาติ การเล่านิทานจะมีการร่ายรำประกอบ

เผ่าเมารี ชาวพื้นเมืองของเกาะนิวซีแลนด์ มี “บ้านแห่งความรู้อันศักดิ์สิทธิ์” เป็นที่อบรมประเพณีอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับเยาวชน

ชาวแอฟริกัน ใช้เพลงและการเต้นรำเป็นการแสดงออกทางศาสนา มีเพลงสวดแต่ไม่มีการเทศนา

7.4 การเล่านิทานในโอกาสอื่น ๆ มีการเล่านิทานในโอกาสต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน งานวันเกิด งานฉลองส่วนตัว งานที่จัดให้เด็ก ๆ นอกจากนี้ยังมีการเล่านิทานสำหรับคนตาย ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาของไอร์แลนด์ และบางแห่งในแอฟริกาโดยจะเล่าเรื่องที่ดีที่สุด การเล่านิทานเป็นพิธีการให้คืนชีพ เป็นประเพณีเก่าแก่ในสมัยโบราณ และถ้าจัดงานได้เรียบร้อยจะมีการกล่าวขวัญถึงเป็นปี ๆ และคนที่ฟังก็จะจดจำนิทานและเพลงในนิทานมาเล่าอย่างไม่รู้จบ

นิทานเป็นกิจกรรมที่แพร่หลายในหมู่ชนทุกภูมิภาค ทุกเพศ ทุกวัย วิธีการ แบ่งประเภทนิทานได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์กำหนด ได้แก่ วิวัฒนาการของนิทาน ตัวละคร ยุคสมัย รูปแบบของนิทาน ชนิดของนิทาน พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ และชนิดของการเล่านิทาน

3. นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่าง ๆ

นิทานหรือเรื่องราวที่เล่าให้เด็กฟัง ผู้เล่าหรือครูจะต้องพิจารณาความเหมาะสมในเนื้อหา การนำเสนอ ผู้เล่านิทานจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ และความสามารที่จะแยกแยะ เลือกสรรนิทานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของเด็ก ซึ่งเด็กแต่ละคน แต่ละกลุ่มจะมีความต้องการแตกต่างกันไป ดังนั้นการเลือกนิทาน จึงควรดูให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1. เด็กวัยแรกเกิดถึง 2 ขวบ

เด็กวัยนี้สนใจนิทานที่มีเรื่องสั้น ๆ หรือนิทานที่กล่าวถึงถ้อยคำเป็นคำ ๆ พร้อมภาพประกอบที่มีสีสัน นอกจากนิทานที่มีคำพูดเป็นคำ ๆ แล้ว เด็กในวัยนี้เพลงกล่อมเด็ก ถือว่ามีความสำคัญต่อเขามาก

2. เด็กวัยระหว่าง 2 - 4 ปี

เด็กวัยนี้จะสนใจในคำพูดที่มีถ้อยคำคล้องจองซักถาม เพราะความใคร่รู้ใคร่เห็น และชอบให้พี่เลี้ยง หรือพ่อแม่ร้องเพลงหรือท่องคำคล้องจองให้ฟัง เด็กจะจำคำลงท้ายของแต่ละประโยคของคำคล้องจองโดยออกเสียงตาม หรือเปล่งเสียงร้องตามด้วยเป็นคำ ๆ สำหรับเด็กวัยนี้ นิทานก่อนนอนมีความสำคัญมาก นิทานที่จะใช้เล่าจะเป็นเรื่องซ้ำเดิมแล้วซ้ำอีกของทุก ๆ คืน และคืนละหลาย ๆ ครั้งในเรื่องเดียวกัน โดยเนื้อหาจะต้องคงเดิมเพียงแต่ผู้เล่าเพิ่มรายละเอียด เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เรื่องสนุกตามสถานการณ์ในแต่ละวันเท่านั้น

3. เด็กอายุระหว่าง 4 - 6 ปี

เด็กวัยนี้จะให้ความสนใจเกี่ยวกับตัวเองน้อยลง และหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวของเขามากขึ้น แต่ความสนใจของเด็กในวัยนี้ยังเป็นระยะสั้น ๆ เท่านั้น คำกล่อมที่มีคำคล้องจอง เช่น เพลงกล่อมเด็ก เด็กยังชื่นชอบอยู่ คำทายที่ประลองปัญญาเด็กจะชอบมาก และนิทานที่เป็นคำประพันธ์สัมผัสคล้องจองเด็ก ๆ จะชอบมากด้วย สิ่งที่เด็กวัยนี้ชอบยังรวมถึงนิทานที่มีตัวเดินเรื่องหรือตัวเองของเรื่องเป็นสัตว์พูดได้ เช่น หมาป่าพูดกับหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

4. เด็กอายุระหว่าง 6 - 8 ปี

เด็กในวัยนี้ จะชอบนิทานที่ตื่นเต้นผจญภัย เรื่องลึกลับเร้าความสนใจ หรือเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการที่เกินเลยความจริง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ นางฟ้า พ่อแม่และแม่มด เรื่องราวของการใช้ความคิด ปริศนาคำทายอะไรเอ่ย ที่ใช้ความคิดง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน และรวมถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความจริง เช่น เงือกน้อย เจ้าชายกบ ชินเดอเรลลา เจ้าหญิงนิทรา นิทานอีสป เป็นต้น

5. เด็กอายุระหว่าง 8 - 10 ปี

เด็กในวัยนี้เริ่มสนใจสิ่งแวดลอมต่าง ๆ มากขึ้น และเริ่มสนใจการอ่านมากขึ้น ด้วย เด็ก ๆ จะชอบอ่านนิยายสั้น ๆ และนิทานทุกประเภท เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ เด็กจะอ่านทั้งหนังสือของไทยและหนังสือที่แปลจากต่างประเทศ หนังสือประเภทต่าง ๆ ที่เด็กวัยนี้อ่าน ได้แก่ เรื่องชีวิตประวัติของวีรบุรุษ หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือคณิตศาสตร์ นิยายข้ามชั้น เป็นต้น

6. เด็กอายุระหว่าง 10 - 12 ปี

เด็กในวัยนี้เริ่มสนใจเรื่องราวที่มีระบบการคิดและการสร้างสรรค์ที่ซับซ้อนมากขึ้น การอ่านของเด็กเริ่มแตกฉานและคล่องแคล่วมากขึ้น เรื่องที่สนใจจึงกว้างมากขึ้น พร้อมทั้งเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับอนาคตของตนเองด้วยความคิดเพื่อฝัน อยากรเป็นเหมือนบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ชื่นชอบ เด็กในวัยนี้อ่านหนังสือหลากหลาย เช่น นิยาย นิทาน สารคดี นิตยสาร หนังสือประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น (เกริก ยूनพันธ์. 2539 : 58 - 60)

เด็กแต่ละเพศ แต่ละวัย มีความต้องการและความสนใจแตกต่างกัน ดังนั้นการเลือกนิทานหรือเรื่องราวให้เด็กนั้นควรคำนึงถึงความต้องการ และความสนใจของเด็กเป็นสำคัญ

4. ประโยชน์ของนิทาน

1. นิทานเป็นสื่อเชื่อมโยงความรักใคร่ ความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่กับลูก ครูกับศิษย์ บรรณารักษ์กับเด็ก ๆ ที่มาใช้ห้องสมุด ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่น เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

2. สนองต่อความต้องการของเด็ก ๆ ที่อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น อยากรมีประสบการณ์ ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากการฟังนิทาน

3. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง

4. เป็นการสร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่เด็ก ทำให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้อง รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ถ้าผู้เล่านิทานระมัดระวัง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ จะทำให้เกิดสุนทรีย์ในภาษา เพราะมีแบบอย่างที่ดี การออกเสียงตัว ร, ล, ตัวควบกล้ำได้ถูกต้อง

5. ให้ความบันเทิงกับเด็ก ๆ ทำให้เด็กได้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็ก ๆ ไร่แรงแจ่มใสสมวัย

6. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ นิทานก่อให้เกิดจินตนาการ เด็กอาจจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งนิทานขึ้นเอง หรือวาดรูปตามจินตนาการจากนิทานที่ได้ฟัง ทำให้เด็ก ๆ คิดว่าเขามีโลกส่วนตัวที่เขาจะคิดสร้างสรรค์อะไรก็ได้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองตามมา

7. เพิ่มพูนความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับเด็ก เช่น ด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทำให้เด็กสามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

8. ผู้เล่ามีโอกาสที่จะแทรกคำสั่งสอนไปในนิทานเท่าที่เด็กจะรับไหวได้ เช่น ปลุกฝังคุณธรรมด้านต่าง ๆ สอนให้รักเมตตาต่อสัตว์ ไม่พูดเท็จ มีความซื่อสัตย์ มีใจโอบอ้อมอารี ไม่อิจฉาริษยากัน เป็นการกล่อมเกลานิรันดร์เด็กให้น่ารัก อ่อนโยน ไม่เอาเปรียบ เป็นที่รักของทุกคน (ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 49)

นิทานเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ทุกวัย เด็กสามารถพัฒนาด้านสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ได้ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

5. การเลือกนิทานและวิธีการเล่านิทาน

5.1 หลักในการเลือกนิทานสำหรับเด็ก

1. เรื่องที่จะเล่า ควรจะเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับวัยต่าง ๆ ของเด็ก
2. จะต้องพิจารณาเรื่องเวลาให้เหมาะสมกับการเล่านิทานสำหรับเด็กวัยต่าง ๆ ซึ่งมีช่วงระยะเวลาความสนใจและสมาธิการฟังแตกต่างกัน
3. จะต้องเป็นเรื่องสำหรับเด็กที่ผู้เล่าสนใจและชื่นชม
4. ผู้เล่าจะต้องเลือกเรื่องที่ใช้เล่าให้เหมาะสมกับวิธีและกระบวนการเล่าแบบต่าง ๆ
5. เรื่องที่เลือกมาเล่าจะต้องมีเนื้อหาเรื่องสนุกสนานชวนติดตาม และมีความยาวของเรื่องพอเหมาะพอดี
6. เนื้อหาของเรื่องจะต้องมีสาระ ค่านิยม ความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมคุณธรรม และจริยธรรม เหมาะสมกับการปลุกฝังความดีและความงาม
7. ผู้เล่าจะต้องเตรียมตัวเล่าให้พร้อมเพื่อป้องกันการขาดตอนหรือขัดจังหวะการต่อเนื่องของเรื่องราว
8. การจัดสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการเล่า ผู้เล่านิทานจะต้องทดสอบหรือทดลองมาก่อนเล่าเพื่อป้องกันการผิดพลาด และจะต้องจัดสื่อหรืออุปกรณ์ตามลำดับก่อนหลัง
9. การพิจารณาเรื่องสำหรับเด็ก ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเรื่องให้เหมาะสมกับบรรยากาศด้วย และขณะเล่าผู้ฟังกับผู้เล่าควรมีการโต้ตอบกันตามโอกาสอันเหมาะสม

5.2 วิธีการเล่านิทาน

การเล่านิทาน ผู้เล่านิทานจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่ใช้เล่า
2. การดัดแปลงเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับผู้ฟัง
3. การเตรียมตัวและจัดเตรียมสื่อเล่านิทานของผู้เล่า
4. การลงมือเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องเล่าให้ราบรื่นโดยตลอดด้วยรูปแบบและเทคนิคเฉพาะของผู้เล่าเอง
5. สถานที่และเวลาที่ใช้เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม
6. การติดตามผลการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องสังเกตความพึงพอใจของผู้ฟัง ด้วยว่าผู้ฟังให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด

5.3 การเตรียมตัวเล่านิทาน

ผู้เล่านิทานเมื่อเลือกเรื่องของนิทานให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังและพอใจกับเนื้อเรื่องและผู้เล่าจะต้องนำนิทานที่ใช้เล่ามาจัดเตรียมให้พร้อมก่อนที่จะดำเนินการเล่าดังนี้

1. ผู้เล่าจะต้องอ่านบททวนเรื่องราวที่ผู้เล่าเลือกมา ให้เกิดความคุ้นเคยเข้าใจ และรู้จักเรื่องที่เลือกมาได้เป็นอย่างดี เพื่อจะได้เกิดความราบรื่นตลอดขณะดำเนินการเล่า
2. ขั้นตอนการเล่า ผู้เล่าจะต้องพิจารณาในการนำเสนอการขึ้น ต้นเรื่อง การเล่าต่อเนื่องจนถึงกลางเรื่อง และการจบเรื่องให้ชัดเจน และนำเสนอใจตามลักษณะเฉพาะของผู้เล่า
3. สื่อวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเล่า ผู้เล่าจะต้องเตรียมและทดลองใช้ให้เกิดความชำนาญและจัดระบบการใช้ตามลำดับก่อนและหลัง
4. กิจกรรมประกอบการเล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องเตรียมให้พร้อมและจะต้องเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง เช่น การร้องเพลงคล้องจองซ้ำ ๆ และง่าย ๆ คำพูดซ้ำ ๆ และง่าย ๆ การร้องขอให้ผู้ฟังมาช่วยร่วมแสดงหรือทำกิจกรรมด้วยขณะดำเนินการเล่า
5. สถานที่เล่านิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาตามความเหมาะสมให้พอดีกับกลุ่มผู้ฟัง เพราะผู้เล่าจะต้องจัดเตรียมสื่อให้พอเหมาะกับการมองเห็น และการฟังเสียงของผู้เล่า

5.4 การฝึกเล่านิทาน

ผู้เล่านิทานจำเป็นต้องอ่านเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยอ่านให้เข้าใจและจดจำในเรื่องราว การดำเนินเรื่อง การฝึกหัดเล่านิทานควรกระทำดังนี้

1. การเลือกเรื่องนิทานและจดบันทึกนิทาน
2. อ่านและทบทวน ผู้เล่าจะต้องดัดแปลงเรื่องให้เกิดความเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังและสอดคล้องกับรูปแบบ และเทคนิคเฉพาะของผู้เล่าเอง

3. การจดบันทึกย่อ ผู้เล่าควรจดบันทึกลงในบัตรขนาด 4 x 6 หรือ 5 x 8 นิ้ว ด้านหน้าให้เขียนชื่อนิทาน ผู้เขียนเรื่องนิทาน ผู้วาดภาพนิทาน ผู้จัดพิมพ์ ปีที่พิมพ์ กลุ่มอายุของผู้ฟัง เวลาที่ใช้ในการเล่า หมายเหตุที่เป็นข้อคิดเพิ่มเติมเพื่อการเล่าครั้งต่อไปทางด้านหลังของบัตร คือส่วนของการบรรจุเนื้อเรื่องของนิทาน การขึ้นต้นของเรื่อง การดำเนินเรื่อง การจบและ คำลงท้ายตัวละครของเรื่อง ประโยคหรือถ้อยคำที่ดีและน่าสนใจ ลำดับก่อนหลังของเรื่องและ ตัวละคร (เกริก ยूनพันธ์. 2539 : 69 - 70)

นิทานเป็นสื่อที่มีคุณค่า และราคาไม่สูงเกินไปสำหรับเป็นสื่อการเรียนการสอนได้ทุกระดับ นิทานจะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่เด็กและผู้บริโภคมากขึ้น ถ้าผู้เล่านักเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจ ประเพณีและวัฒนธรรม รวมทั้งวิธีการเล่า การใช้กิจกรรมและสื่อการสอนประกอบการเล่านิทาน เป็นส่วนสำคัญต่อความสนใจของผู้ฟังด้วย

6. งานวิจัยที่เกี่ยวกับนิทาน

1. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับนิทาน

สำหรับในประเทศไทยนั้นมีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ อายุระหว่าง 8 - 15 ระดับเขาวนปัญญา 50 - 70 โดยใช้กิจกรรมการวาดภาพประกอบการเล่านิทาน ผลวิจัยสรุปว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน (จรรยา ชื่นเกษม. 2540)

2. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับนิทาน

เวียร์โร (Vieiro. 1995) ศึกษาพัฒนาการทักษะการเล่านิทานของเด็ก โดยวิจัยเชิงทดลองของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กก่อนวัยเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และประถมปีที่ 5 โดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง การทดลองได้กระทำเป็นรายบุคคล โดยที่ผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างได้ร่วมกิจกรรมเพื่อทำความคุ้นเคยก่อนเริ่มการทดลองจากนั้นผู้วิจัยเล่านิทานให้เด็กฟัง และให้เด็กเล่านิทานเรื่องเดิมกลับมาให้ผู้วิจัยฟัง โดยให้จำรายละเอียดให้มากที่สุด และมีการบันทึกเสียงไว้สรุปได้ว่า ทักษะการเล่านิทานของเด็กโตมีข้อได้เปรียบด้านคุณภาพมากกว่าเด็กเล็ก, เด็กก่อนวัยเรียนและเด็กประถมปีที่ 3 เล่านิทานได้สมบูรณ์น้อยกว่า และสามารถเก็บรายละเอียดทางอารมณ์ได้ไม่เท่าเด็กประถมปีที่ 5, ความละเอียดและความสมบูรณ์ของการเล่านิทานมีความสัมพันธ์กับอายุและเด็ก ๆ สามารถระลึกเรื่องราวได้อย่างมีขอบเขตตามประสบการณ์ของเขา (Vieiro. 1995)

สรุปว่า นิทานเป็นสื่อที่น่าสนใจและสามารถนำมาใช้ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้การสอน อีกทั้งการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา คำศัพท์ และเสริมสร้างให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ อีกทั้งยังสามารถสอดแทรกจริยธรรม ศีลธรรม เพื่อชี้แนะให้ผู้ฟังได้เข้าใจ และแยกแยะความดี ความชั่ว ผิด ถูก โดยมีตัวอย่างในนิทานประกอบอีกด้วย

สมมติฐานการวิจัย

เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้มีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ
3. แบบแผนการทดลอง และการดำเนินการทดลอง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีความพิการซ้ำซ้อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีความพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล ถนนดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการสอน
2. แบบทดสอบ

การดำเนินการสร้างเครื่องมือมีดังนี้

1. การคัดเลือกคำศัพท์ ซึ่งดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 1 (หน่วยศึกษานิตเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)
 - 1.2 ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)

1.3 ศึกษาชุดส่งเสริมพัฒนาการเด็ก กวัยแรกเกิด - 5 ปี (คณะกรรมการ
โครงการส่งเสริมพัฒนาการโรงพยาบาลราชานุกูล สถาบันสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
2537)

1.4 กำหนดเนื้อหาคำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำนามจากนิทาน 5 เรื่อง ๆ ละ
6 คำ รวมคำศัพท์ 30 คำ ดังตาราง 4

ตาราง 4 ตารางคำศัพท์

นิทานเรื่อง	คำศัพท์
วันเกิดลูกหมี	<ol style="list-style-type: none"> 1. หมี 2. ขนเมคัก 3. เทียน 4. ขวด 5. ผลไม้ 6. พระอาทิตย์
ขนฟูท่องโลก	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระจ่าย 2. วิว 3. ไก่ 4. เป็ด 5. หมา 6. ม้า
กระจ่ายกับเต่า	<ol style="list-style-type: none"> 1. เต่า 2. นก 3. รั้ว 4. หู 5. ต้นไม้ 6. ดอกไม้
ลูกหมูสามตัว	<ol style="list-style-type: none"> 1. หมู 2. หมวก 3. บ้าน 4. ประตู

ตาราง 4 (ต่อ)

นิทานเรื่อง	คำศัพท์
หนูน้อยรองเท้าแดง	5. หน้าต่าง 6. หลังคา 1. เด็กหญิง 2. เสื้อ 3. รองเท้า 4. ปลา 5. ช้าง 6. งู

1.5 เขียนแผนการสอนประกอบนิทาน ประกอบด้วยจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

1.6 นำแผนการสอนคำศัพท์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไข ผู้เชี่ยวชาญคือ อาจารย์อำไพพิศ บุณนาค อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรมสามัญศึกษา และ รองเลขานุการศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง

นางนิรมัย คุ่มรักษา พยาบาลวิชาชีพ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

นางสาวสุจิตรา สุขเกษม นักวิชาการการศึกษาพิเศษ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

1.7 นำแผนการสอนคำศัพท์ไปทดลองใช้กับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับก่อนประถมศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ถนนดินแดง กรุงเทพมหานคร เพื่อตรวจสอบลำดับขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ข้อบกพร่องและตัวแปรแทรกซ้อน รวมทั้งการใช้ภาษาให้เหมาะสม

2. การสร้างและหาคุณภาพแผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 1 (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)

2.2 ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์ ชั้นเด็ก ก เล็ก (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)

2.3 ศึกษาชุดส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัยแรกเกิด - 5 ปี (คณะกรรมการโครงการส่งเสริมพัฒนาการ โรงพยาบาลราชานุกูล กรมบันสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. 2537)

2.4 สร้างแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเล่นิทานสำหรับพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ดังนี้

2.4.1 เลือกนิทานจำนวน 5 เรื่อง

2.4.2 ศึกษาเนื้อหาิทานและเขียนบทนิทานโดยใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2.4.3 เลือกเพลง และกำหนดกิจกรรมประกอบการเล่นิทาน

2.4.4 เตรียมรูปภาพประกอบการสอนคำศัพท์

2.4.5 เตรียมเครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบกิจกรรม ได้แก่ กลอง กรับ และฉิ่ง

2.5 นำแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเล่นิทานที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข ผู้เชี่ยวชาญ คือ

อาจารย์อำไพพิศ บุณาค อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรมสามัญศึกษา และ รองเลขานุการศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง

นางนิรมัย คุ่มรักษา พยาบาลวิชาชีพ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

นางสาวสุจิตรา สุขเกษม นักวิชาการศึกษาพิเศษ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

2.6 นำแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเล่นิทานมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 นำแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเล่นิทานไปทดลองใช้ กับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ระดับเขาวนปัญญา 35 - 68 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ถนนดินแดง กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างโดยปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

2.7.1 นำแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมเล่นิทานไปทดลองใช้กับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เพื่อตรวจสอบขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมข้อบกพร่องและตัวแปรแทรกซ้อน รวมทั้งการใช้ภาษาให้เหมาะสม

2.7.2 นำข้อบกพร่องและตัวแปรแทรกซ้อนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการทดลองมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ได้โปรแกรมกิจกรรมการเล่นิทานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบ ซึ่งดำเนินการดังนี้

3.1 โครงสร้างแบบทดสอบเป็นการทดสอบความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ โดยกำหนดในแต่ละข้อคำถามแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ 3 ภาพ จำนวน 30 ข้อ

3.2 แบบทดสอบความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จำนวน 30 ข้อ ในแต่ละข้อประกอบด้วยภาพคำศัพท์จากนิทานจำนวน 5 เรื่อง ๆ ละ 6 คำ (ดังตารางที่ 4) ผู้วิจัยบอกคำศัพท์ให้เด็กชี้ หรือ หยิบภาพตามคำศัพท์ที่ผู้วิจัยบอก ถ้าเด็กชี้ถูก หรือ หยิบถูก ให้คะแนน 1 คะแนน ถ้าชี้ผิด หรือ หยิบผิดหรือไม่ทำเลย ให้ 0 คะแนน

3.3 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ (อายุ 4 -7 ปี) ระดับเขาวัวปัญญา 35-68 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตรคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (KR - 21) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ . 2538: 124) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ทั้งฉบับเป็น .95 จากจำนวนเด็ก 10 คน

4. อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

4.1 คัดเลือกนิทานจำนวน 5 เรื่อง ที่มีคำศัพท์ต่าง ๆ ตามที่ผู้วิจัยต้องการนำมาประกอบโปรแกรมกิจกรรมการเล่นิทานให้แก่เด็กกลุ่มอาการดาวน์ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงข้อมูลนิทาน

เรื่อง	ผู้แต่ง/ที่มา	สำนักพิมพ์
1. วันเกิดลูกหมี	บุษบง	ไทยวัฒนาพานิช
2. ขนฟูท่องโลก	บุษบง	ไทยวัฒนาพานิช
3. กระจ่ายกับเต่า	นิทานอีสป	สุวีรียาสาส์น
4. ลูกหมูสามตัว	เทพนิยายนานาชาติ	ธีรสาส์น
5. หนูน้อยรองเท้าแดง	ศิริพร ชยัน	สุวีรียาสาส์น

4.2 เลือกเพลงและสื่อการสอนประกอบการเล่นิทาน ดังนี้

ตาราง 6 แสดงข้อมูลเพลงประกอบการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมเล่นิทาน

เรื่อง	ชื่อเพลง / ที่มา	ผู้ประพันธ์ / ลิขสิทธิ์
1. วันเกิดลูกหมี	สุขสันต์วันเกิด/ ชุดสังคัมศึกษา	อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ
2. ขนฟูท่องโลก	กระจ่าย / ชุดลูกสัตว์	อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ
3. กระจ่ายกับเต่า	กระจ่ายกับเต่า / ซีสเตอร์คิดส์	มนตรี ผลพันธ์

ตาราง 6 (ต่อ)

เรื่อง	ชื่อเพลง / ที่มา	ผู้ประพันธ์ / ลิขสิทธิ์
4. ลูกหมูสามตัว	ลูกหมูสามตัว / โลกนิทาน	สโมสรผึ้งน้อย / แกรมมี่คิดส์
5. หนูน้อยรอกเท้าแดง	สวัสดี / ชุดสังคมศึกษา	อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ

แบบแผนการทดลอง และการดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One - Group Pretest - Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2528: 60) ดังตาราง

ตาราง 7 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยการใช้แบบทดสอบการประเมินความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์

X แทน การสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมการเล่นิทาน หรือการจัดกระทำ

(Treatment)

T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยการใช้แบบทดสอบการประเมินความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเสนอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการทดลองเครื่องมือและดำเนินการวิจัย

1.2 ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถในความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ก่อนการทดลอง (Pre - Test) เป็นรายบุคคล

2 ขั้นดำเนินการทดลอง กลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดกระทำด้วยแผนการสอนคำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดกระทำด้วยแผนการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง ทุกวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 10.00 - 10.20 น.

3. ขั้นหลังการทดลอง

3.1 เมื่อครบกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ประเมินความรู้ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นรายบุคคล

3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความรู้ และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์มา วิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่ามัธยฐาน (Median) หมายถึง ค่าคะแนนที่อยู่ตรงกลางกลุ่ม เมื่อคะแนนของข้อมูลเรียงไว้ตามลำดับ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538. 139)

1.2 หาส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538.141)

2. สถิติที่ใช้ทดสอบ

2.1 เปรียบเทียบการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ก่อนและ หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test (วิเชียร เกตุสิงห์. ม.ป.ป. : 108)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน
QD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 8 จำนวนนักเรียนจำแนกตามความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังการทดลอง

คำศัพท์	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก		จำนวนนักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	
หมี	11	16	5
ขนมเค้ก	8	15	7
เทียน	0	12	12
ขวด	2	15	13
ผลไม้	3	15	12
พระอาทิตย์	1	12	11
กระดาษ	11	14	3
วัว	1	13	12
ไก่	14	16	2
เปิด	3	14	11
หมา	11	15	4

ตาราง 8 ต่อ

คำศัพท์	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก		จำนวนนักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	
ม้า	0	15	15
เต่า	4	15	11
นก	5	15	10
วัว	0	11	11
หุ	0	9	9
ต้นไม้	2	15	13
ดอกไม้	2	15	13
หมู	1	15	14
หมี	1	16	15
บ้าน	1	16	15
ประตู	0	9	9
หน้าต่าง	0	8	8
หลังคา	0	11	11
เด็กหญิง	0	11	11
เสื้อ	6	16	10
รองเท้า	7	16	9
ปลา	7	15	8
ช้าง	4	14	10
งู	2	13	11

การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนก่อนการทดลองพบว่า

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ไก่

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมี กระต่าย หมา

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสาม ได้แก่ ชนมเค็ก

คำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้เลย ได้แก่ เทียน ม้า วัว หุ ประตู หน้าต่าง หลังคา และ เด็กหญิง

การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนก่อนการทดลองพบว่า

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หมี ไก่ หมี บ้าน เสื้อ รองเท้า

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขนมเค้ก ขวด ผลไม้ หมา ม้า เต่า นก ต้นไม้ ดอกไม้ หมู และ ปลา

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสาม ได้แก่ กระจ่าง เป็ด และ ช้าง

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หน้าต่าง

คำศัพท์ที่มีจำนวนนักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นพบว่า

คำศัพท์ที่มีจำนวนนักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ม้า หมวก และ บ้าน

คำศัพท์ที่มีจำนวนนักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมู

คำศัพท์ที่มีจำนวนนักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสาม ได้แก่ ขวด ต้นไม้ ดอกไม้

คำศัพท์ที่มีจำนวนนักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ไก่

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษาก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

การทดลอง	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	4	3	
หลังการทดลอง	28.5	4	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

จากตารางแสดงสรุปได้ว่าเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานมีความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับกิจกรรมเล่นนิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเล่นนิทาน

สมมุติฐาน

เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมเล่นนิทานมีความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ 4 - 7 ปี) ชาย - หญิง ระดับเชาวน์ปัญญา 35 - 68 ทดสอบโดยแบบทดสอบ Stanford - Binet และไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล ถนนดินแดง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบทดสอบความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ประกอบด้วย
 1. กิจกรรมนิทาน ประกอบด้วย
 - 1.1 หนังสือนิทานประกอบภาพจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่
 - 1.1.1 วันเกิดลูกหมี
 - 1.1.2 ขนฟูท่องโลก

- 1.1.3 กระจายกับเต่า
- 1.1.4 ลูกหมูสามตัว
- 1.1.5 หนูน้อยรองเท้าแดง
2. แผนการสอนประกอบนิทาน ประกอบด้วย
 - 2.1 วัตถุประสงค์
 - 2.2 เนื้อหา
 - 2.3 สื่อการสอน
 - 2.4 การประเมินผล
3. แบบทดสอบ ประกอบด้วย
 - 3.1 แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)
 - 3.2 แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test)

วิธีดำเนินการทดลอง

1. คัดเลือกนิทานประกอบภาพจำนวน 5 เรื่อง
2. กำหนดคำศัพท์ที่ต้องการใช้สอนจากนิทานแต่ละเรื่อง ๆ ละ 6 คำ รวมเป็นคำศัพท์ทั้งหมด 30 คำ การกำหนดคำศัพท์นั้นผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์จาก
 - 2.1 ศึกษาหลักสูตรแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 1 (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)
 - 2.2 ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กระทรวงศึกษาธิการ. 2537)
 - 2.3 ศึกษาชุดส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัยแรกเกิด - 5 ปี (คณะกรรมการโครงการส่งเสริมพัฒนาการโรงพยาบาลราชานุกูล สถาบันสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. 2537)
3. สร้าง คัดเลือก รวบรวมสื่อประกอบกิจกรรมเล่านิทาน
4. ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้
 - 4.1 ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์แก่กลุ่มตัวอย่าง
 - 4.2 ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานให้แก่กลุ่มตัวอย่างเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง ตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม - 2 ตุลาคม 2542

4.3 ชั้นหลังการทดลอง เมื่อครบกำหนดระยะเวลาทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์แก่กลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนและหลังการสอนโดยใช้ KR - 21
2. การศึกษาความสามารถในความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์วิเคราะห์โดยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่ามัธยฐาน และค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์
3. การเปรียบเทียบความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ วิธีการทดสอบแบบ Wilcoxon Matched Pairs- Sign Rank Test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษาหลังการใช้กิจกรรมเล่นนิทานมีความแตกต่างกับก่อนการใช้กิจกรรมเล่นนิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับกิจกรรมการเล่นนิทานเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. หลังการใช้กิจกรรมการเล่นนิทานเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษามีความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากกว่าก่อนการใช้กิจกรรมการเล่นนิทานดังนี้

2.1 การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนก่อนการทดลองพบว่า

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ไก่

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมี กระต่าย หมา

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสาม ได้แก่ ขนมเค้ก

คำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้เลย ได้แก่ เทียน ม้า รั้ว หู ประตู หน้าต่าง หลังคา เด็กหญิง

2.2 การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหลังการทดลอง

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ หมี ไก่ หมา บ้าน เสื้อ รองเท้า

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ ขนมเค้ก ขวด ผลไม้ หมา ม้า

เต่า นก ต้นไม้ ดอกไม้ หมู และ ปลา

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสาม ได้แก่ กระต่าย เปิด และ ช่าง
คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ หน้าต่าง

2.3 จากการวิจัยพบว่าคำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นมีดังนี้

คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ม้า หมวก และ บ้าน
คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมู
คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสาม ได้แก่ ขวด ต้นไม้ ดอกไม้
คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ โถ

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมการเล่านิทานที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการไปนั้นสามารถนำไปเป็นสื่อในการสอนเพื่อพัฒนาความรู้และเข้าใจในความหมายคำศัพท์ให้แก่เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาได้ทั้งนี้เนื่องจาก

1. กิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบด้วย

1.1 หนังสือนิทานประกอบภาพจำนวน 5 เรื่องซึ่งมีรูปภาพสวยงาม สีสดใส และ ดำเนินเรื่องด้วยเด็กและสัตว์ซึ่งผู้เรียนสามารถสร้างจินตนาการตามได้อย่างเพลิดเพลิน สนุกสนานสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณี เหลืองหิรัญ (2533 : 76 - 81) ที่ศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานหรือเรื่องราวประกอบภาพช่วยให้เห็นโครงสร้างของเรื่องอย่างชัดเจน ภาพประกอบนิทานช่วยให้ความคิดที่คลุมเครือมีความชัดเจนขึ้น

1.2 คำศัพท์ที่เลือกมาสอนในกิจกรรมการเล่านิทานนี้ เป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับวัย และความสนใจของเด็กได้แก่ คำศัพท์ในหมวด สัตว์ สิ่งของ ซึ่งสื่อด้วยภาพได้ง่าย และผู้เรียนสัมผัสได้ในชีวิตประจำวัน และ คำศัพท์ที่เป็นคำนามชื่อสัตว์ ดังสรุปจากการวิจัยพบว่า คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ คำว่า ม้า หมวก บ้าน คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมู คำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้มากเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่ ขวด ต้นไม้ ดอกไม้ และจากการวิจัยยังพบอีกว่า นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์หลังการทดลองทุกคำ ดังนั้นสรุปได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านกิจกรรมประกอบการสอนเช่น นิทาน หรือเกม มีความสำคัญต่อพัฒนาการด้านภาษาในเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับ ชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับก่อนประถมศึกษาซึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการใช้คำศัพท์ของเด็กสูงขึ้นหลังการสอนด้วยชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (นิธิมา หาญมานพ. 2541)

1.3 สื่อประสม ได้แก่ รูปภาพ ภาพจำลอง หรือ วัสดุจริง ที่ผู้วิจัยใช้ประกอบการเล่านิทานมีส่วนทำให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการผ่านสื่อที่เป็นมิติ และสามารถจับต้องได้ เข้าใจในสิ่งที่ป็นนามธรรมมากขึ้นตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ (Piaget. 1969 : 120 - 125) ที่กล่าวว่าเด็กระดับ อายุ 2 - 7 ปี พัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ในขั้นความคิดก่อนการปฏิบัติการ (The Period of Preoperation Thought)

1.4 น้ำเสียงที่ใช้ในการเล่าประกอบ เพลงและกิจกรรมเคาะจังหวะด้วยเครื่องดนตรีต่างชนิด ที่ผู้วิจัยได้เลือกสรร เป็นสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงการตอบสนองที่แสดง ความพึงพอใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น ร้องคลอตามเพลง ร่วมแสดงลีลาประกอบเพลง ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้วิจัยและผู้เรียน ทำนองของดนตรีก่อให้เกิดสัมพันธภาพ (relationship) และลดความวิตกกังวลทำให้รู้สึกผ่อนคลายความรู้สึกส่วนลึกในจิตใจ และทำให้เกิดความคิดริเริ่มในตนเอง (Initiation) (จำไพพรรณ ศรีโสภาค. 2511: 11)

2. เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมเล่านิทานมีความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เรื่อง ชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษาซึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการใช้คำศัพท์ของเด็กสูงขึ้นหลังการสอนด้วยชุดการสอนคำศัพท์ด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (นิธิมา หาญมานพ. 2541) และงานวิจัยของ จรรยา ชื่นเกษม ที่ศึกษาว่าความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ที่เข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบนิทาน เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (จรรยา ชื่นเกษม. 2540)

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเล่านิทานช่วยให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษามีความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น มีส่วนช่วยให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์มีพัฒนาการทางด้านภาษาดีขึ้น ส่งผลให้เด็กมีการพัฒนาด้านการสื่อความหมาย ทักษะทางสังคม ความคิดสร้างสรรค์ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะในการใช้ผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเล่านิทานมีผลต่อความสามารถในการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา นั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นสื่อประกอบการสอนในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ที่ศึกษาในโครงการเรียนร่วมในระดับประถมศึกษาตอนต้นเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาแก่ผู้เรียนทั้งนี้สื่อนิทานที่ใช้ควรมีความเป็นรูปธรรมชัดเจนและมีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หรือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ เช่น สื่อมิติ รูปถ่ายจากของจริง หรือ รูปภาพที่ใกล้เคียงความจริง จะช่วยสื่อให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถโยงคำศัพท์กับสื่อใกล้เคียงตัวได้ชัดเจนกว่ารูปภาพในหนังสือนิทานซึ่งรูปภาพส่วนใหญ่เป็นภาพวาดลายเส้นหรือการ์ตูน ซึ่งผู้เรียนต้องใช้จินตนาการที่สลับซับซ้อนมากขึ้นและอาจเกิดความสับสนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำกิจกรรมเล่นนิทานมาศึกษาค้นคว้าในพัฒนาการด้านอื่น ๆ สำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ได้แก่ การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ เช่น การเปรียบเทียบ รูปทรง การนับจำนวน และการบวกลบ เป็นต้น
2. ควรมีการนำสื่อนิทานมาศึกษาค้นคว้าพัฒนาการทางด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก และการฝึกความสัมพันธ์ระหว่างมือและสายตา (Eye-hand Co-ordination) ได้แก่ การเขียน การวาดภาพประกอบ การระบายสี สำหรับเด็กกลุ่มอาการดาวน์ในระดับก่อนและระดับประถมศึกษาเพื่อพัฒนาให้เด็กมีพื้นฐานที่ดีในการเรียนต่อไป
3. กิจกรรมการเล่นนิทานเป็นสื่อที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัยทั้งนี้ งานวิจัยต่อไปควรเลือกสื่อนิทานที่มีคุณภาพมีการปรับเนื้อหาให้เข้ายุคสมัยทันต่อเหตุการณ์ ที่สำคัญควรสอดแทรกการสอนด้านคุณธรรมและจริยธรรมเพื่อปลูกฝังให้การเรียนรู้ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์พัฒนาไปอย่างมีคุณภาพ

บรรณานุกรม

X 7/2/56
61

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชัยชาญ. ผลการทดลองการเปล่งเสียงสูง กลาง ต่ำ โดยใช้อุปกรณ์สอนพูด “กนก-1” กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพญาไท. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- กัลยา สุตะบุตร. “การแบ่งประเภทของภาวะปัญญาอ่อนตาม ICD - 10,” วารสารราชานุกูล. 7 : 24 - 28 ; กันยายน - ธันวาคม 2535.
- กาญจน์ลักษณ์ สัจจลักษณ์. ปัญหาทางการพูดในเด็กปัญญาอ่อนและวิธีแก้ไข. กรุงเทพฯ : ภาควิชาโสต ศอ นาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ม.ป.ป. อัดสำเนา.
- เกริก ยุ้นพันธ์. การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์, 2537.
- จรรยา ชื่นเกษม. การศึกษาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเข้าร่วมกิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทาน. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- จินตนา ไบกาซูยี. การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.
- เจียมใจ จีระอัมพร. “อรรถบำบัด : ปัญหาทางการพูดในเด็กปัญญาอ่อนและวิธีแก้ไข,” เอกสารประกอบการอบรมหลักสูตรระยะสั้นความรู้เรื่องภาวะปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลราชานุกูล, 2540.
- ชวลา เขียรธนู และกัลยา สุตะบุตร. ความรู้เรื่องปัญญาอ่อน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : กองโรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2539.
- X ชูศรี วงศ์รัตน์. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. ภาษากับการพัฒนาความคิด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2540.
- X นิธิมา หาญมานพ . การสร้างชุดคำศัพท์ด้วยเกมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับก่อนประถมศึกษา . ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2541. อัดสำเนา.

- นิรมัย อ่อนน้อมดี. ผลของกิจกรรมดนตรีที่มีต่อการพัฒนากล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา
- × ประจงจิตร ชำ่มสะอาด และคณะ. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผิดปกติทางร่างกายและการไปเรียนร่วมในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ อายุ 3 - 5 ปี,” วารสารราชานุกูล. 8 : 19 - 28 ; มกราคม - เมษายน 2536.
- × ประคอง วรรณสุด. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534. ประมวลู ดิคคินสัน. “เด็กและเยาวชนท่ามกลางสภาพสังคมในยุคโลกาภิวัตน์,” ประมวลบทความการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.
- × พิชรี สวนแก้ว. จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย : เอกสารประกอบการสอน. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2536.
- พิชรีวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กบกพร่องทางสติปัญญา. เอกสารประกอบการบรรยาย. (อัดสำเนา), ม.ป.ป.
- _____. “ส่องกับการเรียนรู้,” เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ รุ่นที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงแรมเฟิสท์, 2539.
- _____. “แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้,” เอกสารประกอบการอบรมครูการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539.
- _____. “การจัดบริการการศึกษาของบุคคลปัญญาอ่อน : การเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญากับเด็กปกติ,” เอกสารประกอบการอบรมหลักสูตรระยะสั้นความรู้เรื่องภาวะปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลราชานุกูล, 2540.
- ไพพรรณ อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.
- รจนา ทรรทรานนท์. “ฝึก ฝึก ฝึก เรามาฝึก ฝึกพูดกันเถอะ,” รวมบทความทางวิชาการเรื่องปัญหาการพูดและวิธีการแก้ไข. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, ม.ป.ป.
- _____. “ความผิดปกติทางการพูด : พูดซ้ำ,” ใกล้หมอ. 3 : 75 - 78 ; มีนาคม, 2533. ราชานุกูล, โรงพยาบาล. คู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัยแรกเกิด - 5 ปี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภา, 2537.
- _____. “คำแนะนำเกี่ยวกับเด็กดาวน์,” เอกสารเผยแพร่ประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลราชานุกูล, ม.ป.ป.

- ✕ ราไพพรรณ ศรีโสภาค. “ดนตรีกับผู้สูงอายุ,” วารสารกรมการแพทย์และอนามัย, 2/1 - 2/3 ; มีนาคม 2516.
- ละออ ชุตติกร และจิตต์ไส อินทโสฬส. รายงานการวิจัยการเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติและที่เรียนชั้นพิเศษในระดับอนุบาล. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2524.
- วิริยะ สิริสิงห. การสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2537.
- วิไล มาศจรัส. เทคนิคการเขียนการเล่านิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : มิติใหม่, 2539.
- วิณาวรรณ ปิ่นวัฒนากุล. การทดลองใช้อุปกรณ์การสอนพูด “วีณา - 1” ประกอบการสอนการเปล่งเสียงสระเดียวกับนักเรียนหูหนวกในระดับชั้นเด็กเล็ก. ปรินญาณินพนธ์ .กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2519.
- สุนันทา โสรัจจ์ และคณะ. เอกสารประกอบการสอนวิชาทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ✕ อรุณี เหลืองหิรัญ. การศึกษาความพร้อมทางภาษาและการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับบาดเจ็บการได้ยินโดยใช้โครงสร้างระดับยอด. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา
- American Speech - Language - Hearing Association. “Child Language,” Heal Touch (On Line). Available : E - Mail : rowley @ waisman - wisc. edu. August, 1997.
- ✕ Broman, Betty. The Early Years in Childhood Education. 2nd. ed. Boston : Houghton Mifflin Company, 1982.
- Helen, Bee. The Developing Child. 3rd. ed. New York : Harper and Row Publishers, 1981.
- Hellen, Kathryn. “Augmental Input and Recognitory Comprehension in Person with Mental Retardation,” (on line) 52/12 June. Avalibale DAI - A, 1992.
- Kumin, Libby. Communication Skills in Children with Down Syndrome : A Guide for Parents. Rock ville : Woodbine House, Inc., 1994.
- ✕ Nagasaki, Tsutomu. Early Language Development of Down,s Syndrome Infants : A Longitudinal Study of Language and Cognition from Brith to 3 Years. (On line). Tokyo : Gakugei University. Available : ERIC (1990).

- National Down Syndrome Society. "Parent and Professional Information," Education Research Advocacy (One line). Available : E - mail : April, 1997. Info @ ndss. Org.
- Piaget, J. and B. Inhelder. The Psychology of the Child. New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1972.
- Pueschel Siegfried. Parent's Guide to Down Syndrome Toward A Brighter Future. Baltimore : Paul H. Brooke Publishing. Co. Inc., 1990.
- Tokyo : Gakugei University. Available : ERIC (1990).
- Sanford, Gerber, "Chromosomes and Chromosomal Disorder," ASHA. September : 39 ; 1990.
- Sloper, Patricia. "A Study of Factors Surrounding the Transition from Preschool to School for Children with Down's Syndrome," Available UMI in Association with the British Library. DAI-A 50/04, Oct. 1989.
- The Association for Retard Citizens of the United States National Headquarter (on line). Avalibale E - mial : vhenson @ metronet. Com, 1996.
- Torrance, Paule E. Guiding. Creative Talent. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1962.
- Vieiro, Pilar. The Development of Children's Story Telling Skills (on line). Paris : The 5th. European Conference on the Quality of Early Childhood Education. Available : ERIC, 1995.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบ สื่อกิจกรรมนิทาน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับก่อนประถมศึกษา

1. นางสาวอำไพพิศ บุญนาค
อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์
2. นางนิรมัย คุ่มรักษา
พยาบาลวิชาชีพ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวง
สาธารณสุข
3. นางสาวสุจิตรา สุขเกษม
นักวิชาการศึกษาพิเศษ 5 โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวง
สาธารณสุข

ภาคผนวก ข.
แบบทดสอบก่อน - หลังการทดลอง

แบบทดสอบเพื่อประเมินความรู้ และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์

คู่มือการใช้แบบทดสอบ

ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้ เป็นแบบทดสอบความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จำนวน 30 ข้อ

ความมุ่งหมายของแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินความรู้ และ ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา ก่อน และ หลังการสอนคำศัพท์ด้วยกิจกรรมเล่านิทาน
เวลาที่ใช้ในการทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้กำหนดให้เด็กทดสอบทีละคน จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลาในการทดสอบคนละ 15 นาที

การเตรียมการก่อนการทดสอบ

1. ผู้ดำเนินการทดสอบศึกษาแบบทดสอบให้เข้าใจ
2. เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ
 - 2.1 รายชื่อเด็กที่จะทดสอบ
 - 2.2 แบบทดสอบความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์
3. การเตรียมสถานที่

โต๊ะ 1 ตัว เก้าอี้ 2 ตัว สำหรับผู้ดำเนินการทดสอบและผู้ได้รับการทดสอบ

การตรวจให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนมี 2 ระดับ

เด็กชี้ภาพ หรือ หยิบภาพได้ถูกต้องให้	1	คะแนน
เด็กชี้ภาพ หรือ หยิบภาพผิด หรือไม่ทำให้	0	คะแนน

แบบทดสอบเพื่อประเมินความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์

ชื่อเด็ก.....ชั้น.....
 สถานศึกษา.....
 วันที่ทดสอบ.....
 ผู้ทดสอบ.....
 คะแนนที่ได้.....คะแนน

คำสั่ง ครูอ่านคำศัพท์ให้เด็กชี้ หรือ หยิบภาพจากนิทาน 5 เรื่อง ๆ ละ 6 ภาพ ภาพละ 1 ข้อ

จำนวน 30 ข้อ

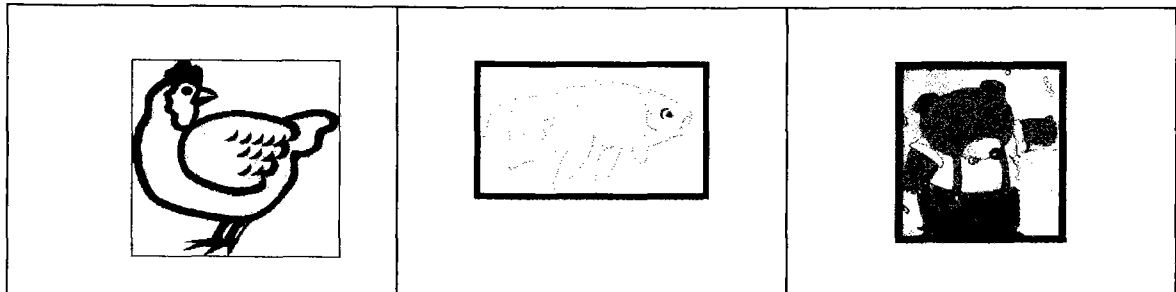
เด็กตอบถูกให้ 1 คะแนน

เด็กตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

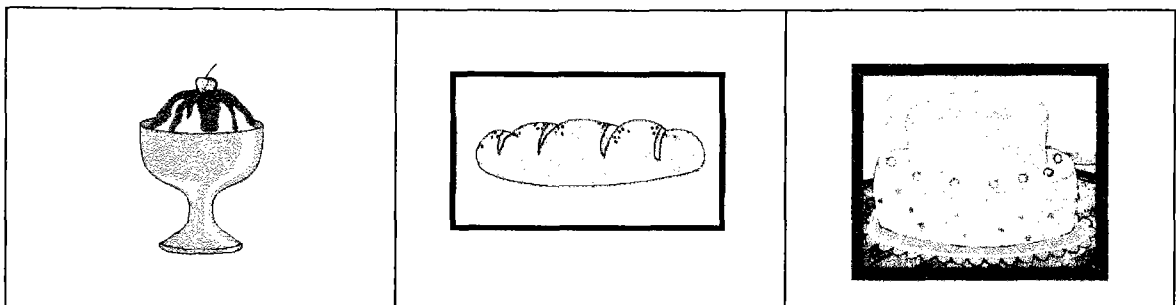
ข้อที่	นิทาน / คำศัพท์	คะแนน	
		ถูก (1)	ผิด (0)
1.	<u>วันเกิดลูกหมี</u> หมี		
2.	ขนมเค้ก		
3.	เทียน		
4.	ขวด		
5.	ผลไม้		
6.	พระอาทิตย์		
7.	<u>ขนฟูของโล</u> กระต่าย		
8.	วัว		
9.	ไก่		

ข้อที่	นิทาน / คำศัพท์	คะแนน	
		ถูก (1)	ผิด (0)
10.	เปิด		
11.	หมา		
12.	ม้า กระต่ายกับเต่า		
13.	เต่า		
14.	นก		
15.	รั้ว		
16.	หู		
17.	ต้นไม้		
18.	ดอกไม้ ลูกหมูสามตัว		
19.	หมู		
20.	หมวก		
21.	บ้าน		
22.	ประตู		
23.	หน้าต่าง		
24.	หลังคา หมูน้อยรองเท้าแดง		
25.	เด็กหญิง		
26.	เสื้อ		
27.	รองเท้า		
28.	ปลา		
29.	ข้าง		
30.	ง		

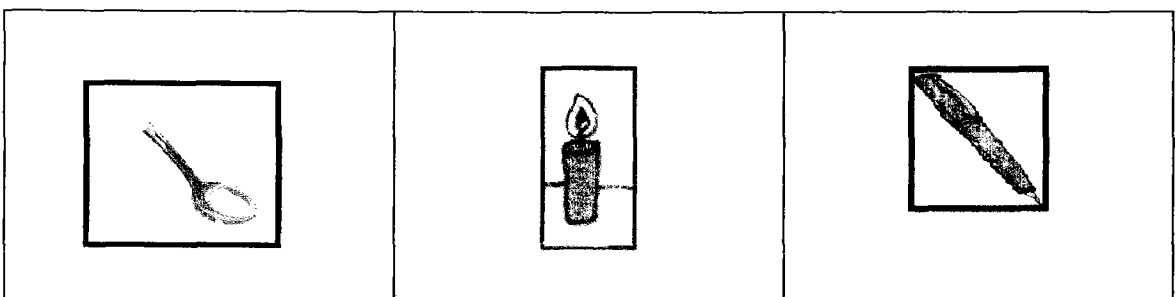
แบบทดสอบข้อที่ 1 “วันเกิดลูกหมี”

แบบทดสอบข้อที่ 2 “วันเกิดลูกหมี”

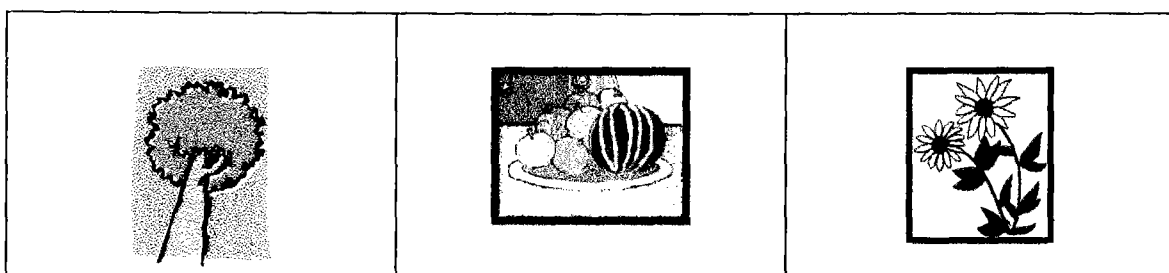
แบบทดสอบข้อที่ 3 “วันเกิดลูกหมี”

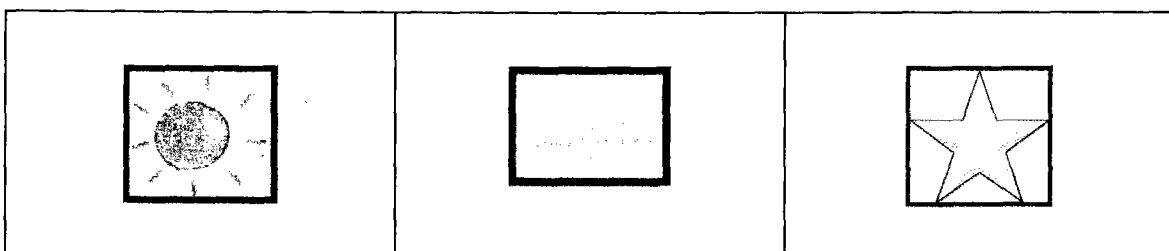
แบบทดสอบข้อที่ 4 “ วันเกิดลูกหมี “

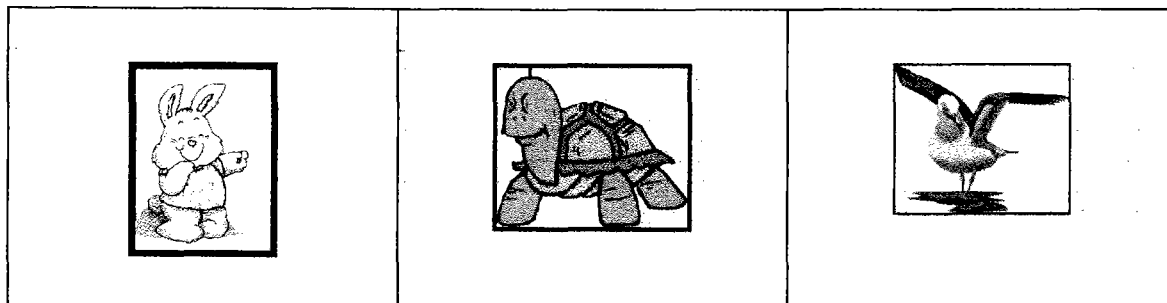
แบบทดสอบข้อที่ 5 “ วันเกิดลูกหมี “

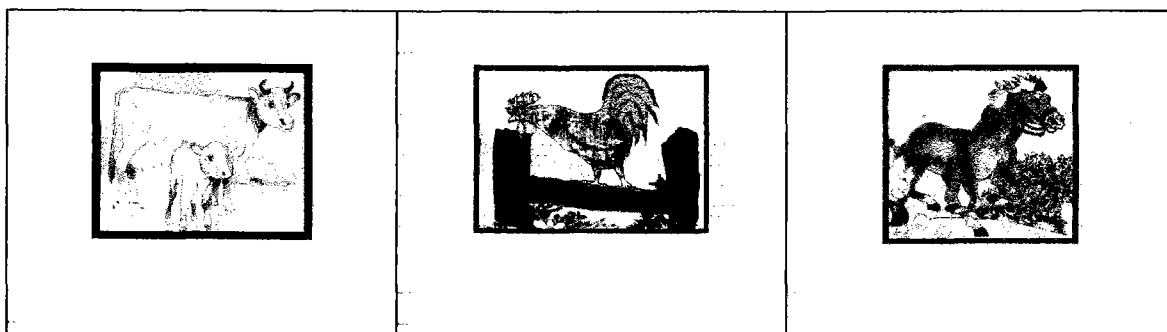
แบบทดสอบข้อที่ 6 “ วันเกิดลูกหมี “

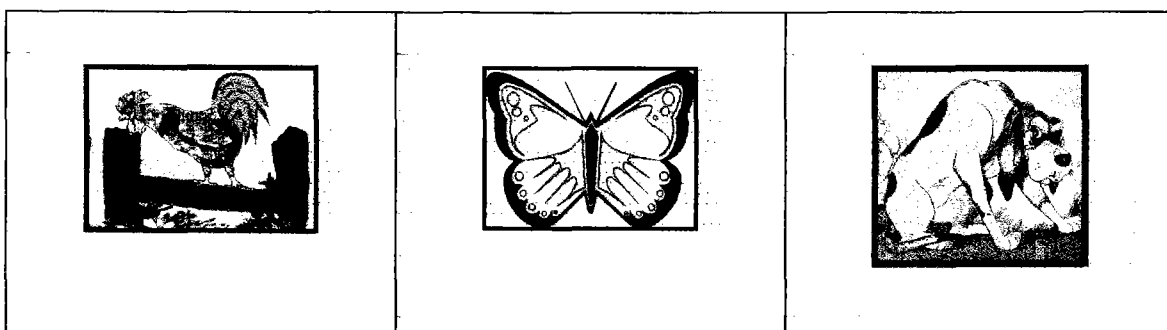
แบบทดสอบข้อที่ 7 “ชนพู่ทองโลก”

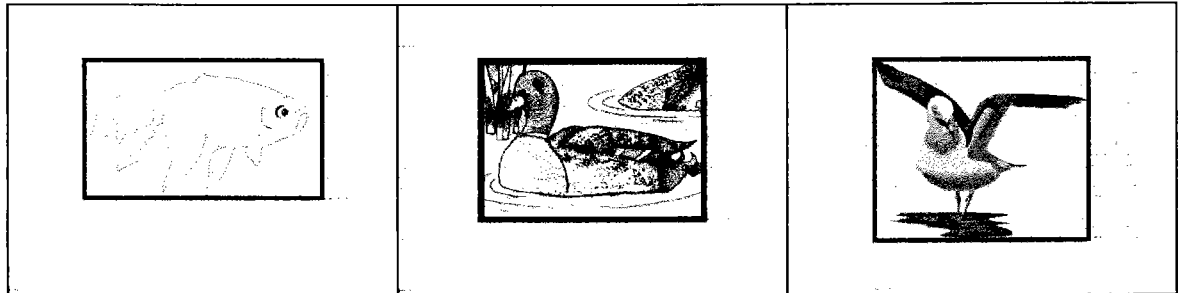
แบบทดสอบข้อที่ 8 “ชนพู่ทองโลก”

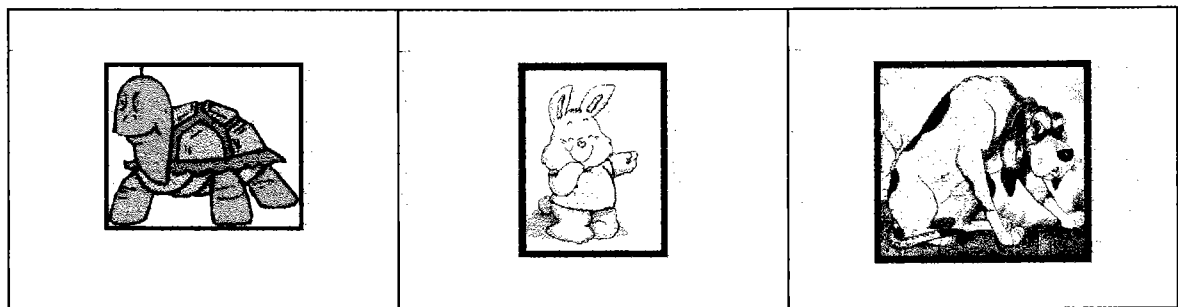
แบบทดสอบข้อที่ 9 “ชนพู่ทองโลก”

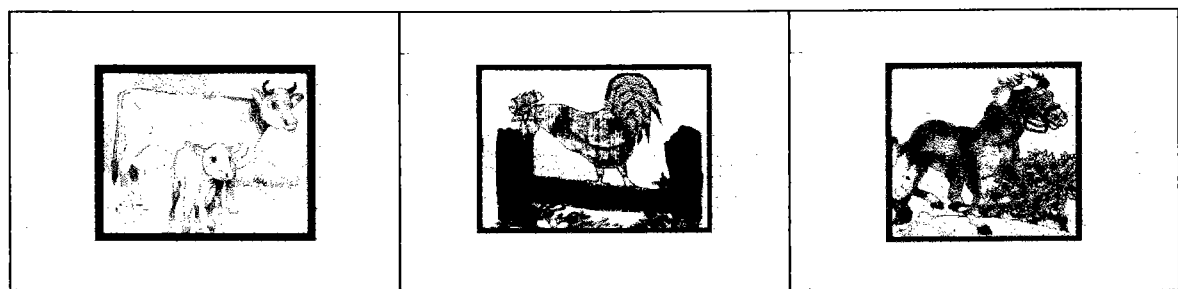
แบบทดสอบข้อที่ 10 “ชนพู่ทองโลก”

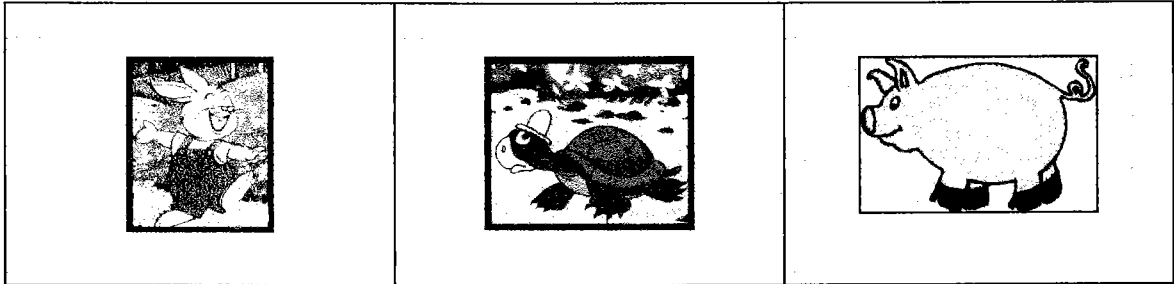
แบบทดสอบข้อที่ 11 “ชนพู่ทองโลก”

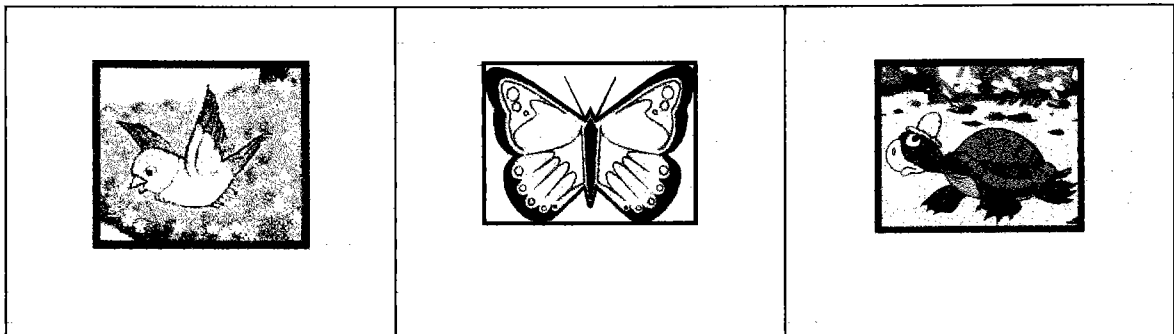
แบบทดสอบข้อที่ 12 “ชนพู่ทองโลก”

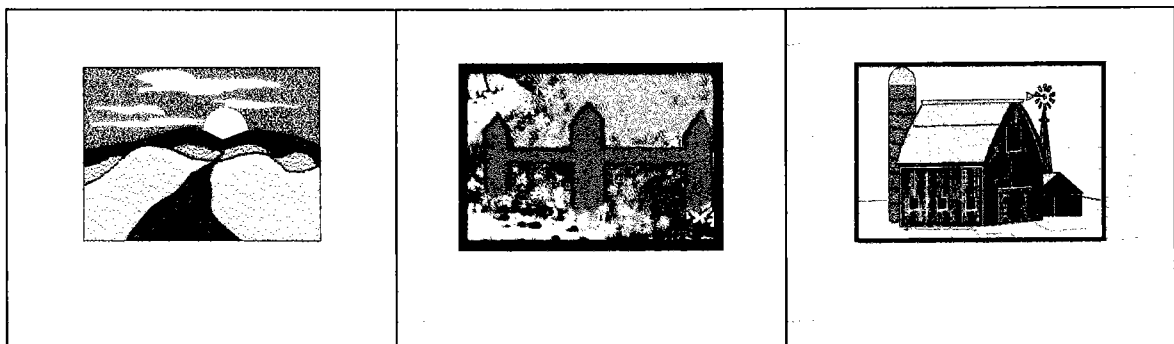
แบบทดสอบข้อที่ 13 “ กระจ่ายกับเต่า ”

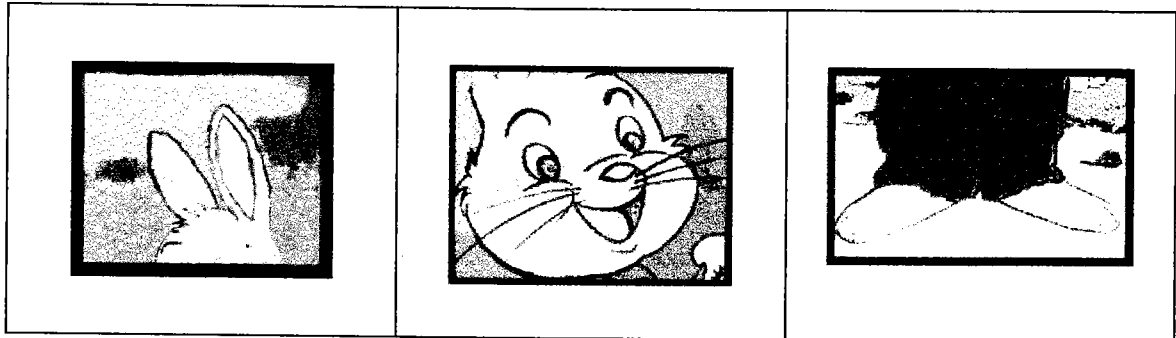
แบบทดสอบข้อที่ 14 “ กระจ่ายกับเต่า ”

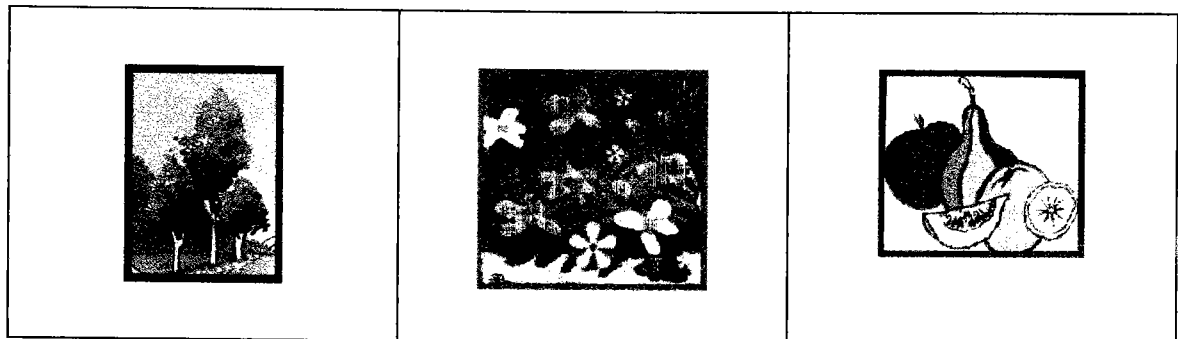
แบบทดสอบข้อที่ 15 “ กระจ่ายกับเต่า ”

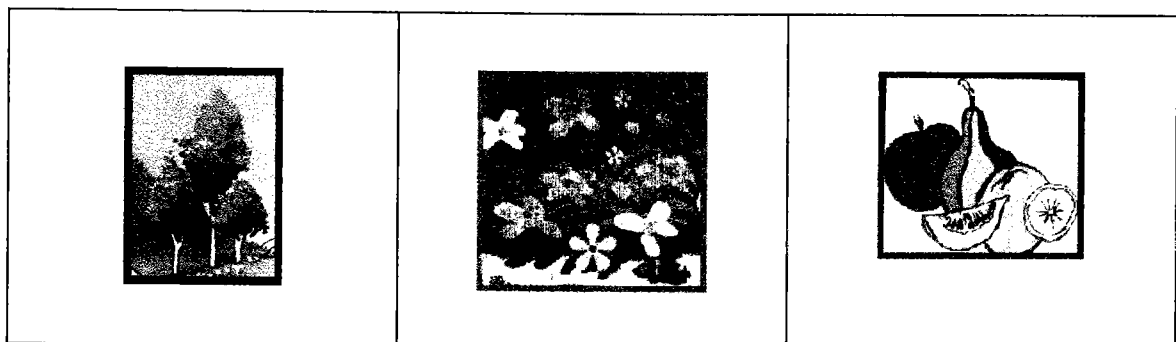
แบบทดสอบข้อที่ 16 “กระต่ายกับเต่า”

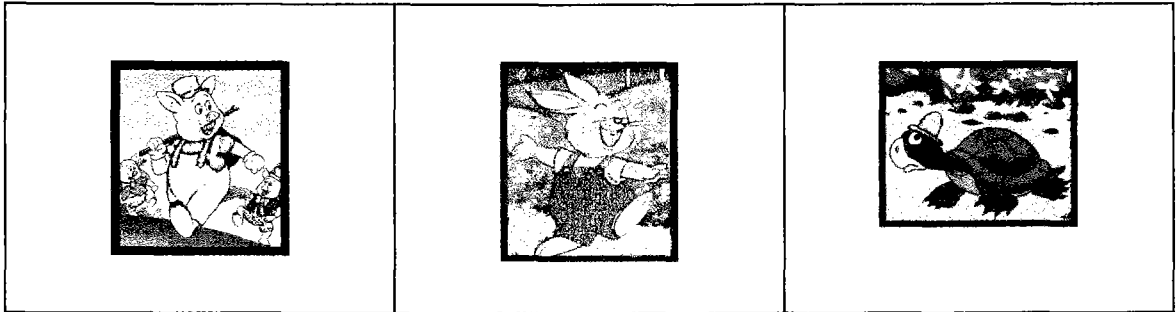
แบบทดสอบข้อที่ 17 “กระต่ายกับเต่า”

แบบทดสอบข้อที่ 18 “กระต่ายกับเต่า”

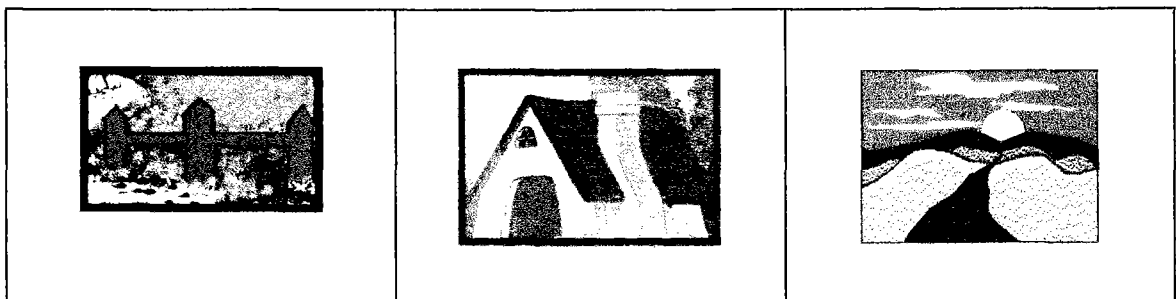
แบบทดสอบข้อที่ 19 “ลูกหมูสามตัว “

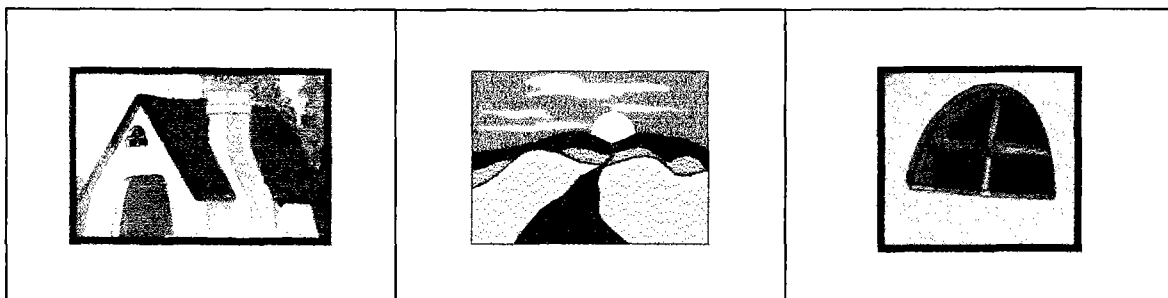
แบบทดสอบข้อที่ 20 “ลูกหมูสามตัว “

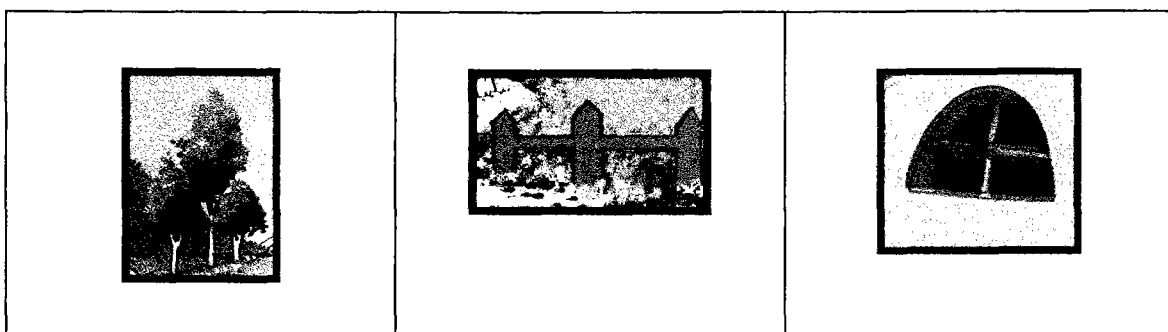
แบบทดสอบข้อที่ 21 “ลูกหมูสามตัว “

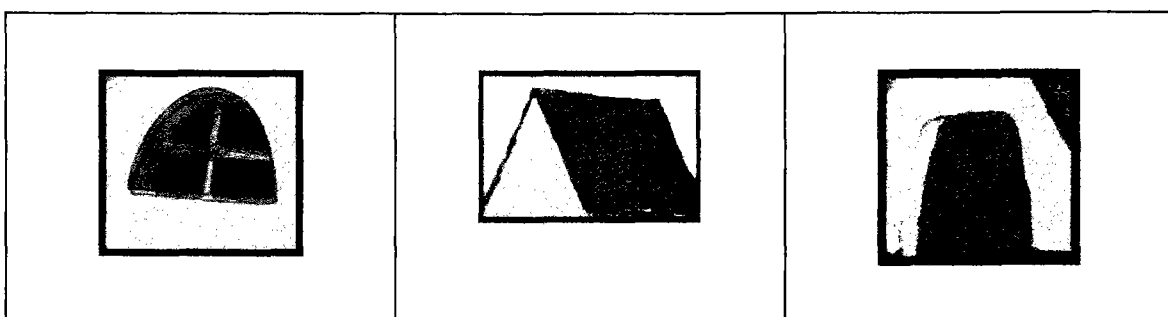
แบบทดสอบข้อที่ 22 “ลูกหมูสามตัว”

แบบทดสอบข้อที่ 23 “ลูกหมูสามตัว”

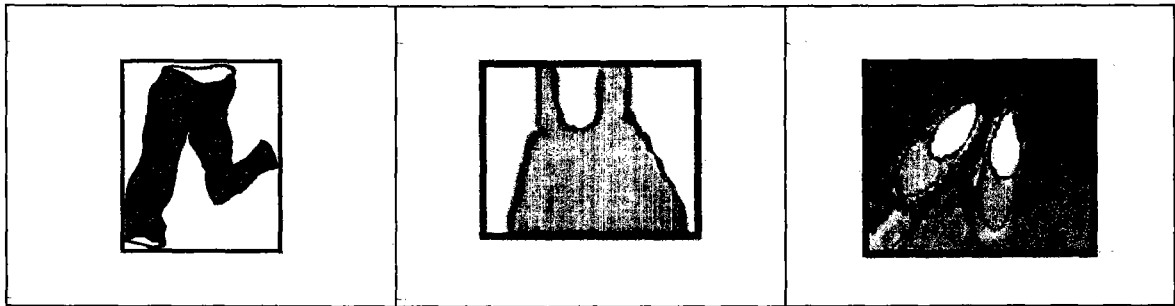
แบบทดสอบข้อที่ 24 “ลูกหมูสามตัว”

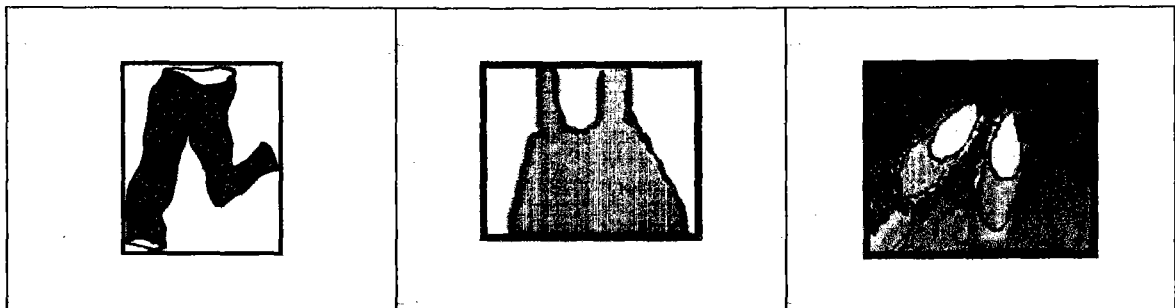
แบบทดสอบข้อที่ 25 “หนูน้อยรองเท้าแดง”

แบบทดสอบข้อที่ 26 “หนูน้อยรองเท้าแดง”

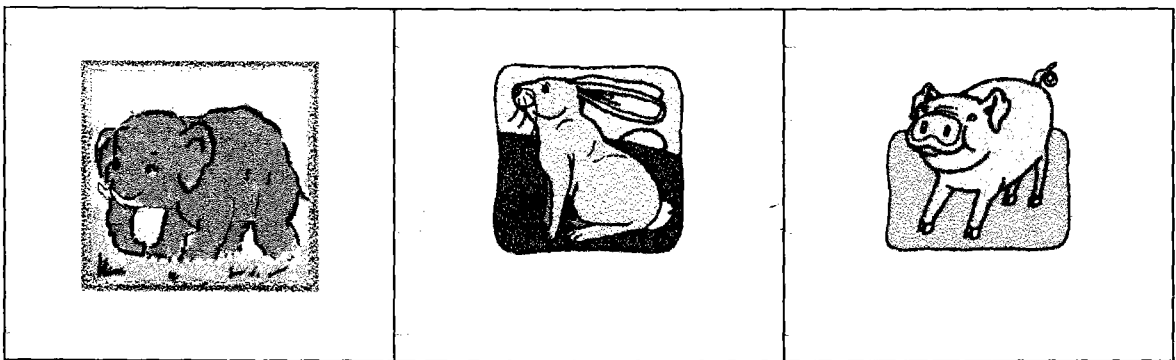
แบบทดสอบข้อที่ 27 “หนูน้อยรองเท้าแดง”

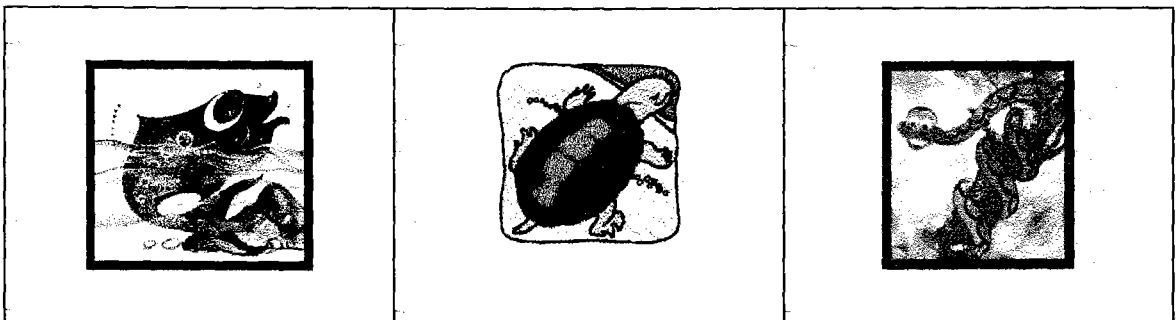
แบบทดสอบข้อที่ 28 “ หนูน้อยรองเท้าแดง “

แบบทดสอบข้อที่ 29 “ หนูน้อยรองเท้าแดง “

แบบทดสอบข้อที่ 30 “ หนูน้อยรองเท้าแดง “

ภาคผนวก ค

เนื้อเรื่องนิทาน

วันเกิดลูกหมี่

วันนี้ วันเกิด ลูกหมี่
 เจ้าตัว ตื่นตัว หน้าหงา
 เข้าครัว ทำเค้ก อันใหญ่
 ทำทาง หอมหวาน ชวนทาน
 แต่เฝ้า รอไป จนสาย
 ดูลิ ไม่มี ใครมา
 อือฮือ ลูกหมี่ โศกเศร้า
 อาหาร ที่เตรียม เอาไว้
 บังเอิญ หนาน้อย ผ่านมา
 หน้าตา ก็เศร้า เหลือเอ๋ย
 จึงถาม ว่าเป็น โฉน
 ลูกหมี่ น้ำตา ไหลพลัน
 เจ้าหมา จึงปลอบ ไปด้วย
 เตียวเขา คงมา กันใหญ่
 ว่าแล้ว โบกมือ อ่าลา
 ใครลืม ฉันที้ ขอเตือน
 กระจ่าย ได้ยิน รีบบอก
 เตรียมของ เอาไว้ อย่างดี
 หนาน้อย ร้องบอก กระจ่าย
 พวกเรา หลายคน ม้วนอน
 เราควร จะรีบ ไปเตือน
 กระจ่าย จึงหอบ ของไป
 ปรากฏ ว่าเจ้า หนูนั้น
 ยกเอา น้ำชา มาดื่ม
 ได้ยิน เพื่อนฝูง มาเตือน

ซึ่งบ้าน อยู่ที่ ชายป่า
 หัวใจ เร่งร่า เบิกบาน
 แต่งเป็น ลวดลาย สวยหวาน
 เตียวพวก เพื่อนบ้าน คงมา
 เพื่อนฝูง ก็กลับ หายหน้า
 ลืมแล้ว หรือว่า อย่างไร
 เพื่อนช่าง ทั้งเรา เสียได้
 คงต้อง ทิ้งไป หหมดเลย
 เห็นว่า ลูกหมี่ นั่งเฉย
 ไมย้ม ตั้งเคย พบกับ
 มีเรื่อง อะไร บอกฉัน
 เล่าอย่าง น้อยอก น้อยใจ
 ใครจะ ลืมเธอ เสียได้
 ฉันที้เอง ก็ไม่ ลืมเลือน
 รีบมา ร้องบอก เพื่อนเพื่อน
 วันนี้ วันเกิด ลูกหมี่
 ฉันที้จะ ออกไป แล้วนี่
 จะให้ พร้อมคำ อวยพร
 จันที้อย่า เพิ่งไป รอก่อน
 ลืมว่า วันเกิด ของใคร
 เพื่อนเพื่อน ใหนัก ชื่นได้
 พบกับ หนูจืด ชีลืม
 มัวแต่ นั่งฝัน นอนปลืม
 แกล้มกับ ข้าวโพด ในรัง
 เจ้าหนู หน้าเงื่อน หูตั้ง

อะไร้ ถึงแล้ว เร็วจัง
 แหมฉัน ก็ลืม สนิท
 วันเกิด ของฉัน ยังเอา
 ขอโทษ ที่เกิด อย่างว่า
 ไปกัน เตี้ยนี้ เลยนาย
 มาถึง ที่บ้าน นกป่า
 เธอบอก ว่ารอ อยู่นาน
 ของขวัญ ก็เตรียม ไว้แล้ว
 ทุกคน จึงรีบ ผายผัน
 ปราบฏ ว่าเจ้า เปิดน้อย
 จึงเก็บ เอาดอก กุหลาบ
 เตรียมไว้ ให้เป็น ของขวัญ
 ต่างก็ บอกว่า ยังดี
 ขวาน น้อยน้อย มุ่งไป
 แล้วเดิน ตัดตรง ลงมา
 เจ้าหมา ร้องถาม ออกไป
 เจ้าหมา ร้องถาม ออกไป
 แม่วัว ออกมา ทันทึ
 วันเกิด ลูกหมี เพื่อนเรา
 ไปให้ เจ้าหมี ตัวน้อย
 หนูจืด โห่ร้อง ดีใจ
 แต่ว่า แม่วัว ยับยั้ง
 ทั้งหมด พร้อมกัน เรียบร้อย
 ทุงนา โชดหิน ลำธาร
 ต่างคน ต่างย่อง เข้าไป
 พบว่า ลูกหมี นิ่งคอย
 น้ำตา ก็ไหล เป็นทาง
 เพื่อนเพื่อน ต่างก็ ลงนั่ง

วันเกิด ลูกหมี เพื่อนเรา
 ไม่ทัน ไม่คิด โง่เขลา
 ไปปน กับวัน เกิดยาย
 เกิดมา ซ้ำล้ม เหลือหลาย
 ประเดี้ยว จะสาย เกินการ
 ขนสวย สีฟ้า เสียงหวาน
 ตั้งใจ จะไป ด้วยกัน
 ใส่ใน โถแก้ว อยู่นั่น
 ตามกัน ไปบ้าน เจ้าก๊าบ
 มัวแต่ ใจลอย ไม่ทราบ
 มามัด เป็นช่อ สวยดี
 แล้วเดิน ตามกัน มา
 ที่มี ของขวัญ กันมา
 ข้ามสะพานใหญ่ ข้างหน้า
 ถึงบ้าน แม่วัว อ้วนพี
 แม่วัว อยู่ไหม ละนี่
 แม่วัว อยู่ไหม ละนี่
 บอกว่า ฉันทึ รอคอย
 จะเอา นมสด อร่อย
 ต้มเพื่อ บำรุง กำลัง
 บอกว่า ให้ฉันทึ ชิมมั่ง
 ให้รอ ไปต้ม ในงาน
 ส่งเสียง จ้อยจ้อย เดินผ่าน
 มาจน ถึงบ้าน หมินน้อย
 จะให้แปลกใจ เสียหน่อย
 หน้าเศร้า อยู่เพียง ลำพัง
 ทำอย่าง กับว่า หมดหวัง
 ข้างข้าง หมินน้อย ทันทึ

วางของ แล้วร้อง พร้อมกัน
 ของขวัญ ของเธอ จะหมี
 หมีน้อย อ้าอึ้ง อยู่นาน
 น้ำตา พลันเหือดแห้งไป
 พร้อมกับ ยกค้ำ ออกมา
 ถ้าไม่ มีใคร ท้วงติง
 หมีน้อย ช่างแสน สุขใจ
 ก็เพราะ เพื่อนมา รวมกัน
 สิ่งนี้ มีค่า เกินกว่า
 รักเพื่อน จงมอบ น้ำใจ

ขอให้ สุขสันต์ เต็มที่
 พวกเรา มอบให้ ด้วยใจ
 แล้วก็ ยิ้มหวาน สดใส
 บอกว่า ขอบใจ จริงจริง
 หนูจืด ร้องว่า ดียิ่ง
 มันคง กินหมด ทั้งอัน
 งานเลี้ยง ยิ่งใหญ่ เหมือนฝัน
 แสดง น้ำจิต น้ำใจ
 อะไร จะมา วัตได้
 ให้เขา ตลอดไป เกิดเคย

คนพuongโลก

เจ้ากระต่ายน้อย	ตัวเล็กกระจ้อย	ชื่อว่าคนพuong	แต่เข้าจรดเย็น
ไม่เห็นเคยอยู่	ปิดกวาดเช็ดถู	ช่วยงานบ้านเรือน	
เอาแต่ซุกซน	วิ่งเล่นเสียจน	เสื้อผ้าเประอะเปื้อน	ไม่ทำอะไร
ใครจะตักเตือน	ก็แกล้งแซะเขื่อน	เกียดคร้านล้นดี	
วันหนึ่งเข้าตรู	เห็นไก่ยืนอยู่	ท่าทางสุขี	เดินเข้าไปหา
ทักว่าพี่นี่	งานการไม่มี	น่าอิจฉาจริง	
ไก่อี้แย้งว่า	ตัวฉันเกิดมา	ไม่เคยอยู่นิ่ง	เพราะมีงานใหญ่
น่าภูมิใจยิ่ง	ขันเสียงเพราะพริ้ง	คอยปลุกผู้คน	
คนพuongได้ฟัง	ก็หลบไปนั่ง	ทำจุกย่น	บอกกับผีเสื้อ
ว่าเปื้อนผู้คน	ที่คอยเตือนตน	ให้ทำแต่งงาน	
ไม่เหมือนผีเสื้อ	ความสุขล้นเหลือ	เที่ยวชิมน้ำหวาน	แล้วชมดอกไม้
หัวใจเบิกบาน	เข้าคำสำราญ	ไม่ทำอะไร	
ผีเสื้อส่ายหน้า	บอกไหนใครว่า	ไปเชื่อเขาได้	เห็นไหมว่าฉัน
ต้องหมั่นบินไป	ช่วยพวกดอกไม้	ผสมเกสร	
คนพuongผิดหวัง	บ่ว่าแย้ง	ฉันฉันไปก่อน	ว่าแล้วหลบมา
หาที่แอบนอน	เคี้ยวหญ้าอ่อนอ่อน	ที่ริมลำธาร	
เห็นเปิดตัวใหญ่	ดำน้ำลงไป	เที่ยวหาอาหาร	ร้องทักพี่จ๋า
ท่าทางสำราญ	คงไม่มีงาน	เล่นน้ำทั้งวัน	
เจ้าเปิดเงยหน้า	แล้วร้องเถียงว่า	ใครบอกละนั่น	ฉันต้องลำบาก
เหน้อยยากทั้งวัน	หาปูหลานนั้น	มาเป็นอาหาร	
คนพuongได้ฟัง	บอกว่าแย้ง	ช่างน่าสงสาร	แล้วเดินหลีกไป
ชมดอกไม้บาน	ที่ริมลำธาร	หญ้าเขียวขจี	
พบวัวตัวใหญ่	เคี้ยวหญ้าเพลินใจ	ก็ทักว่าพี่	ฉันอยากเป็นวัว
ตัวใหญ่อย่างนี้	กินหญ้าเพลินดี	ไม่ต้องทำงาน	
แต่วัวเถียงว่า	ฉันต้องกินหญ้า	สะสมอาหาร	สร้างนมสดไว้
ให้เด็กทุกบ้าน	ดื่มกินมานาน	บำรุงกำลัง	
คนพuongฟังว่า	เห็นไม่เข้าท่า	เลยหลบไปนั่ง	ใต้โคนไม้ใหญ่

ไม่ไกลจากฝั่ง	ร้องเพลงเสียงดัง	ไปตั้งทุ่งนา	
กำลังเพลินใจ	เห็นม้าตัวใหญ่	ยืนอยู่ข้างหน้า	ชนพู่ถูกใจ
เข้าไปพักกว่า	พี่ไปไหนมา	น่าอิจฉาจริง	
เป็นม้าพ่วงพี่	งานการไม่มี	ได้ยืนนั่งนิ่ง	จะชมพู่ทุกขัไฟโร
หรือออกไปวิ่ง	ก็สุขใจยิ่ง	ไม่ต้องทำงาน	
เจ้าม้าสายหน้า	บอกไหนใครว่า	ผู้คนทั้งบ้าน	เขาชี้หลังฉัน
กันมาเนิ่นนาน	เพื่อเดินทางผ่าน	ไปไปมามา	
เธอเห็นอย่างนี้	จะว่าฉันดี	สบายนักหนา	คงจะไม่ได้
เพราะใครเกิดมา	ก็ต้องรู้ว่า	ตนต้องทำงาน	
ชนพู่กลุ่มใจ	เลยหลบหน้าไป	ที่ตรงหลังบ้าน	พบหมาตัวใหญ่
หมอบอยู่ในลาน	ท่าทางสำราญ	นอนได้ทั้งวัน	
ก็ร้องทักว่า	เกิดมาเป็นหมา	นี่แสนสุขสันต์	จะนอนเมื่อไร
ก็ได้ทั้งนั้น	หมาฟังแล้วขัน	เพราะไม่ไม่จริง	
แล้วก็แย้งว่า	บรรดาพวกหมา	ใช้นอนนิ่งนิ่ง	แต่เฝ้าระวัง
นั่งดูทุกสิ่ง	เฉพาอย่างยิ่ง	เวลากลางคืน	
ต้องเฝ้าดูว่า	ใครจะเข้ามา	ต้องลมตาคืน	ไม่ได้สบาย
กว่าใครคนอื่น	ทั้งวันทั้งคืน	ฉันคอยเฝ้ายาม	
ชนพู่คิดได้	ไม่ว่าใครใคร	ไม่อาจมองข้าม	งานการของตน
ทุกคนพยายาม	ปฏิบัติตาม	หน้าที่ที่มี	
จึงกลับไปบ้าน	ช่วยแม่ทำงาน	ไม่หลบหน้าหนี	แม่อีกชื่นใจ
ใครเป็นอย่างนี้	นับเป็นเด็กดี	เหมือนชนพู่เอ๋ย	

กระต่ายกับเต่า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว กระต่ายตัวหนึ่งเห็นเต่าเดินตัวมเตี้ยมผ่านมา จึงหัวเราะเยาะที่เต่าเดินช้า

สัตว์ต่าง ๆ ที่อยู่แถวนั้นก็พากันหัวเราะเต่า

“เจ้าตัวมเตี้ยม ขาเจ้าสั้นจึงเดินช้า ไปต่อขาซีจะได้เดินเร็วขึ้น”

“อย่างฉันนี่ กระโดดที่เดียวเท่ากับเจ้าเดินยี่สิบก้าว” สุนัขจึงจกอวดความสามารถ

ของตน

“จริงด้วย” กระรอกสนับสนุน

“ดูถูกกันจริง” เต่าพูดด้วยความโกรธ “มารัวแข่งกันใหม่เล่า” เต่าทำพวกสัตว์ต่าง ๆ

ให้มารัวแข่งกัน

“หา...พูดใหม่อีกทีซี” สัตว์ทั้งหลายไม่เชื่อหูตัวเอง

“ฉันทำพวกแกให้มารัวแข่งกับฉัน” เต่ายืนยัน

ทันใดเสียงหัวเราะขบขันก็ดังก้องไปทั้งป่า

“แกจะรัวแข่งกับใครดีเล่า” กระต่ายถาม

“รัวแข่งกับเจ้านั้นแหละ” เต่าทำกระต่าย

สัตว์ทั้งหลายพากันหัวเราะซ้ำ แต่เมื่อเต่ายืนยันจะรัวแข่งกับกระต่าย การแข่งขัน

จึงเริ่มขึ้น

กระต่ายรัวนำเต่าออกไปจนลับตา

หลับเอาแรงสับจับยังได้” กระต่ายพูดด้วยความประมาท แล้วรัวหลบเข้าไปนอนพักใต้

ต้นไม้

เต่าคลานอย่างช้า ๆ แต่ด้วยความมุ่งมั่น ในที่สุดก็คลานไปถึงเส้นชัยก่อน ที่กระต่ายจะรู้สึก

ตัวตื่น

“เจ้าแพ้แล้ว” เต่ายืดตัวอย่างผู้ชนะ

ลูกหมูสามตัว

เช้าวันหนึ่งแม่หมูได้พูดกับลูกหมูทั้งสามตัวว่า

“พวกเจ้าก็โตมากแล้วพอจะเลี้ยงตัวเองได้ แม่อยากให้พวกเจ้าออกไปเผชิญโลกภายนอกกันตามลำพัง สร้างบ้านสร้างเรือน มีครอบครัวเป็นของตัวเอง”

ดังนั้นลูกหมูทั้งสามจึงออกเดินทาง ลูกหมูทั้งสามหาที่จะปลูกบ้านได้เป็นที่ถูกใจแล้ว ก็จัดการปลูกบ้านทันที ลูกหมูตัวที่หนึ่งซึ่งเป็นพี่ใหญ่ ได้ใช้ฟางสร้างบ้าน ลูกหมูตัวที่สองนั่งรองลงมาหาไม้ได้ก็นำมาสร้างบ้าน ลูกหมูตัวที่สามน้องเล็กตัวสุดท้ายเขาใช้อิฐสร้างบ้าน ตกเย็นลูกหมูตัวที่หนึ่งกับตัวที่สองก็สร้างบ้านเสร็จภายในวันเดียว เขาดีใจมากที่สามารถสร้างบ้านเป็นของตัวเองได้

“คืนนี้เราทั้งสองจะได้นอนบ้านที่เราสร้างด้วยมือของเราเอง” ลูกหมูตัวพี่คุยอย่างภาคภูมิใจแล้วชวนกันไปดูเจ้าลูกหมูตัวสุดท้าย พอไปถึง เห็นยังสร้างไม่เสร็จก็พากันหัวเราะเยาะ

“ฉันบอกแล้วใช้อิฐสร้างบ้าน เมื่อไหร่จะได้ด้วยกัน สู้ฉันทั้งสองไม่ได้ คืนนี้ก็ได้นอนกันแล้ว อี อี”

ลูกหมูตัวที่สาม เขา ต้องทำงานหนักอยู่หลายวันบ้านถึงจะเสร็จ เจ้าลูกหมูเหนื่อยมาก ตรงกันข้ามกับพี่ทั้งสองต่างร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน พอตีหมาป่ามาพบเข้าและแอบอยู่หลังพุ่มไม้หมาป่าคิดว่า

“ลูกหมูสามตัวนี้ช่างอ้วนและน่ากินแท้ ๆ เย็นนี้ฉันจะจัดการเจ้าตัวใหญ่ก่อน”

พอดตกเย็นหมาป่าตรงเข้าเคาะประตูบ้าน ซึ่งทำด้วยฟางข้าว แล้วพูดขึ้นว่า

“เปิดประตูทีสิ” เจ้าลูกหมูกลัวจนตัวสั่นตอบออกไปว่า

“ฉันไม่ยอมเปิดรับเจ้าหอรอก” “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะเป่าบ้านของเจ้าให้พังไปเลย”

ครั้นแล้วหมาป่าจึงสุดลมหายใจอัดไว้เต็มปอดแล้วเป่าบ้านที่สร้างด้วยฟางจนพัง ลูกหมูพี่ใหญ่ออกวิ่งโดยเร็วไปอาศัยอยู่กับลูกหมูตัวที่สอง ในไม่ช้าหมาป่าก็มาถึงหมาป่าปลอมตัวเป็นแกะชรา มาเคาะประตู แต่ลูกหมูรู้ตัวว่าเป็นหมาป่าไม่ยอมให้เข้า หมาป่าโกรธมาก มันเป่าบ้านอย่างแรงจนบ้านที่ทำด้วยไม้ก็พังลง

ลูกหมูทั้งสองตัวออกวิ่งโดยเร็วไปอาศัยอยู่กับลูกหมูตัวที่สาม เมื่อหมาป่าตามมาถึง ก็ตรงเข้าเคาะประตูบ้านอย่างแรงแล้วตะโกนขึ้นว่า

“เปิดประตูให้ฉันเดี๋ยวนี้นะ ไม่เช่นนั้นฉันจะพังเข้าไปละ”

“ไม่มีทางฉันไม่เปิดให้เจ้าเขามาหอรอก”

ลูกหมูตัวที่สามร้องตอบไป เจ้าหมาป่าโกรธมาก พยายามพังบ้านด้วยการเป่า หมาป่าเป่าจนแทบหมดลม

บ้านที่สร้างด้วยอิฐก็ไม่พัง หม่าป้าโกรธจัด คิดว่ายังมีอีกทางที่จะเข้าไปได้คือทางปล่องไฟ จึงปีนขึ้นไปบนหลังคาร่องตะโกนว่า

“ฉันจะลงไปทางปล่องนี้ และจับพวกเจ้ากินให้หมด”

“ทำไงดีล่ะ เจ้าหม่าป้าจะลงมาทางปล่องไฟนี้”

ลูกหมูตัวพี่ใหญ่ พุดขึ้นด้วยความกลัว “ไม่ต้องตกใจหรอกพี่ทั้งสอง เจ้าหม่าป้าไม่มีทางทำอะไรเรา ทั้งสามได้ เพราะถ้ำลงมาก็จะตกลงในหม้อ น้ำร้อนนี่อย่างแน่นอน”

ลูกหมูตัวที่สามพุดยังไม่ทันขาดคำ เจ้าหม่าป้าก็ตกลงไปในหม้อน้ำที่เดือดพล่าน

“โอ้ย โอ้ย” หม่าป้าร้องลั่น “ไม่เอาแล้ว ฉันไม่กินพวกเจ้าแล้วไปดีกว่า

หม่าป้าวิ่งถลาออกไปนอกบ้าน ปากก็ร้องครวญครางไปตลอดทาง ลูกหมูทั้งสามต่างก็ดีใจออกมา ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน ทั้งสามเชื่อแล้วว่าบ้านที่สร้างด้วยอิฐเป็นบ้านที่แข็งแรง และน่าอยู่ ที่สุด ลูกหมูอาศัยอยู่ในบ้านนั้นตลอดมาอย่างมีความสุข

หนูน้อยรองเท้าแดง

หนูน้อยคนหนึ่งอยู่กับพ่อแม่ที่บ้านชายป่าใหญ่ใกล้ลำธาร วันหนึ่งเธอขออนุญาตพ่อแม่ไปเดินเล่น

“อย่าไปไกลนักนะลูก” แม่สั่งด้วยความห่วง เมื่อเดินมาถึงลำธาร หนูน้อยก็ถอดรองเท้าสีแดงวางไว้และนั่งเล่นจนเพลอหลับไป

ขณะนั้นมีช่างตัวหนึ่ง เดินส่งเสียงร้องมาแต่ไกล หนูน้อยตกใจตื่น พอเห็นช่างเธอก็รีบลุกขึ้นวิ่งหนีจนลืมรองเท้า ต่อมาเมื่อกระจ่ายมาเดินเล่นริมลำธาร พบรองเท้าสีแดง “รองเท้าสีแดง โอ สวนเหลือเกิน” กระต่ายอยากได้รองเท้าสีแดงมาเป็นของตน “แต่คิดดูอีกที่เจ้าของรองเท้าคู่นี้คงจะลำบาก เมื่อไม่มีรองเท้า เอาไปตามหาเจ้าของรองเท้าดีกว่า”

กระต่ายจึงนำรองเท้าเที่ยวตามหาเจ้าของกระต่ายเดินมา ถึงริมแม่น้ำ พบปลากำลังว่ายน้ำอยู่จึงถามว่า

“พี่ปลา รองเท้าแดงของพี่ไซ้ไหม”

ปลาตอบว่า “ฉันว่ายน้ำอยู่ในน้ำ ไซ้ใครบและหางไม่มีเท้าหรอกจ้ะ เธอไปหาเจ้าของที่อื่นเถอะ” กระต่ายเดินมาพบเต่าจึงถามเต่าว่า

“พ่อเต่ารองเท้าของเธอไซ้ไหม.

“ฉันมีสี่เท้า รองเท้ามีเพียงสองข้างเท่านั้น ไม่ใช่ขอฉันหรอกจ้ะ” เต่าตอบ กระต่ายเดินทางต่อไป และได้พบงูอยู่บนต้นไม้ก็ร้องถามว่า

“รองเท้าของแม่งูไซ้ไหมจ้ะ งูตอบว่า “ไม่ใช่หรอก ฉันไม่มีขาจะใส่รองเท้าได้อย่างไร”

กระต่ายพบนกกำลังส่งเสียงร้องเพลงอย่างมีความสุข จึงถามว่า “เจ้านกน้อย เจ้าลืมรองเท้าไว้ไซ้ไหม”

“ไม่ใช่ของฉันจ้ะ เท้าฉันนิดเดียวจะใส่ได้อย่างไร ฉันไปไหนก็บินไป”

ในที่สุดกระต่ายเดินมาพบช่างตัวหนึ่ง กระต่ายส่งรองเท้าให้ช่างดู “ของท่านไซ้ไหม”

ช่างตอบว่า “ฉันมีตั้งสี่ขา และขาฉันก็ใหญ่มากด้วย ใส่ไม่ได้หรอก” ช่างส่วนหัวไปมา “เจ้าได้รองเท้ามาจากไหนละ”

“ได้มาจากใต้ต้นไม้ริมลำธารตรงโน้น” กระต่ายตอบ

“อ้อ ฉันนี่ก็ออกแล้ว” ช่างนึกถึงภาพหนูน้อยวิ่งหนีเพราะตกใจกลัวได้ “เป็นรองเท้าของหนูน้อย บ้านเธออยู่ทางโน้นนะ”

กระต่ายจึงไปเคาะประตูบ้านของหนูน้อย

“หนูน้อย รongเท้าคู่นี้ของเธอใช่ไหม” กระต่ายถาม หนูน้อยเห็นรongเท้าของเธอก็จำได้
“เป็นของฉันจะ” หนูน้อยพูดอย่างดีใจ “ชอบใจเธอมากนะจะก็นำมาคืน”

พ่อ แม่ของหนูน้อย ได้ฟังกระต่ายเล่าเรื่องการตามหาเจ้าของรongเท้าแดงคู่นี้จบแล้ว
ก็ชมกระต่ายว่า

“เธอเป็นเด็กดี ไม่อยากได้ของของผู้อื่นและพยายามช่วยเหลือนำมาคืนเจ้าของอีกด้วย”

“มากินอาหารด้วยกันนะ” พ่อของหนูน้อยชวนกระต่ายให้ร่วมกินอาหารด้วย กระต่าย
ก็รับคำอย่างยินดี

ภาคผนวก ง
แผนการทดลอง

แผนการทดลองปริญญานิพนธ์ เรื่อง

“ การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา “

ระยะเวลาทดลอง	6	สัปดาห์
สัปดาห์ละ	5	วัน
วันละ	20-30	นาที
∴ รวมเวลาทั้งหมด	30	ครั้ง
(30 แผนการสอน)		

แผนการสอนที่	คำที่สอน	นิทานเรื่อง
1	หมี	วันเกิดลูกหมี
2	ขนมเค้ก	วันเกิดลูกหมี
3	เทียน	วันเกิดลูกหมี
4	ขวด	วันเกิดลูกหมี
5	ผลไม้	วันเกิดลูกหมี
6	พระอาทิตย์	วันเกิดลูกหมี
7	กระต่าย	ชนพู่ทองโลก
8	วัว	ชนพู่ทองโลก
9	ไก่	ชนพู่ทองโลก
10	เปิด	ชนพู่ทองโลก
11	หมา	ชนพู่ทองโลก
12	ม้า	ชนพู่ทองโลก

แผนการสอนที่	คำที่สอน	นิทานเรื่อง
13	เต่า	กระต่ายกับเต่า
14	นก	กระต่ายกับเต่า
15	วัว	กระต่ายกับเต่า
16	หุ	กระต่ายกับเต่า
17	ต้นไม้	กระต่ายกับเต่า
18	ดอกไม้	กระต่ายกับเต่า
19	หมี	ลูกหมีสามตัว
20	หมี	ลูกหมีสามตัว
21	บ้าน	ลูกหมีสามตัว
22	ประตู	ลูกหมีสามตัว
23	หน้าต่าง	ลูกหมีสามตัว
24	หลังคา	ลูกหมีสามตัว
25	เด็กหญิง	หนูน้อยรองเท้าแดง
26	เสื้อ	หนูน้อยรองเท้าแดง
27	รองเท้า	หนูน้อยรองเท้าแดง
28	ปลา	หนูน้อยรองเท้าแดง
29	ช้าง	หนูน้อยรองเท้าแดง
30	งู	หนูน้อยรองเท้าแดง

แผนการสอนที่ 1 “ หมี “

<p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p><u>เนื้อหา</u></p> <p><u>สื่อ</u></p>	<p>เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “หมี “ ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>คำว่า “ หมี “ จากนิทาน เรื่อง “ วันเกิดลูกหมี “</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ วันเกิดลูกหมี “ โดย บุชบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2. กล่องของขวัญผูกโบว์ 3. เครื่องประกอบจิ้งหะ ได้แก่ กรีบ 4. ภาพสัตว์ หมี/ ปลา / ไก่ 5. เครื่องเล่นเทป พร้อมเทปเพลง สุขสันต์วันเกิด จากเพลงอนุบาลเด็กเล็ก ชุดสังคัมศึกษา โดย อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ
<p><u>กิจกรรม</u></p>	<p><u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำกล่องของขวัญผูกโบว์มาให้นักเรียนดู 2. ครูนำการสนทนาเรื่อง “วันเกิด “ พร้อมทั้งนำร้องเพลง “สุขสันต์วันเกิด “ และ “ HAPPY BIRTHDAY “ ให้เด็กปรบมือและโยกตัวไปตามจิ้งหะ 3. จากนั้นครูนำภาพ “หมี” ในนิทาน “วันเกิดลูกหมี” มาแสดง เพื่อนำเสนอว่า วันเกิดของ “หมี” มาเล่าให้ฟัง <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำภาพสัตว์มาให้ให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หมี/ ปลา / ไก่) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ ” หมี “ <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “หมี“ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หมี/ ปลา / ไก่ ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 2 “ขนมเค้ก”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
เนื้อหา
สื่อ

เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ขนมเค้ก” ได้อย่างถูกต้อง
คำว่า “ขนมเค้ก” จากนิทาน เรื่อง “วันเกิดลูกหมี”

1. หนังสือนิทาน “วันเกิดลูกหมี” โดย บุซบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
2. ขนมเค้ก ชั้นใหญ่ 1 ชิ้น
3. เครื่องประกอบจิ้งหะ ได้แก่ จิ้ง
4. ภาพ ไอศกรีม / เค้ก / ขนมปัง
5. เครื่องเล่นเทป พร้อมเทปเพลง สุขสันต์วันเกิด จากเพลงอนุบาลเด็กเล็ก ชุดสังคัมศึกษา โดย อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูขนมเค้กให้นักเรียนดู และ ลองชิม
2. ครูนำการสนทนาเรื่อง “วันเกิด” พร้อมทั้งนำร้องเพลง “สุขสันต์วันเกิด” และ “HAPPY BIRTHDAY” ให้เด็กปรบมือและโยกตัวไปตามจังหวะ
3. จากนั้นครูนำภาพ “ขนมเค้ก” ในนิทาน “วันเกิดลูกหมี” มาแสดงเพื่อนำ เสนอว่า ส่วนใหญ่เมื่อมีการฉลองวันเกิดมักมี “ขนมเค้ก” เป็นส่วนสำคัญ ในการฉลอง

ขั้นสอน

ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำภาพมาให้ให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ไอศกรีม / ขนมเค้ก / ขนมปัง) แล้ว ให้ นักเรียนเลือกภาพ “ขนมเค้ก”

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ขนมเค้ก” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ไอศกรีม / ขนมเค้ก / ขนมปัง ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 3 “ เทียน “

<p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p><u>เนื้อหา</u></p> <p><u>สื่อ</u></p>	<p>เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “เทียน “ ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>คำว่า “ เทียน “ จากนิทาน เรื่อง “ วันเกิดลูกหมี “</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ วันเกิดลูกหมี “ โดย บุซบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2. เทียนขนาดต่าง ๆ 1 กล่อง 3. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กรับ 4. ภาพ เทียน / ช้อน / ปากกา 5. เครื่องเล่นเทป พร้อมเทปเพลง สุขสันต์วันเกิด จากเพลงอนุบาลเด็กเล็ก ชุดสังคัมศึกษา โดย อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ
<p><u>กิจกรรม</u></p>	<p><u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจุดเทียนให้นักเรียนดู แล้วช่วยกันเป่า 2. ครูนำการสนทนาเรื่อง “วันเกิด “ พร้อมทั้งนำร้องเพลง “สุขสันต์วันเกิด “ และ “ HAPPY BIRTHDAY “ ให้เด็กปรบมือและโยกตัวไปตามจังหวะ 3. จากนั้นครูนำภาพ “เทียน “ ในนิทาน “วันเกิดลูกหมี” มาแสดงเพื่อนำ เสนอว่า ส่วนใหญ่เมื่อมีการฉลองวันเกิดมักมีการจุดเทียนบนขนมเค้ก หลังจากร้องเพลง สุขสันต์วันเกิดแล้วจะมีการเป่าเทียนก่อนจึงตัดเค้ก <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำภาพมาให้ให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เทียน / ช้อน / ปากกา) แล้ว ให้ นักเรียนเลือกภาพ “ เทียน “ <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “เทียน “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เทียน / ช้อน / ปากกา ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 4 “ ขวด “

<p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p><u>เนื้อหา</u></p> <p><u>สื่อ</u></p>	<p>เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ขวด “ ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>คำว่า “ ขวด “ จากนิทาน เรื่อง “ วันเกิดลูกหมี “</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ วันเกิดลูกหมี “ โดย บุซบง สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช 2. ขวดชนิดต่าง ๆ ประกอบด้วย ขวดน้ำ 1 ขวด / น้ำหวาน 1 ขวด / ขวดแยม 1 ขวด / ขวดนมเด็ก 1 ขวด 3. เครื่องประกอบจิ้งหะ ได้แก่ กรับ 4. แก้วน้ำ 1 ใบ 5. ชาม 1 ใบ 6. เครื่องเล่นเทพ และเทพเพลง ข ขวด จาก ชุด ก. ไม้สอนน้อง ของอาจารย์เตือนใจ ศรีมารุต 7. ภาพขวด / แก้ว / ชาม อย่างละ 1 ภาพ
<p><u>กิจกรรม</u></p>	<p><u>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำขวดชนิดต่าง ๆ มาให้เด็กดู จับ และร่วมสนทนา 2. ครูสนทนาเรื่อง “ ขวด “ ประโยชน์ และการใช้ 3. จากนั้นครูนำภาพ “ ขวด “ ในนิทาน “วันเกิดลูกหมี” มาแสดงเพื่อนำเสนอว่า ขวดมีประโยชน์อย่างไร ทำจากอะไร ใส่อะไรได้บ้าง <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ขวด/ แก้ว / ชาม) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ “ ขวด” <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ขวด “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ขวด/ แก้ว / ชาม ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 5 “ผลไม้”

<p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p><u>เนื้อหา</u></p> <p><u>สื่อ</u></p>	<p>เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ผลไม้” ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>คำว่า “ผลไม้” จากนิทาน เรื่อง “วันเกิดลูกหมี”</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “วันเกิดลูกหมี” โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2. ผลไม้ชนิดต่าง ๆ ประกอบด้วย ส้ม 2 ผล / กล้วย 1 หวี / แอปเปิ้ล 2 ผล 3. เครื่องประกอบจิ้งหะ ได้แก่ กลอง 4. ภาพ ผลไม้ / ดอกไม้ / ต้นไม้ อย่างละ 1 ภาพ
<p><u>กิจกรรม</u></p>	<p><u>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำผลไม้ทั้ง 3 ชนิดให้เด็กดู สัมผัสและ ชิม พร้อมทั้งนำการสนทนาถึงผลไม้ที่เด็ก ๆ ชอบ 2. ครูสนทนาเรื่อง ประโยชน์ของผลไม้ 3. ครูนำเด็ก ๆ ร้องเพลง “ผลไม้” พร้อมทั้งเคาะจิ้งหะ
<p><u>ชั้นสอน</u></p> <p><u>ชั้นสรุป</u></p>	<p>ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ผลไม้ ดอกไม้ / ต้นไม้) แล้ว ให้นักเรียนเลือกภาพ “ผลไม้”
<p><u>ชั้นประเมินผล</u></p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ผลไม้” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ผลไม้ / ดอกไม้ / ต้นไม้ ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 6 “ พระอาทิตย์ ”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบ คำศัพท์ “ พระอาทิตย์ ” ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

คำว่า “ พระอาทิตย์ ” จากนิทาน เรื่อง “ วันเกิดลูกหมี ”

1. หนังสือนิทาน “ วันเกิดลูกหมี ” โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
2. เครื่องเล่นเทป และเทปเพลง “ พระอาทิตย์ยิ้มแฉ่ง ”
3. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กลอง
4. ภาพ พระอาทิตย์ / ดาว / เมฆ อย่างละ 1 ภาพ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำเด็กร้องเพลงประกอบลีลา “พระอาทิตย์ยิ้มแฉ่ง”
2. ครูสนทนาเรื่อง “พระอาทิตย์”

ขั้นสอน
ขั้นสรุป

ครูเล่านิทานเรื่อง “วันเกิดลูกหมี”

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (พระอาทิตย์ / ดาว / เมฆ) แล้ว ให้ นักเรียนเลือกภาพ “ พระอาทิตย์ ”

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “พระอาทิตย์” จากบัตรภาพ 3 ภาพได้แก่ พระอาทิตย์ / ดาว / เมฆ ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 7 “ กระจต่าย “

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u> <u>เนื้อหา</u> <u>สื่อ</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ กระจต่าย “ ได้อย่างถูกต้อง คำว่า “ กระจต่าย “ จากนิทาน เรื่อง “ ขนฟูท่องโลก “ 1. หนังสือนิทาน “ ขนฟูท่องโลก “ โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช 2. เครื่องเล่นเทป และเทปเพลง “ กระจต่าย “ จาก เพลงชุด “ ลูกสัตว์ “ โดย อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ 3. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กลอง 4. ภาพ กระจต่าย / เต่า / นก อย่างละ 1 ภาพ
<u>กิจกรรม</u>	<u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u> 1. ครูนำเด็กร้องเพลงประกอบลีลา “ กระจต่าย “ 2. ครูสนทนาเรื่อง “ กระจต่าย “ ลักษณะของกระจต่าย , อาหาร ของกระจต่าย และ ที่อยู่ของกระจต่าย <u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “ ขนฟูท่องโลก “ <u>ขั้นสรุป</u> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (กระจต่าย / เต่า / นก) แล้วให้ นักเรียน เลือกภาพ “ กระจต่าย “ <u>ขั้นประเมินผล</u> 1. สังเกตจากความสนใจ 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 8 “ วัว ”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ วัว ” ได้อย่างถูกต้อง
เนื้อหา คำว่า “ วัว ” จากนิทาน เรื่อง “ ชนฟุ่ห่งโลก ”

- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ ชนฟุ่ห่งโลก ” โดย บุชบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กรับ
 3. ภาพ วัว / ม้า / ไก่ อย่างละ 1 ภาพ

กิจกรรม

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำภาพ “ วัว ” มาให้เด็กดูประกอบการสนทนา เรื่อง “ วัว ”
2. ครูสนทนาเรื่อง “ วัว ” ลักษณะของวัว , อาหารของวัว และ ที่อยู่ของวัว

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ ชนฟุ่ห่งโลก ”

- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (วัว / ม้า / ไก่) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ “ วัว ”

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 9 “ ไก่ ”

- วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ไก่ ” ได้อย่างถูกต้อง
- เนื้อหา คำว่า “ ไก่ ” จากนิทาน เรื่อง “ ขนฟูท่องโลก ”
- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ ขนฟูท่องโลก ” โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ ฉิ่ง
 4. ภาพ ไก่ / ฝี่เสื่อ / หมา อย่างละ 1 ภาพ
 5. เครื่องเล่นเทป พร้อมเทปเพลง ก ไก่ จากชุด ก ไก่ สอนน้อง ของ อาจารย์ เตือนใจ ศรีมารุต

กิจกรรม

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำภาพ “ ไก่ ” มาให้เด็กดูประกอบการสนทนา เรื่อง “ ไก่ ”
2. ครูนำนักเรียนร้องเพลงประกอบลีลา เพลง ก ไก่ สอนน้อง
3. ครูสนทนาเรื่อง “ ไก่ ” ลักษณะของไก่, อาหารของไก่ และ ที่อยู่ของไก่

ขั้นสอน

ครูเล่านิทานเรื่อง “ ขนฟูท่องโลก ”

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ไก่ / ฝี่เสื่อ / หมา) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ ไก่ ”

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 10 “เปิด”

<p><u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u></p> <p><u>เนื้อหา</u></p> <p><u>สื่อ</u></p>	<p>เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “เปิด” ได้อย่างถูกต้อง</p> <p>คำว่า “เปิด” จากนิทาน เรื่อง “ชนพู่ทองโลก”</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ชนพู่ทองโลก” โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กรับ 3. ภาพ เปิด / นก / ปลา อย่างละ 1 ภาพ 4. ตึกตอปูนปั้นรูป “เปิด”
<p><u>กิจกรรม</u></p>	<p><u>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำนักเรียนร้องเพลงประกอบลีลาการเดิน เพลง “เปิดเดิน” 2. นำภาพ “เปิด” ประกอบการสนทนา เรื่อง “เปิด” 3. ครูสนทนาเรื่อง “เปิด” ลักษณะของเปิด, อาหารของเปิด และ ที่อยู่ของเปิด <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “ชนพู่ทองโลก”</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เปิด / นก / ปลา) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “เปิด” <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “เปิด” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เปิด / นก / ปลา ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 11 “หมา”

- วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “หมา” ได้อย่างถูกต้อง
- เนื้อหา คำว่า “หมา” จากนิทาน เรื่อง “ขนฟูท่องโลก”
- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ขนฟูท่องโลก” โดย บุษบง สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กรับ
 3. ภาพ หมา / กระต่าย / เต่า อย่างละ 1 ภาพ
 4. ตุ๊กตาหมาขนสัตว์
- กิจกรรม
- ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน
1. นำภาพ “หมา” ประกอบการสนทนา เรื่อง “หมา”
 2. ครูนำนักเรียนวาดภาพ “หมา” บนกระดานดำ
 3. ครูสนทนาเรื่อง “หมา” ลักษณะของหมา, อาหารของหมา และ ที่อยู่ของหมา
- ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ขนฟูท่องโลก”
- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หมา / กระต่าย / เต่า) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “หมา”
- ขั้นประเมินผล
1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “หมา” จากบัตรภาพ 3 ภาพได้แก่ หมา / กระต่าย / เต่า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 12 “ ม้า “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา สื่อ	เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบรูปภาพ “ม้า “ ได้อย่างถูกต้อง คำว่า “ ม้า “ จากนิทาน เรื่อง “ ขนฟูท่องโลก “ 1. หนังสือนิทาน “ ขนฟูท่องโลก “ โดย บุซบง สำนักพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กรับ 3. ภาพ ม้า / กระต่าย / เป็ด อย่างละ 1 ภาพ 4. ตึกตอปูนปั้นรูป “ ม้า “
กิจกรรม	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นำภาพ “ม้า “ ประกอบการสนทนา เรื่อง “ ม้า “ 2. ครูสนทนาเรื่อง “ ม้า “ ลักษณะของม้า , อาหารของม้า และ ที่อยู่ของม้า
ขั้นสอน	ครูเล่านิทานเรื่อง “ ขนฟูท่องโลก “
ขั้นสรุป	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ม้า / กระต่าย / เป็ด) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ม้า “
ขั้นประเมินผล	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ม้า “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ม้า / กระต่าย / เป็ด ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 13 “เต่า”

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “เต่า” ได้อย่างถูกต้อง
<u>เนื้อหา</u>	คำว่า “เต่า” จากนิทาน เรื่อง “กระต่ายกับเต่า”
<u>สื่อ</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “กระต่ายกับเต่า” โดย สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กลอง 3. ภาพ เต่า / กระต่าย / หมู อย่างละ 1 ภาพ 4. เครื่องเล่นเทป และม้วนเทปเพลงชุด “นิทานอีสปสอนใจ” โดย ชิสเตอร์คิดส์ 5. ตุ๊กตาปูนปั้นรูป “เต่า” 6. ผักบุ้ง 1 กำ
<u>กิจกรรม</u>	<p><u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นำภาพ “เต่า” ประกอบการสนทนา เรื่อง “เต่า” 2. ครูนำนักเรียนร้องเพลงประกอบลีลาเรื่องกระต่ายกับเต่าโดยใช้เพลงประกอบ นิทานชุด “นิทานอีสปสอนใจ” โดย ชิสเตอร์คิดส์ 3. ครูสนทนาเรื่อง “เต่า” ลักษณะของเต่า , อาหารของเต่า และ ที่อยู่ ของเต่า <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “กระต่ายกับเต่า”</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เต่า / กระต่าย / หมู) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “เต่า” <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “เต่า” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เต่า / กระต่าย / หมู ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 14 “นก”

- วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “นก” ได้อย่างถูกต้อง
- เนื้อหา คำว่า “นก” จากนิทาน เรื่อง “กระต่ายกับเต่า”
- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “กระต่ายกับเต่า” โดย สำนักพิมพ์สุวีรียาสาส์น
 2. เครื่องประกอบจังหวะ ได้แก่ กลอง
 4. ภาพ เต่า / นก / ผีเสื้อ อย่างละ 1 ภาพ
 5. เครื่องเล่นเทป และ ม้วนเทปเพลงชุด “โบว์ลีซมพู” โดย สโมสรผิงน้อย และ เทปเพลงนิทานอีสปสอนใจ โดย ชิสเตอร์คิดส์
- กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน
1. นำภาพ “นก” ประกอบการสนทนา เรื่อง “นก”
 2. ครุณำนักเรียนร้องเพลงประกอบลีลา “นก”
 3. ครุสนทนาเรื่อง “นก” ลักษณะของนก, อาหารของนก และที่อยู่ของนก
- ขั้นสอน ครุเล่านิทานเรื่อง “กระต่ายกับเต่า”
- ขั้นสรุป
1. ครุสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครุนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เต่า / ผีเสื้อ / นก) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “นก”
- ขั้นประเมินผล
1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “นก” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เต่า / ผีเสื้อ / นก ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 15 “ รั้ว ”

- วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ รั้ว ” ได้อย่างถูกต้อง
- เนื้อหา คำว่า “ รั้ว ” จากนิทาน เรื่อง “ กระท้ายกับเต่า ”
- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ กระท้ายกับเต่า ” โดย สำนักพิมพ์สุวีรียาสาส์น
 2. ภาพ เต่า / นก / ฝี่เสื่อ อย่างละ 1 ภาพ
 3. บ้านจำลอง
 4. แก้วน้ำนักเรียน 5 - 6 ตัว
- กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน
1. ครูนำนักเรียนเล่นในบ้านจำลอง
 2. ครูนำภาพแก้วน้ำมาล้อมเป็นรั้วรอบบ้านจำลอง
 3. ครูนำภาพ “ รั้ว ” มานำเสนอ
- ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ กระท้ายกับเต่า ”
- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (รั้ว / บ้าน / ภูเขา) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ “ รั้ว ”
- ขั้นประเมินผล
1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ รั้ว ” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ รั้ว / บ้าน / ภูเขา ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 16 “ หู “

- วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ หู “ ได้อย่างถูกต้อง
- เนื้อหา คำว่า “ หู “ จากนิทาน เรื่อง “ กระต่ายกับเต่า “
- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ กระต่ายกับเต่า “ โดย สำนักพิมพ์สุวีรียาสาส์น
 2. ภาพ หู / ใบหน้า / เท้า อย่างละ 1 ภาพ
 3. กระจกขนาดใหญ่ 1 บาน
- กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน
1. ครูนำนักเรียนส่องกระจกดูใบหน้าแล้วสนทนาถึงอวัยวะบนใบหน้า
 2. ครูให้นักเรียนจับหู แล้วสนทนาเรื่อง “ หู ” ประโยชน์ของหู
 3. ครูนำนักเรียนวาดภาพ “ กระต่าย “ บนกระดานดำ แล้วสนทนาเรื่อง “ หู ” ของกระต่าย
- ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ กระต่ายกับเต่า “
- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หู / ใบหน้า / เท้า) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ หู “
- ขั้นประเมินผล
1. นักเรียนสามารถ ชี้ หรือ หยิบภาพ “ หู “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หู / ใบหน้า / เท้า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 17 “ ต้นไม้ “

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ต้นไม้ “ ได้อย่างถูกต้อง
<u>เนื้อหา</u>	คำว่า “ ต้นไม้ “ จากนิทาน เรื่อง “ กระต่ายกับเต่า “
<u>สื่อ</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ กระต่ายกับเต่า “ โดย สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น 2. ภาพ ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้ อย่างละ 1 ภาพ 3. ต้นไม้ขนาดเล็ก 1 ต้น
<u>กิจกรรม</u>	<p><u>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำต้นไม้ขนาดเล็กมาให้เรียนรู้ เช่น ส้มผัดต้น , ใบ และ ผลัดกันรดน้ำ ต้นไม้ 2. ครูให้นักเรียนเปรียบเทียบต้นไม้บริเวณโรงเรียนแล้วนำเสนอสนทนาเรื่อง “ ต้นไม้ “ ประโยชน์ของต้นไม้ และการดูแลรักษา 3. ครูให้นักเรียนวาดภาพ “ ต้นไม้ “ บนกระดานดำ แล้วนำเสนอสนทนาเรื่อง “ ต้นไม้ “ <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “ กระต่ายกับเต่า “</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ “ ต้นไม้ “ <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ต้นไม้ “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้ ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 18 “ ดอกไม้ “

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ดอกไม้ “ ได้อย่างถูกต้อง
<u>เนื้อหา</u>	คำว่า “ ดอกไม้ “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “
<u>สื่อ</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น 2. ภาพ ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้ อย่างละ 1 ภาพ 3. ดอกกุหลาบ 1 ดอก / ดอกดาวเรือง 1 ดอก / ดอกเข็ม 1 ช่อ

<u>กิจกรรม</u>	<u>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำดอกไม้ชนิดต่าง ๆ มาให้นักเรียนเรียนรู้ เช่น ส้มผัดดอกไม้ และ ดมกลิ่นดอกไม้ 2. ครูให้นักเรียนเปรียบเทียบดอกไม้บริเวณโรงเรียนแล้วนำเสนอสนทนาเรื่อง “ดอกไม้ “ สี และ กลิ่นของดอกไม้ 3. ครูนำนักเรียนวาดภาพ “ ดอกไม้ “ บนกระดานดำ แล้วนำเสนอสนทนาเรื่อง “ ดอกไม้ “
----------------	--

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “

- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ ต้นไม้ “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ดอกไม้ “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ต้นไม้ / ดอกไม้ / ผลไม้ ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 19 “ หมู “

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ หมู “ ได้อย่างถูกต้อง
<u>เนื้อหา</u>	คำว่า “ หมู “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “
<u>สื่อ</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น 2. ภาพ หมู / กระต่าย / เต่า อย่างละ 1 ภาพ
<u>กิจกรรม</u>	<p><u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูวาดภาพ “ หมู “ บนกระดาน แล้วชวนสนทนาเรื่อง “ หมู “ 2. ครู นำภาพ หมู / กระต่าย / เต่า มาให้นักเรียนเลือกภาพ “ หมู “ <p><u>ขั้นสอน</u> ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอน ประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่าเขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของ แกรมมี่คิดส์</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หมู / กระต่าย / เต่า) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ หมู “ <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ หมู “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หมู / กระต่าย / เต่า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 20 “ หมวก “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ หมวก “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

คำว่า “ หมวก “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “

1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น
2. ภาพ หมวก / เลื้อ / รองเท้า อย่างละ 1 ภาพ
3. หมวกปาร์ตี้ 17 ใบ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำ “หมวก” มาให้นักเรียนสวม แล้วนำสนทนาเกี่ยวกับ หมวก
2. ครูชวนสนทนา เรื่อง สีสีนของหมวก ประโยชน์ของหมวก
3. ครูเชิญชวนให้นักเรียนดูภาพ หมวกในหนังสือนิทานเรื่อง “ลูกหมูสามตัว”

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอนประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่าเขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของ แกรมมี่คิดส์

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หมวก / เลื้อ / รองเท้า) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ หมวก “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ หมู “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หมู / กระต่าย / เต่า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 21 “ บ้าน “

<u>วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม</u>	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ บ้าน “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง
<u>เนื้อหา</u> <u>สื่อ</u>	คำว่า “ บ้าน “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ 1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น 2. ภาพ บ้าน / รั้ว / ภูเขา อย่างละ 1 ภาพ
<u>กิจกรรม</u>	<p><u>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูวาดภาพ “บ้าน” บนกระดานดำแล้วนำเสนอเรื่องราว “บ้าน “ 2. ครูชวนสนทนา เรื่อง ส่วนประกอบของบ้าน / ประโยชน์ของบ้าน 3. ครูเชิญชวนให้นักเรียนดูภาพ “บ้าน “ในหนังสือนิทานเรื่อง “ลูกหมูสามตัว” <p><u>ขั้นสอน</u></p> <p>ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอน ประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่าเขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของ แกรมมี่คิดส์</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (รั้ว / ภูเขา / บ้าน) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ บ้าน “ <p><u>ขั้นประเมินผล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ บ้าน “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ รั้ว / ภูเขา / บ้าน ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 22 “ ประตุ “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ประตุ “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

คำว่า “ ประตุ “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “

1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น
2. ภาพ บ้าน / รั้ว / ประตุ อย่างละ 1 ภาพ
3. ภาพ “บ้าน” ขนาดใหญ่ 1 ภาพ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนเรียง 1 แล้วเคาะประตุเข้ามาในห้อง
2. ครูชวนสนทนา เรื่อง “ ประตุ “ ห้องเรียน
3. ครูนำภาพ “ บ้าน “ มาแสดงแล้วให้นักเรียนชี้ “ ประตุ “
4. ครูเชิญชวนให้นักเรียนดูภาพบ้าน ในหนังสือนิทานเรื่อง “ลูกหมูสามตัว” แล้วให้นักเรียนดูภาพ ประตุบ้าน

ขั้นสอน

ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอนประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่า เขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของ แกรมมี่คิดส์

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (รั้ว / ประตุ / บ้าน) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ ประตุ “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ประตุ “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ รั้ว / ประตุ / บ้าน ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 23 “ หน้าต่าง “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ หน้าต่าง “ จากนิทานได้อย่าง

ถูกต้อง

เนื้อหา

คำว่า “ หน้าต่าง “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “

สื่อ

1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น
2. ภาพ หลังคา / รั้ว / หน้าต่าง อย่างละ 1 ภาพ
3. ภาพ “บ้าน” ขนาดใหญ่ 1 ภาพ

กิจกรรม

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูให้นักเรียนเข้าแถว ตรงหน้าต่างห้องเรียนแล้วเปิด/ ปิด หน้าต่าง
2. ครูชวนสนทนา เรื่อง “ หน้าต่าง “ ห้องเรียน
3. ครูนำภาพ “ บ้าน “ มาแสดงแล้วให้นักเรียนชี้ “ หน้าต่าง “
4. ครูเชิญชวนให้นักเรียนดูภาพบ้าน ในหนังสือนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว ” แล้วให้นักเรียนดูภาพ หน้าต่างบ้าน

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอน ประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่าเขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของ แกรมมี่คิดส์

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หลังคา / รั้ว / หน้าต่าง) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ หน้าต่าง “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ หน้าต่าง “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หลังคา/ รั้ว / หน้าต่าง ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 24 “ หลังคา “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ หลังคา “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

คำว่า “ หลังคา “ จากนิทาน เรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “

1. หนังสือนิทาน “ ลูกหมูสามตัว “ โดย สำนักพิมพ์ธีรสาส์น
2. ภาพ หลังคา / ประตู / หน้าต่าง อย่างละ 1 ภาพ
3. ภาพ “บ้าน” ขนาดใหญ่ 1 ภาพ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำนักเรียนไปเล่นบ้านจำลองในบริเวณโรงพยาบาล แล้ว นำให้นักเรียนพิจารณา “ หลังคา “ ของบ้าน
2. ครูชวนสนทนา เรื่อง “ หลังคา “
3. ครูนำภาพ “ บ้าน “ มาแสดงแล้วให้นักเรียนชี้ “ หลังคา “
4. ครูเชิญชวนให้นักเรียนดูภาพบ้าน ในหนังสือนิทานเรื่อง “ลูกหมูสามตัว” แล้วให้นักเรียนดูภาพ หลังคาบ้าน

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ พร้อมใช้คำกลอนประกอบนิทานเรื่อง “ ลูกหมูสามตัว กับหมาป่าเขี้ยวยาว “ จาก โลกนิทาน ของแกรมมี่คิดส์

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (หลังคา / ประตู / หน้าต่าง) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ หน้าต่าง “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ หน้าต่าง “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ หลังคา/ รั้ว / หน้าต่าง ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 25 “ เด็กหญิง “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ เด็กหญิง “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา คำว่า “ เด็กหญิง “ จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “

สื่อ

1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดย สำนักพิมพ์สุวีรียาสาส์น
2. ภาพ เด็กหญิง / ผู้ชาย / เด็กชาย อย่างละ 1 ภาพ
3. ตุ๊กตาเด็กหญิง 1 ตัว

กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำตุ๊กตาเด็กหญิงมาให้นักเรียนผลัดกันอุ้ม แล้วสนทนาเรื่องการแต่งตัวของเด็กผู้หญิง
2. ครูเลือกนักเรียน หญิง / ชาย ขึ้นมาหน้าชั้นอย่างละ 1 คน แล้วให้ช่วยกันแยกแยะความแตกต่างจากทรงผม การแต่งกาย เป็นต้น

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เด็กหญิง / ผู้ชาย / เด็กชาย) แล้วให้นักเรียน เลือกรูป “ เด็กหญิง “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ เด็กหญิง “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เด็กหญิง / ผู้ชาย / เด็กชาย ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 26 “ เลื้อ ”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ เลื้อ ” จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา คำว่า “ เลื้อ ” จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง ”

- สื่อ
1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยรองเท้าแดง ” โดย สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น
 2. ภาพ เลื้อ / กางเกง / รองเท้า อย่างละ 1 ภาพ
 3. เลื้อ 1 ตัว

กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำเลื้อมาให้ให้นักเรียนดู แล้วนำเสนอเรื่องราว “ เลื้อ ”
2. ครูเลือกนักเรียน 1 คน มาหน้าชั้น แล้วให้เพื่อน ๆ ชี้ “ เลื้อ ” ที่นักเรียนสวมใส่

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง ” โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ และเน้นภาพ “ เลื้อ ” ในหนังสือ

- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เลื้อ / กางเกง / รองเท้า) แล้วให้ นักเรียน เลือกภาพ “ เลื้อ ”

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ เลื้อ ” จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เลื้อ / กางเกง / รองเท้า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 27 “ รongเท้า “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ รongเท้า “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

คำว่า “ รongเท้า “ จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยrongเท้าแดง “

1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยrongเท้าแดง “ โดย สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น
2. ภาพ เลื้อ / กางเกง / รongเท้า อย่างละ 1 ภาพ
3. รongเท้าสีแดง 1 คู่

กิจกรรม

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำrongเท้าสีแดง 1 คู่ มาแล้วเลือกเด็กหญิง มาหน้าชั้น 1 คน เพื่อให้ลองสวมใส่
2. ครูให้นักเรียนสำรวจเครื่องแต่งกายตนเอง แล้วให้ถอด / สวม รongเท้า
3. ครูเลือกนักเรียน 1 คน มาหน้าชั้น แล้วให้เพื่อน ๆ ชี้ “ รongเท้า “ ที่นักเรียน สวมใส่

ขั้นสอน

ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยrongเท้าแดง “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ และเน้นภาพ “ รongเท้า “ ในหนังสือ

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (เลื้อ / กางเกง / รongเท้า) แล้วให้ นักเรียน เลือกภาพ “ รongเท้า “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ รongเท้า “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ เลื้อ / กางเกง / รongเท้า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 28 “ ปลา “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ปลา “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง
เนื้อหา สื่อ	<p>คำว่า “ ปลา “ จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดย สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น 2. ภาพ ปลา / กระต่าย / เต่า อย่างละ 1 ภาพ 3. ตุ๊กตาปูนปั้นรูปปลา 4. เครื่องเล่นเทป และ เทปเพลง “ ปลา “ จาก เพลงเด็กเล็กชุด “ ลูกสัตว์ “ โดย อาจารย์ศรีนวล รัตนสุวรรณ
กิจกรรม	<p>ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำตุ๊กตาปูนปั้นรูป “ ปลา “ ให้นักเรียนดู พร้อมนำสนทนา เรื่อง “ ปลา “ 2. ครูนำภาพ “ ปลา “ มาให้นักเรียนดู พร้อมกับร้องเพลง “ ปลา “ ตามเทป <p>ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดยใช้หนังสือ เป็นสื่อ และเน้น ภาพ “ ปลา “ ในหนังสือ</p> <p>ขั้นสรุป</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ปลา / กระต่าย / เต่า) แล้วให้ นักเรียน เลือกภาพ “ ปลา “ <p>ขั้นประเมินผล</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ปลา “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ปลา / กระต่าย / เต่า ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง 2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 29 “ ช้าง “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ ช้าง “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา
สื่อ

- คำว่า “ ช้าง “ จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “
1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดย สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น
 2. ภาพ ช้าง / กระดาษ / หมู อย่างละ 1 ภาพ
 3. ตุ๊กตา ช้าง 1 ตัว
 4. กลองเล็ก 1 ใบ

กิจกรรม

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำตุ๊กตา “ช้าง “ มาให้นักเรียนดู สัมผัส
2. ครูนำภาพ “ ช้าง “ มาให้นักเรียนดู พร้อมกับร้องเพลง “ ช้าง “

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อและเน้นภาพ “ ช้าง “ ในหนังสือ

ขั้นสรุป

1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (ช้าง / กระดาษ / หมู) แล้วให้นักเรียน เลือกภาพ “ ช้าง “

ขั้นประเมินผล

1. นักเรียนสามารถชี้ หรือ หยิบภาพ “ ช้าง “ จากบัตรภาพ 3 ภาพ ได้แก่ ช้าง / กระดาษ / หมู ได้ถูกต้อง 2 ใน 3 ครั้ง
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

แผนการสอนที่ 30 “ งู “

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เด็กสามารถชี้ หรือ บอก คำศัพท์ “ งู “ จากนิทานได้อย่างถูกต้อง
เนื้อหา คำว่า “ งู “ จากนิทาน เรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “
สื่อ

1. หนังสือนิทาน “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดย สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น
2. ภาพ งู / ปลา / เต่า อย่างละ 1 ภาพ
3. เครื่องเล่นเทป พร้อมเทปเพลง ชุด “ ลูกสัตว์ “ โดยอาจารย์ ศรีนวล รัตน์สุวรรณ

กิจกรรม ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูนำนักเรียนเล่นกิจกรรม “ งูกินหาง “
2. ครูนำภาพ “ งู “ มาให้นักเรียนดู พร้อมกับร้องเพลง “ แม่จูงเอ๋ย “ ตามเทปเพลง ชุด “ ลูกสัตว์ “

ขั้นสอน ครูเล่านิทานเรื่อง “ หนูน้อยรองเท้าแดง “ โดยใช้หนังสือเป็นสื่อ และเน้น ภาพ “ งู “ ในหนังสือ

- ขั้นสรุป
1. ครูสรุปเรื่องให้ฟังสั้น ๆ
 2. ครูนำ มาให้นักเรียนดู 3 ภาพ (งู / ปลา / เต่า) แล้วให้นักเรียนเลือกภาพ “ ปลา “

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ
2. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางวิจิตรา ชื่อสกุล อุดมมุจลินท์
 เกิดวันที่ 22 เดือน กันยายน พุทธศักราช 2503
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 8/2 ซอยสายลม 2 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท
 กรุงเทพฯ 10400
 โทรศัพท์ 2726517

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2521 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินีบน กรุงเทพฯ
 พ.ศ. 2525 ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 พ.ศ. 2530 Master of Arts (Early Childhood Education) California State
 University , Fresno U.S.A.
 พ.ศ. 2543 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกการศึกษาพิเศษ)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพฯ

การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้และเข้าใจ
ความหมายของคำศัพท์ในเด็กกลุ่มอาการดาวนระดับก่อนประถมศึกษา

บทคัดย่อ
ของ
วิจิตรา อุดมมุจลินท์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2543

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ ระดับก่อนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ เด็กกลุ่มอาการดาวน์ระดับก่อนประถมศึกษา อายุ 4-7 ปี ชายและหญิง ระดับเขavnปัญญา 35-68 และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน โรงพยาบาลราชานุกูล กรุงเทพฯ ที่มารับบริการส่งเสริมพัฒนาการ พ.ศ. 2541 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนโดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพและสื่อประสม เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ กิจกรรมการเล่านิทาน แบบทดสอบความรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ .95 โดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-21) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon Match Pair Signed-Ranks Test) ค่ามัธยฐาน (Median) และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจความหมายของศัพท์ ในเด็กกลุ่มอาการดาวน์ก่อนประถมศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

A STUDY ON VOCABULARY DEVELOPING AND MEANINGFUL VOCABULARY
UNDERSTANDING THROUGH STORYTELLING ACTIVITIES IN PRÈSCHOOL
CHILDREN WITH DOWN SYNDROME

AN ABSTRACT
BY
VICHITRA UDOMMOODJALIN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
March 2000

The purpose of this experimental research was to study on vocabulary developing and meaningful vocabulary understanding through storytelling activities in preschool children with Down Syndrome.

The subjects were 16 purposive sampling preschool children with Down Syndrome, 4-7 years old, with IQ 35-68 and had not multiple handicapped who attended the early intervention program at Rajanukul hospital in Bangkok in the academic year 19988. The subjects were instructed by the storytelling activities, Multimedia included the Meaningful and Understanding Vocabulary Achievement Test which designed by the researcher with .95 reliability. The collected data were analyzed using Wilcoxon Matched Pair Singed-ranks Test, Mode and Quartile deviation.

The result was as following

The efficiency of the vocabulary developing and meaningful vocabulary understanding of the preschool children with Down Syndrome who were exposed to the storytelling activities were significantly higher than before the experiment, at .01 level.